# Ĉapitro unu

# La knabo kiu vivis

Gesinjoroj Dursli ĉe numero kvar, Ligustra Vojo, fieris diri, ke ili estas "perfekte normalaj, multan dankon." Neniu povus imagi ilin implikiĝi en io stranga aŭ mistera. Ne estis loko por tiaj sensencaĵoj en ilia vivo.

Sinjoro Dursli estis direktoro ĉe la firmao Grunings, kiu fabrikis borilojn. Li estis granda, boveca viro preskaŭ sen kolo, sed kun tre larĝa liphararo. Sinjorino Dursli estis maldika kaj blonda, kaj havis kolon duoble pli longan ol la normalan, kio tre utilis ĉar ŝi pasigis tiom da tempo etendante ĝin super la ĝardenbarilojn, spionante la najbarojn. Gesinjoroj Dursli havis fileton nomitan Dadli, kaj laŭ ili ne ekzistis, ie ajn, pli aminda knabo.

Ges-roj Dursli havis ĉion, kion ili deziris. Sed ankaŭ sekreton ili havis, kaj ilia plej granda timo estis ke iu eltrovos ĝin. Ili kredis, ke ili ne povus elteni tion, se iu eltrovus pri ges-roj Potter. S-ino Potter estis la fratino de s-ino Dursli, sed jam de kelkaj jaroj ili ne renkontiĝis; fakte, s-ino Dursli ŝajnigis ne havi fratinon, ĉar ŝia fratino kaj ties senvalora edzo estis kiel eble plej mal-Dursliecaj. Ges-roj Dursli tremegis, pensante kion dirus la najbaroj se ges-roj Potter alvenus ĉe la strato. Ges-roj Dursli sciis, ke ankaŭ ges-roj Potter havas fileton, sed tiun ili neniam vidis. La knabo estis ankoraŭ plia bona kialo por forteni ges-rojn Potter; ili ne deziris, ke Dadli konatiĝu kun tia infano.

Kiam ges-roj Dursli vekiĝis je la seninteresa, griza mardo komence de nia rakonto, nenio en la ekstera nuba ĉielo sugestis, ke strangaj kaj misteraj aferoj baldaŭ okazos tra la lando. S-ro Dursli zumadis elektante sian plej tedan kravaton por la laboro, kaj s-ino Dursli kontente klaĉadis dum ŝi lukte klopodis sidigi la hurlantan Dadli en ties infanseĝon.

Neniu el ili rimarkis kiam granda sirnia strigo preterflirtis la fenestron.

Je la oka kaj duono, s-ro Dursli prenis sian tekon, kisetis la vangon de s-ino Dursli, kaj provis ĝiskisi Dadli, sed maltrafis, ĉar tiu tiam estis kolereganta kaj ĵetanta sian kaĉon kontraŭ la murojn. "Kara bubeto," ronkoklukis[1] s-ro Dursli, elirante el la domo. Li eniris sian aŭton kaj retroiris el la aŭtospaco de numero kvar.

Ĉe la stratangulo li rimarkis la unuan indikon pri io stranga — katon, kiu

legis mapon. Dum nura sekundo, s-ro Dursli ne komprenis, kion li ĵus vidis. Tiam li ekturnis la kapon por rerigardi. Jen stria kato staris ĉe la angulo de Ligustra Vojo, sed tute ne videblis mapo. Pri kio li do fantaziis? Certe temis pri misa lumo. S-ro Dursli palpebrumis kaj rigardis la katon. Ĝi reciproke rigardis. Veturante ĉirkaŭ la angulon kaj laŭ la strato, s-ro Dursli rigardis la katon per sia spegulo. Nun ĝi estis leganta la ŝildon kiu tekstis "Ligustra Vojo" — ne, rigardanta la ŝildon; katoj povas legi nek mapojn nek ŝildojn. S-ro Dursli skuetis sin kaj forgesigis sin pri la kato. Veturante al la urbo, li pripensis nenion krom granda mendo de boriloj, kiun li esperis tiutage ricevi.

Sed ĉe la urborando, borilojn forpuŝis el liaj pensoj io alia. Sidante en la kutima matena trafika ŝtopiĝo, li ne povis preteratenti, ke ĉeestas multaj strange vestitaj homoj. Homoj en longaj, senmanikaj manteloj. S-ro Dursli ne povis toleri homojn kiuj sin vestas en strangaj vestaĵoj – kiajn vestaĵaĉojn portas la gejunuloj! Li supozis, ke temas pri ia stulta nova modo. Li fingre tamtamis la stirilon kaj liaj okuloj trafis grupon de tiuj stranguloj, kiuj staris tute apude. Ili ekscitite interflustris. S-ro Dursli koleriĝis, vidante ke kelkaj el ili tute ne estas junaj; ha, tiu ulo certe estas pli aĝa ol mi, kaj portas smeralde verdan mantelon! Kiel aŭdacie! Sed tiam trafis s-ron Dursli, ke verŝajne temas pri ia stulta trompo – tiuj homoj evidente monkolektas por io … jes, jen la klarigo. La trafiko plumoviĝis kaj post kelkaj minutoj s-ro Dursli alvenis en la aŭtoparkejo de Grunings, denove pensante pri boriloj.

S-ro Dursli ĉiam sidis dorse al la fenestro en sia oficejo sur la naŭa etaĝo. Se ne, tiun matenon li eble pripensus malpli facile pri boriloj. *Li* ne vidis la strigojn, kiuj preterglisis en plena taglumo, kvankam ilin vidis la homoj sur la stratoj; ili fingromontris kaj gapis dum strigo post strigo rapidis supere. La pli multaj neniam antaŭe vidis strigon, eĉ nokte. S-ro Dursli tamen havis tute ordinaran senstrigan matenon. Li kolerkriis kontraŭ kvin diversaj homoj. Li faris kelkajn gravajn telefonalvokojn, kaj iom pli ekkriis. Lia humoro estis tre bona ĝis la tagmeza paŭzo, kiam li decidis movi la krurojn, promenante trans la straton por aĉeti bulkon por si ĉe la bakejo.

Li estis tute forgesinta pri la homoj en longaj manteloj ĝis kiam li preteriris grupon de tiaj apud la bakejo. Li kolere okulumis ilin dum li pasis. Li ne sciis la kialon, sed ili maltrankviligis lin. Ankaŭ tiu grupo ekscitite interflustris, kaj li povis vidi eĉ ne unu monkolektan skatolon. Revenante preter ilin, tenante grandan ringbulkon en papera sako, li aŭdis kelkajn vortojn de ilia interparolado.

"Gesinjoroj Potter, jes, tion mi aŭdis --"

“ – jes, ilia filo Hari – ”

S-ro Dursli ekhaltis. Lin plenigis timego. Li turnis sian rigardon al la flustrantoj, kvazaŭ li volus diri ion al ili, sed decidis ke pli bone ne.

Li kuris ree trans la vojon, rapidis supren al la oficejo, kolere ordonis al la sekretario ne interrompi lin, ekkaptis la telefonon, kaj preskaŭ finis klavi la hejman numeron kiam li ŝanĝis la intencon. Li rekroĉis la aŭskultilon kaj pensante karesis sian liphararon … ne, tio estas stulta. Potter ja ne estas nekutima nomo. Li certis, ke multaj homoj portas la nomon Potter kaj havas filon nomitan Hari. Cetere, li tute ne certis, ke lia nevo *ja havis* la nomon Hari. Li eĉ neniam vidis la knabon. Eble estis Harvi. Aŭ Haroldo. Tute ne utilas ĝeni s-inon Dursli; ŝi ĉiam maltrankviliĝas je mencio de ŝia fratino. Li ne kulpigis ŝin pri tio — ve, se *li* havus tian fratinon … tamen, tiuj homoj kun manteloj strangaj …

Tiun posttagmezon li nur malfacile pripensadis borilojn, kaj kiam li eliris el la konstruaĵo je la kvina posttagmeze, li ankoraŭ tiom maltrankvilis, ke li koliziis kontraŭ iu ĝuste ekster la pordo.

“Pardonon,” li gruntis, kiam la eta maljunulo stumblis kaj preskaŭ falis. Nur post kelkaj sekundoj s-ro Dursli rimarkis, ke la viro portas violkoloran mantelon. Lin ŝajne ne ĝenis preskaŭ falpuŝiĝi. Male, lian vizaĝon ekfendis granda rideto, kaj li diris per voĉo tiel pepeca, ke ĝi rigardigis la preterpasantojn, “Ne ĉagreniĝu, kara sinjoro, ĉar nenio povus min ĝeni hodiaŭ! Ĝoju, ĉar Vi-Scias-Kiu finfine malaperis! Eĉ mogloj kiel vi devus festi en ĉi tiu feliĉiga, feliĉega tago!”

Kaj la maljunulo brakumis s-ron Dursli ĉe la talio kaj forpromenis.

S-ro Dursli staris kvazaŭ enradikita. Lin ĵus brakumis homo absolute nekonata. Li ankaŭ kredis, ke tiu nomis lin “moglo”, kion ajn tio povas signifi. Li estis konsternita. Li rapidis al sia aŭto kaj ekveturis hejmen, esperante ke li imagas aferojn, kvankam tian esperon li estis neniam antaŭe havinta, ĉar li ne aprobis imagadon.

Enveturante en la aŭtospacon de numero kvar, li ekvidis — kaj tio ne helpis al lia humoro — la strian katon, kiun li estis rimarkinta tiun matenon. Nun ĝi sidis sur lia ĝardena muro. Li certis, ke temas pri la sama kato; ĝi havis la samajn kolorspurojn ĉirkaŭ la okuloj.

“For!” laŭte diris s-ro Dursli.

La kato ne moviĝis. Ĝi nur rigardis lin severe. “Ĉu jen ordinara kata konduto?” s-ro Dursli scivolis. Provante retrankviligi sin, li eniris la domon. Li ankoraŭ intencis nenion mencii al sia edzino.

S-ino Dursli estis havinta belan, ordinaran tagon. Dum la vespermanĝo ŝi plene informis lin pri la problemoj de s-ino Najbaro kun ties filino, kaj kiel Dadli lernis novan esprimon (“Tute ne!”). S-ro Dursli provis konduti

normale. Post kiam Dadli enlitiĝis, li eniris la salonon ĝustatempe por rigardi la finan raporton de la vesperaj novaĵoj.

"Kaj fine, birdistoj ĉie raportas, ke la strigoj de la nacio hodiaŭ kondutas tre nekutime. Kvankam strigoj ordinare ĉasas nokte, kaj estas preskaŭ neniam videblaj en la taglumo, post la hodiaŭa sunleviĝo okazis centoj da observoj de tiuj birdoj flugantaj ĉiudirekten. Spertuloj ne povas klarigi, kial la strigoj subite ŝanĝis siajn dormokutimojn." La novaĵisto permesis rideton al si. "Ege mistera. Kaj nun, jen Jaĉjo MakGofin pri la vetero. Ĉu ĉinokte plue pluvos strigoj, Jaĉjo?"

"Nu, Teĉjo," diris la veteristo, "pri tio mi ne scias, sed hodiaŭ strange kondutas ne nur la strigoj. Televid-spektantoj en lokoj tiel diversaj kiel Kento, Jorkŝiro kaj Dundio telefonas por informi min, ke anstataŭ la pluvo, kiun mi hieraŭ promesis, sur ili ŝutiĝis falsteloj! Eble homoj frue festas la Fajronokton — ĝi ne okazos ĝis la venonta semajno, geamikoj! Sed mi povas promesi malsekigan nokton ĉivesperan."

S-ro Dursli sidis rigida en sia brakseĝo. Falsteloj tra tuta Britio? Strigoj flugantaj en taglumo? Ĉie, misteraj homoj en strangaj manteloj? Kaj flustro, flustro pri ges-roj Potter…

S-ino Dursli venis en la salonon, portante du tasojn da teo. Senutilas prokrasto. Li devos diri ion al ŝi. Li nervoze tusetis. "Nu – Petunjo, kara – ne kontaktis vin lastatempe via fratino, ĉu?"

Kiel atendite, s-ino Dursli aspektis ŝokite kaj kolere. Ĉar ili kutime ŝajnigis, ke ŝi ne havas fratinon.

"Ne," ŝi abrupte diris. "Kial?"

"Strangaĵoj en la novaĵoj," murmuris s-ro Dursli. "Strigoj … falsteloj .. kaj hodiaŭ, en la urbo, multaj strangaspektaj homoj …"

"*Do*?" knalis s-ino Dursli.

"Nu, mi nur pensis ke … eble … iel rilatas al … vi scias … *ŝia grupo*."

S-ino Dursli sorbis teon tra kunpremitaj lipoj. S-ro Dursli scivolis, ĉu li kuraĝos diri al ŝi, ke li aŭdis la nomon "Potter". Li decidis ne aŭdaci. Li anstataŭe diris, kiel eble plej agrable, "Ilia filo — li estus samaĝa kiel Dadli, ĉu ne?"

"Mi supozas," diris s-ino Dursli rigide.

"Kaj kio estas lia nomo? Hovardo, ĉu ne?"

"Hari. Aĉa, ordinara nomo, laŭ mi."

"Ha, jes," diris s-ro Dursli dum lia koro terure malgajiĝis. "Jes, mi tute konsentas."

Eĉ ne unu plian vorton li diris pri la temo dum ili supreniris al la lito. Dum s-ino Dursli estis en la banĉambro, s-ro Dursli kaŝiris al la dormoĉambra fenestro kaj rigardis malsupren al la antaŭa ĝardeno. La kato

ankoraŭ estis tie. Ĝi rigardis laŭ Ligustra Vojo kvazaŭ atendante ion.

Ĉu li imagas aferojn? Ĉu ĉio ĉi povus iel rilati kun ges-roj Potter? Se jes … se publikiĝus, ke ili parencas kun paro da … nu, tion li ne povus elteni.

Ges-roj Dursli enlitiĝis. S-ino Dursli tuj ekdormis, sed s-ro Dursli restis sendorma, pripensante ĉion. Lia lasta, konsoliga penso antaŭ endormiĝo estis ke, eĉ se jes temas pri ges-roj Potter, ne ekzistas kialo por ke ili venu al li kaj s-ino Dursli. Ges-roj Potter tute bone sciis, kion opinias li kaj Petunjo pri ili kaj pri ilia speco … Li ne povis vidi, kiel li kaj Petunjo povus enmiksiĝi en io ajn, kio eble okazas. Li oscedis kaj turnis sin. Tio ne povus tuŝi *ilin* …

Jen grava eraro lia.

Eble s-ro Dursli drivis en maltrankvilan dormon, sed la kato sur la ekstera muro montris neniun signon pri dormemo. Ĝi sidis statue senmova, kun la okuloj fiksataj senpalpebrume al la fora angulo de Ligustra Vojo. Ĝi eĉ ne tremetis kiam aŭtopordo frapfermiĝis sur apuda strato, ankaŭ ne kiam du strigoj glisis supre. Fakte, estis preskaŭ la noktomezo kiam la kato finfine movis sin.

Aperis viro ĉe la angulo, kiun rigardis la kato, aperis tiel subite kaj silente, ke aspektis kvazaŭ li simple eksaltus el la tero. La vosto de la kato svingetiĝis kaj ĝiaj okuloj mallarĝiĝis.

Nenio simila al tiu viro iam ajn estis vidita ĉe Ligustra Vojo. Li estis alta, maldika, kaj tre aĝa, se juĝi laŭ la arĝenteco de liaj hararo kaj barbo, kiuj ambaŭ estis sufiĉe longegaj por fiksiĝi sub lia zono. Li portis longan robon, purpuran mantelegon kiu balaadis la teron, kaj altkalkanumajn, bukohavajn botojn. Liaj bluaj okuloj estis helaj, brilaj, kaj glimaj malantaŭ duonlunaj okulvitroj, kaj lia nazo estis tre longa kaj kurba, kvazaŭ ĝi estus almenaŭ du fojojn rompita. La nomo de tiu viro estis Albus Zomburdo.

Albus Zomburdo ŝajnis ne kompreni, ke li ĵus alvenis ĉe strato, kie ĉio ekde lia nomo ĝis liaj botoj estas malbonvena. Li atentis, traserĉante sub sia mantelo ion. Sed li ŝajne ekkonsciis, ke iu rigardas lin, ĉar li subite levis la okulojn al la kato, kiu ankoraŭ fikse rigardis lin de la fora parto de la strato. La ĉeesto de la besto ial ŝajnis amuzi lin. Li ridklukis kaj murmuris, “Ha, mi devis atendi tion.”

Li trovis en interna poŝo tion, kion li serĉis. Ŝajne temis pri arĝenta cigaredo-fajrilo. Li fingre malfermis ĝin, tenis ĝin alta en la aero, kaj klaketis ĝin. Krakete estingiĝis la plej proksima stratlanterno. Ankoraŭfoje li klaketis ĝin — alia lanterno flagre senlumiĝis. Dek-du fojojn li klaketis la Estingilon, ĝis la solaj restantaj lumoj laŭ la tuta strato estis du foraj pikbriletoj: la okuloj de la kato rigardanta lin. Se iu ĝuste nun elrigardus sian fenestron, eĉ la atentokula s-ino Dursli, tiu povus vidi nenion okazantan

sur la pavimo. Zomburdo reglitigis la Estingilon en sian mantelon kaj ekpromenis laŭ la strato al numero kvar, kie li sidiĝis sur la muro apud la kato. Li ĝin ne rigardis sed post momento alparolis.

"Kia surprizo, ke ni renkontas nin ĉi tie, profesorino MakGongal."

Li turnis sin por alrideti la strian katon, sed ĝi jam malaperis. Li anstataŭe alridetis iom severaspektan virinon, kiu portis kvadratajn okulvitrojn precize samaj kiel la striojn, kiujn la kato estis havinta ĉirkaŭ siaj okuloj. Ankaŭ ŝi portis mantelon, smeraldkoloran. Ŝia nigra hararo estis arigita en strikta bulo. Ŝi aspektis evidente konsternita.

"Kiel vi rekonis min?" ŝi demandis.

"Kara profesorino, neniam mi vidis katon tiel rigide sidantan."

"Ankaŭ vi rigidus se vi sidus la tutan tagon sur brika muro," diris prof. MakGongal.

"La tutan tagon? Malgraŭ tio, ke vi povus festi? Mi tutcerte preteriris dekon da festoj kaj festenoj, survoje ĉi tien."

Profesorino MakGongal kolere eksnufis.

"Ho, jes, ĉiu ja festas," ŝi senpacience diris. "Oni esperus, ke ili estu iomete pli singardaj, sed ne — eĉ la mogloj rimarkis, ke io okazas. Oni anoncis tion en iliaj novaĵprogrameroj." Ŝi kapindikis la senluman salonfenestron de la ges-roj Dursli. "Mi mem aŭdis tion. Strigaroj … falsteloj … Nu, ili ne estas tute stultaj. Ili nepre devis rimarki ion. Falsteloj en Kento — certe temis pri Dedalo Diglo. Li neniam estis saĝa."

"Ne kulpigu ilin," afable diris Zomburdo. "Dum dek unu jaroj ni havis vere malmulton por festi."

"Mi tion scias," malkontente diris prof. MakGongal. "Sed tio ne estas sufiĉa kialo por freneziĝi. Homoj fariĝas tute senprudentaj, sur la stratoj en la tagmeza lumo, eĉ ne vestite mogle, interklaĉante."

Tiam ŝi ĵetis atentan flankrigardon al Zomburdo, kvazaŭ esperante ke li diros ion al ŝi, sed tion li ne faris, do ŝi daŭrigis: "Estus bela afero se, je la preciza tago en kiu Vi-Scias-Kiu ŝajne finmalaperis, la mogloj eltrovus pri ni. Ho, Zomburdo, mi supozas, ke li *vere* malaperis?"

"Ŝajnas ke jes," diris Zomburdo. "Pro multo ni devos danki. Ĉu plaĉus al vi citronsukeraĵo?"

"*Kio*?"

"Citronsukeraĵo. Temas pri mogla dolĉaĵo, kiu plaĉas al mi."

"Dankon, ne," malafable diris prof. MakGongal, kvazaŭ ŝi pensus, ke ne estas la bona momento por citronsukeraĵoj. "Kiel mi diris, eĉ se Vi-Scias-Kiu *ja* malaperis --"

"Kara profesorino, certe saĝa homo kiel vi povas uzi lian nomon. Tiun sensencaĵon pri *Vi-Scias-Kiu* — jam dek unu jarojn mi provas persvadi la

homojn nomi lin per lia vera nomo: *Voldemorto*.” Profesorino MakGongal timtremis, sed Zomburdo, kiu disigis du gluecajn citronsukeraĵojn, ŝajne ne rimarkis. “Fariĝas tute konfuze se ni daŭre diras *Vi-Scias-Kiu*. Mi neniam komprenis, kial oni timu diri la nomon de Voldemorto.”

“Mi ja scias, ke vi tion ne komprenas,” diris prof. MakGongal, kun tono duone iritita, duone admira. “Sed vi estas persono alia. Ĉiu scias, ke vi estas la sola, kiun la Ne — nu, bone, *Voldemorto* — timis.”

“Vi flatas min,” kviete diris Zomburdo. “Voldemorto havis kapablojn, kiujn mi neniam posedos.”

“Nur pro tio, ke vi estas tro — nu — *nobla* por uzi ilin.”

“Bonŝancas, ke estas mallume. Mi ne tiom ruĝiĝis ekde kiam sinjorino Pomfrej sciigis min, ke plaĉas al ŝi miaj orelvarmigiloj.”

Profesorino MakGongal ĵetis demandeman rigardon al Zomburdo kaj diris, “La strigoj estas nenio kompare kun la *onidiroj* kiuj ĉirkaŭflugas. Ĉu vi scias, kion ĉiu diras? Pri tio, kial li malaperis? Pri tio, kio finfine haltigis lin?”

Ŝajnis, ke prof. MakGongal atingis tiun punkton, kiun ŝi plej volis diskuti, la veran kialon de ŝia tuttaga atendado sur muro malvarma kaj malmola, ĉar nek kiel kato nek kiel virino ŝi iam fiksis al Zomburdo rigardon tiel trapikan, kiel ĉimomente. Evidentis ke, kion ajn “ĉiu” diras, tion ŝi ne kredos ĝis Zomburdo konfirmos ĝian verecon. Zomburdo tamen elektis ankoraŭan citronsukeraĵon kaj ne respondis.

“Oni *diras,*” ŝi pluinsistis, “ke hieraŭ nokte Voldemorto aperis en Godrikvalo. Li vizitis ĝin por trovi la ges-rojn Potter. Oni diras, ke Lilio kaj Jakobo Potter estas — estas — ke ili — *mortis*.”

Zomburdo jese klinis la kapon. Profesorino MakGongal ĝemspiris.

“Lilio kaj Jakobo … mi ne povas kredi … mi ne volis kredi … ho, Albus …”

Zomburdo etendis manon kaj karesis ŝian ŝultron. “Mi scias … mi scias …,” li peze diris.

La voĉo de prof. MakGongal tremis dum ŝi daŭrigis. “Kaj estas pli. Oni diras, ke li provis mortigi la filon de ges-roj Potter, Hari. Sed — li ne povis. Li ne povis mortigi tiun knabeton. Neniu scias kial, kiel, sed oni diras, ke kiam li ne povis mortigi Hari Potter, la potenco de Voldemorto iel frakasiĝis — kaj tial li malaperis.”

Zomburdo malfeliĉe kapjesis.

“Ĉu — ĉu *vere*?” hezitis prof. MakGongal. “Post tiom da faraĉoj … tiom da mortigitoj … li ne povis mortigi knabeton? Tute mirige … ke tio nuligis lin … sed kiel do, en la nomo de l'Ĉielo, Hari postvivis?”

“Ni povas nur konjekti,” diris Zomburdo. “Eble ni neniam scios.”

Profesorino MakGongal elprenis puntan poŝtukon kaj tuŝis siajn okulojn sub la okulvitroj. Zomburdo snufegis, levante oran horloĝon el sia poŝo kaj legante ĝin. Ĝi estis tre stranga horloĝo. Ĝi havis dek du montrilojn, sed neniun numeron; anstataŭe, planedetoj moviĝis ĉe la rando. Zomburdo tamen ŝajnis kompreni ĝin, ĉar li remetis ĝin en la poŝo kaj diris, "Hagrid malfruas. Mi cetere supozas, ke ĝuste li sciigis vin, ke mi estos ĉi tie, ĉu ne?"

"Jes," diris prof. MakGongal. "Kaj mi ne supozas, ke vi diros al mi, *kial* vi estas ĝuste ĉi tie?"

"Mi venis por transdoni Hari al liaj geonkloj. Nun ili estas la sola familio restanta por li."

"Vi ne volas diri — *ne* la homoj loĝantaj *tie*?" elkriis prof. MakGongal, ekstarante kaj indikante numeron kvar. "Zomburdo — ne! Jam tutan tagon mi rigardis ilin. Oni ne povus trovi du homojn malpli similajn al ni. Kaj ili havas filaĉon – mi vidis lin piedbati sian patrinon laŭlonge de la strato, postulante dolĉaĵojn. Ke Hari Potter venu kaj loĝu tie!"

"Ĝi estos por li la plej bona loko," firme diris Zomburdo. "Liaj geonkloj povos klarigi al li ĉion, kiam li estos pli aĝa. Mi skribis leteron al ili."

"Leteron?" malforte ripetis prof. MakGongal, residiĝante sur la muro. "Verdire, Zomburdo, ĉu vi opinias, ke vi povas klarigi ĉion en letero? Tiuj homoj neniam komprenos lin! Li estos fama — legenda — ne surprizus min se estonte oni nomus la hodiaŭon Tago de Hari Potter — oni verkos librojn pri Hari — ĉiu infano en nia mondo konos lian nomon!"

"Ĝuste," diris Zomburdo, tre serioze rigardante super siaj duonlunaj okulvitroj. "Tio sufiĉus por orgojligi ĉiun knabon. Fama antaŭ ol li povos piediri kaj paroli! Fama pro io, kiun li eĉ ne memoros! Ĉu vi ne povas kompreni, kiom pli bone li fartos, maturiĝante for de la tuto ĝis li estos preta ensorbi ĝin?"

Profesorino MakGongal malfermis la buŝon, ŝanĝis la intencon, glutis, kaj tiam diris, "Jes — jes, vi pravas, kompreneble. Sed kiel la knabo venos ĉi tien, Zomburdo?" Ŝi subite okulumis lian mantelon kvazaŭ ŝi supozus, ke li kaŝas Hari sub ĝi.

"Hagrid venigos lin."

"Ĉu vi kredas, ke estas — *saĝe* — konfidi al Hagrid ion tiel gravan?"

"Mi konfidus al Hagrid mian vivon," diris Zomburdo.

"Mi ne sugestas, ke li ne havas bonajn intencojn," senentuziasme diris prof. MakGongal, "sed vi ne povas aserti, ke li ne estas malprudenta. Li ja emas — kio estas tio?"

Basa vibrado rompis la silenton ĉirkaŭ ili. Ĝi daŭre plilaŭtiĝis dum ili serĉis laŭ la strato ian spuron de aŭtolumilo; ĝi ŝvelis ĝis muĝado dum ili

ambaŭ rigardis la ĉielon — kaj el la aero falis motorciklego, surteriĝante ĝuste antaŭ ili.

La grandega motorciklo tamen nanis kompare kun la viro, kiu rajdis sur ĝi. Li estis alta preskaŭ duoble tiom, kiom ordinarulo, kaj estis larĝa almenaŭ kvinoble tiom. Li simple aspektis tro granda por esti permesebla, kaj tiom *sovaĝa* — longaj intermiksitaj barbo kaj hararo, nigraj kaj arbustecaj, kaŝis la pliparton de lia vizaĝo, li havis manojn tiel grandajn kiel rubujaj kovriloj, kaj liaj piedoj en siaj ledaj botoj estis kiel delfenidoj. Per siaj vastaj muskolaj brakoj li tenis bulon de kovriloj.

"Hagrid," diris Zomburdo, ŝajne trankviligite. "Finfine. Kaj de kie la motorciklo?"

"Prunt's ĝin, Prof'soro Zomburd', s'njoro," diris la giganto, zorge depaŝante de la motorciklo dum li parolis. "Juna Siriuso Nigra prunt's ĝin al mi. S'njoro, mi 'aves lin."

"Ne okazis problemoj, ĉu?"

"Ne, s'njoro — la dom' est's preskaŭ detruita, sed mi tute bone elpren's lin antaŭ ol la mogloj komenc's svarmi. Li ekdorm's dum ni transflug's Br'stolon."

Zomburdo kaj prof. MakGongal klinis sin super la tukaro. En ĝi, preskaŭ nevidebla, kuŝis plene dormanta virbebo. Sub tufo de karbonigra hararo super la frunto ili povis vidi kurioze formitan vundeton, kiel fulmon.

"Ĉu tie --?" flustris prof. MakGongal.

"Jes," diris Zomburdo. "Tiu cikatro restos por ĉiam."

"Ĉu vi ne povus helpi lin pri tio, Zomburdo?"

"Tion mi ne farus eĉ se mi povus. Cikatroj povas utili. Mi mem havas unu super la maldekstra genuo; ĝi estas perfekta mapo de la Londona Metroo. Nu — donu lin al mi, Hagrid — pli bone ke ni finu la aferon."

Zomburdo prenis Hari en la brakoj kaj turnis sin al la domo de ges-roj Dursli.

"Ĉu mi — ĉu mi rajtes adjaŭi lin, s'njoro?" petis Hagrid.

Li klinis sian grandan, vilan kapon super Hari kaj donis al tiu kison verŝajne barbecan kaj skrapan. Tiam, subite, Hagrid ekhurlis kiel vundita hundo.

"Tsss!" siblis prof. MakGongal. "Vi vekos la moglojn!"

"P-p-pardonon," ploris Hagrid, elprenante grandan makulitan poŝtukon kaj ŝovante la vizaĝon en ĝin. "Sed mi n-n-ne poves elteni tion — Lilio kaj Jakobo mort's — kaj povra eta "Ari for, vivonta kun mogloj — "

"Jes, jes, entute malĝojige, sed regu vin, Hagrid, alikaze oni eltrovos nin," flustris prof. MakGongal, singarde karesante la brakon de Hagrid dum Zomburdo transpaŝis la malaltan ĝardenmuron kaj iris al la antaŭa pordo. Li

zorgeme kuŝigis Hari sur la sojlo, prenis leteron el sia mantelo, metis ĝin en la kovrilojn de Hari, kaj revenis al la du ceteraj. Dum tuta minuto la tri staris kaj rigardis la etan pakon; la ŝultroj de Hagrid tremadis, prof. MakGongal furioze palpebrumadis, kaj ŝajne estingiĝis la glimo kutime brilanta en la okuloj de Zomburdo.

"Nu," finfine diris Zomburdo, "jen sufiĉe. Ne estas kialo por resti ĉi tie. Decas, ke ni iru por partopreni la festadon."

"Jes," diris Hagrid per dampata voĉo. "Mi pli bone forigu tiun *ciklon. Bon'nokton, Profes'rino M'Gongal – Prof'soro Zomburd*, s'njoro."

Viŝante la fluantajn okulojn per la jakmaniko, Hagrid svingis sin sur la motorciklon kaj piede ekfunkciigis la motoron; ĝi muĝante leviĝis supren kaj forveturis en la noktan ĉielon.

"Mi verŝajne baldaŭ revidos vin, profesorino MakGongal," diris Zomburdo, klinante al ŝi la kapon. Profesorino MakGongal responde purigis sian nazon.

Zomburdo turnis sin kaj reiris laŭ la strato. Ĉe la vojkruciĝo li haltis kaj elprenis la arĝentan Estingilon. Li unu fojon klaketis kaj dek du lumbuloj rapidis reen al siaj stratlanternoj, pro kio Ligustra Vojo subite briletis oranĝkolore, kaj li povis vidi strian katon, kiu ŝtelire malaperis ĉirkaŭ la angulo ĉe la alia fino de la strato. Li povis malfacile vidi la kovrilan bulon sur la sojlo de numero kvar.

"Bonan ŝancon, Hari," li murmuris. Li turnis sin sur la kalkanumo kaj, per flirtigo de sia mantelo, malaperis.

Brizeto taŭzis la netajn heĝojn de Ligustra Vojo, kiu kuŝis silenta kaj orda sub la inkeca ĉielo; jen lasta loko, kie oni atendus mirigajn aferojn. Hari Potter turnis sin en siaj kovriloj, sen vekiĝi. Unu maneto ekkaptis la apudan leteron, kaj li pludormis, sen scii, ke li estas speciala, sen scii, ke post kelkaj horoj lin vekos la hororkrio de s-ino Dursli kiam ŝi malfermos la pordon por elmeti la laktobotelojn, ankaŭ sen scii ke li pasigos kelkajn semajnojn pikate kaj pinĉate de sia kuzo Dadli … Li ne povis scii, ke ĝuste en tiu momento, homoj kunvenantaj sekrete tra la tuta lando levis la glasojn kaj mallaŭte tostis: "Al Hari Potter — la knabo kiu vivis!"

# Ĉapitro du

# La Malaperinta Vitro

Pasis preskaŭ dek jaroj ekde kiam ges-roj Dursli vekiĝis por trovi sian nevon sur la antaŭa perono, sed Ligustra Vojo preskaŭ tute ne ŝanĝiĝis. La suno leviĝadis super la samaj netaj antaŭĝardenoj kaj lumigadis la latunan numeron kvar sur la durslia antaŭpordo; ĝi rampadis en ilian salonon, kiu restis preskaŭ sama kiel je tiu nokto, kiam s-ro Dursli vidis tiun fatalan novaĵon pri la strigoj. Sole la fotaĵoj sur la kameno efektive montris, kiom da tempo jam pasis. Antaŭ dek jaroj, multis la fotaĵoj pri io, kiu ŝajnis esti granda rozkolora ludopilko kun plurkoloraj bulaj ĉapoj — sed Dadli Dursli jam ne estis bebo, kaj nun la fotaĵoj montris grandan, blondan knabon rajdantan sur sia unua biciklo, sur karuselo ĉe kermeso, komputilludanta kun la patro, dorlotata kaj kisata de la patrino. En la ĉambro mankis ia ajn spuro de tio, ke ankaŭ alia knabo loĝas en la domo.

Tamen Hari Potter restis tie, tiumomente dormante, sed baldaŭ veka. Lia onklino Petunjo jam vekiĝis, kaj la unua bruo de la tago estis ŝia kriĉa voĉo.

"Ellitiĝu! Tuj!"

Hari surprizite ekvekiĝis. Lia onklino ankoraŭfoje frapis sur la pordo.

"El!" ŝi kriis. Hari aŭdis ŝin marŝi al la kuirejo, kaj poste la sono de pato metata sur kuirilon. Li rule surdorsiĝis kaj provis rememori la ĵusan sonĝon. Ĝi ja estis bona. En ĝi estis fluganta motorciklo. Iom stranga por li estis la sento, ke la saman sonĝon li antaŭe spertis.

Lia onklino revenis ekster la pordon.

"Ĉu vi jam ellitiĝis?" ŝi demandis.

"Preskaŭ," diris Hari.

"Nu, rapidu, mi deziras, ke vi prizorgu la lardon. Kaj nepre ne lasu ĝin nigriĝi! Mi deziras, ke ĉio estu perfekta por la naskiĝdatreveno de Dadliĉjo."

Hari ĝemis.

"Kion vi diris?" lia onklino kriis tra la pordo.

"Nenion, nenion…"

La datreveno de Dadli — kiel li povis forgesi? Hari malrapide ellitiĝis kaj komencis serĉi ŝtrumpojn. Li sublite trovis du kaj, demetinte araneon de unu el ili, surmetis ilin. Hari bone konis araneojn, ĉar la subŝtupara ŝranko

plenis je ili, kaj tie li dormis.

Vestinte sin, li laŭiris la koridoron al la kuirejo. La tablo estis preskaŭ kaŝita sub ĉiuj datrevendonacoj por Dadli. Ŝajne Dadli ricevis la novan komputilon, kiun li deziris, kaj ankaŭ la duan televidilon kaj konkur-biciklon. Kial Dadli deziris konkurbiciklon, tio estis por Hari mistero, ĉar Dadli estis dikega kaj malamis ekzercadon — krom, kompreneble, se temis pri pugnobatado je iu. Hari estis la preferata boksbalono de Dadli, sed ĉi tiu ne povis ofte atingi lin. Hari ne aspektis tiel, sed li povis kuri tre rapide.

Eble tio rilatis al loĝado en senluma ŝranko, sed Hari ĉiam estis malgranda kaj maldika. Li aspektis eĉ pli malgrande kaj maldike ol li vere estis, ĉar li povis vesti sin nur en malnovaj vestaĵoj de Dadli, kaj Dadli estis pli-malpli kvaroble pli granda ol li. Hari havis maldikan vizaĝon, ostecajn genuojn, nigran hararon kaj helverdajn okulojn. Li portis rondajn okulvitrojn, kiujn kuntenis amaso da glubendo pro la multaj fojoj, kiam Dadli batis al li la nazon. En sia aspekto, sole plaĉis al Hari tre mallarĝa cikatro surfrunta, kiu havis la formon de fulmo. Li havis ĝin tiel longe, kiel li povis memori, kaj la unua demando, kiun li laŭmemore iam ajn metis al sia onklino, estis, kiel li ricevis ĝin.

“En la aŭtokolizio, kiam mortis viaj gepatroj,” ŝi diris. “Kaj ne faru demandojn.”

*Ne faru demandojn* — jen la unua regulo por kvieta vivo ĉe ges-roj Dursli.

Onklo Verno eniris la kuirejon ĝuste kiam Hari turnis la lardon.

“Kombu vian hararon!” li matensalute ekkriis.

Eble unu fojon en la semajno, onklo Verno transrigardis sian ĵurnalon kaj kriis, ke Hari bezonas hartondon. Hari certe ricevis pli da hartondoj ol ĉiuj ceteraj knaboj, kune, en la klaso, sed tio solvis nenion, lia hararo simple kreskis tiel — ĉiudirekte.

Hari estis fritanta ovojn kiam Dadli alvenis kun la patrino en la kuirejon. Dadli tre similis onklon Vernon. Li havis larĝan, rozkoloran vizaĝon, apenaŭ kolon, etajn akvecajn bluajn okulojn kaj densan blondan hararon, kiu glate kuŝis sur lia dika, grasa kapo. Onklino Petunjo ofte diris, ke Dadli similas anĝelidon — Hari ofte diris, ke Dadli similas porkon kun peruko.

Hari metis la telerojn kun ovoj kaj lardo sur la tablon, kio malfacilis, ĉar mankis spaco. Dume, Dadli nombris siajn donacojn. Li malkontentiĝis.

“Tridek ses,” li diris, rigardante la gepatrojn. “Du malpli ol pasintjare.”

“Kara, vi ne nombris la donacon de onjo Marĝa, vidu, jen ĝi sub tiu granda de Panjo kaj Paĉjo.”

“Bone, tridek sep,” diris Dadli, ruĝiĝante ĉe la vizaĝo. Hari, kiu povis antaŭvidi dadlian koleregon, komencis kiel eble plej rapide vori sian lardon,

timante ke Dadli renversos la tablon.

Ankaŭ onklino Petunjo evidente flaris danĝeron, ĉar ŝi rapide diris, "Kaj ni aĉetos por vi ankoraŭ *du* donacojn dum ni ekskursos hodiaŭ. Ĉu bone, karulĉjo? Ankoraŭ *du* donacojn. Ĉu en ordo?"

Dadli momente pensis. Por li, tio ŝajnis esti taskego. Li finfine diris, malrapide, "Do mi havos tridek… tridek…"

"Tridek naŭ, dolĉjo," diris onklino Petunjo.

"Nu." Dadli peze eksidis kaj kaptis la plej proksiman pakaĵon. "Do, en ordo."

Onklo Verno ridklukis.

"La etulo volas ricevi ĝustan valoron, same kiel la patro. Bona knabo, Dadli!" Li taŭzis al Dadli la hararon.

Tiumomente la telefono sonis, kaj onklino Petunjo iris por respondi ĝin; Hari kaj onklo Verno restis por rigardi dum Dadli malvolvis la konkurbiciklon, kameraon, telekondukatan aviadileton, dek ses novajn komputilludojn kaj vidbendan registrilon. Li estis deŝiranta la paperon de ora brakhorloĝo kiam onklino Petunjo revenis de la telefono, laŭaspekte kaj kolera kaj ĉagrenita.

"Malbona novaĵo, Verno," ŝi diris. "Sinjorino Fig rompis al si la kruron. Ŝi ne povas akcepti lin." Ŝi kapindikis al Hari.

La buŝo de Dadli gapis pro hororo, sed la koro de Hari tuj ekĝojis. Ĉiun jaron je la datreveno de Dadli, liaj gepatroj ekskursis kun li kaj unu amiko dum la tago, al aventurludejoj, burgeromanĝejoj aŭ la kinejo. Ĉiun jaron oni postlasis Hari kun s-ino Fig, freneza maljunulino kiu loĝis du stratojn for. Tio malplaĉegis al Hari. La tuta domo odoris kiel brasikoj, kaj s-ino Fig igis lin rigardi fotaĵojn de ĉiuj katoj, kiujn ŝi estis iam ajn havinta.

"Kion fari, do?" diris onklino Petunjo, kolere rigardante Hari kvazaŭ li estus planinta tion. Hari sciis, ke li devus kompati al s-ino Fig la krurorompon, sed tio ne facilis kiam li pensis, ke pasus ankoraŭ unu jaro antaŭ ol li devus refoje rigardi Tiblidon, Neĝan, s-ron Piedetoj kaj Tufan.

"Ni povus telefoni al Marĝa," sugestis onklo Verno.

"Ne estu stulta, Verno, ŝi malamas la knabon."

Ges-roj Dursli ofte parolis tiel pri Hari, kvazaŭ li ne estus tie — aŭ, prefere, kvazaŭ li estus io aĉa, kio ne povus kompreni ilin, ekzemple limako.

"Ĉu via amikino — kia la nomo — Ivana?"

"Ferias en Majorko," knalis onklino Petunjo.

"Vi povus simple lasi min ĉi tie," Hari espereme proponis. (Se jes, li povus ĉifoje spekti televidon laŭ sia plaĉo, kaj eble eĉ ekprovi la komputilo de Dadli.)

Onklino Petunjo aspektis kvazaŭ ŝi estus ĵus glutinta citronon. "Kaj reveni por trovi la domon detruitan?" ŝi graŭlis.

"Mi ne eksplodigos la domon," diris Hari, sed ili ne aŭskultis.

"Mi supozas, ke ni povus venigi lin al la zoo," malrapide diris onklino Petunjo, "…kaj lasi lin en la aŭto…"

"Tiu aŭto estas nova, ne lasu lin sidi sole en ĝi…"

Dadli komencis laŭte plori. Fakte, li vere ne ploris — jaroj pasis post kiam li lastfoje vere ploris — sed li sciis, ke se li tordos la vizaĝon kaj hurlos, lia patrino donos al li kion ajn li deziras.

"Daĉjo Dadliĉjo, ne ploru, Panjo ne permesos, ke li ruinigu vian specialan tagon!" ŝi ekkriis, brakumante lin.

"Mi … ne … volas … ke … li … v-v-venu!" Dadli hurlis inter pretekstaj singultegoj. "Li ĉiam ruinigas ĉ-ĉion!" Li ĵetis al Hari figrimacon tra la spaco inter la brakoj de la patrino.

Ĝuste tiam sonoris ĉe la pordo — "Ho, Bona Dio, jen ili!" malkviete diris onklino Petunjo — kaj post momento aperis Pirs Polkis, plej kara amiko de Dadli, kun sia patrino. Pirs estis malgrasa knabo kun rateca vizaĝo. Kutime estis li, kiu tenas la brakojn de homoj malantaŭ la dorso dum Dadli batadis ilin. Dadli tuj ĉesis preteksti ploradon.

Post duona horo, Hari, apenaŭ povante kredi je sia bona ŝanco, sidis en la malantaŭo de la aŭto de ges-roj Dursli kun Pirs kaj Dadli, la unuan fojon en la vivo survoje al la zoo. La geonkloj ne povis elpensi alian rimedon por forigi lin, sed antaŭ ol ili forveturis, onklo Verno kondukis Hari flanken.

"Mi avertas vin," li diris, puŝante sian grandan purpuran vizaĝon al tiu de Hari, "mi ja avertas vin, knabo — strangaĵon, ian ajn — kaj vi restos en tiu ŝranko ĝis la Kristnasko."

"Mi faros nenion," diris Hari, "honeste dirite…" Sed onklo Verno ne kredis tion. Neniu kredis tion, iam ajn.

La problemo estis, ke strangaĵoj ofte okazis apud Hari, kaj ne utilis diri al la ges-roj Dursli, ke pri tio li ne kulpis.

Unu fojon, onklino Petunjo, malkontenta pri tio, ke Hari revenadis de la barbisto aspektante kvazaŭ li tute ne vizitis tiun, prenis hejman tondilon kaj tondis lian hararon tiel mallonga, ke li estis preskaŭ senhara escepte de franĝo, kiun ŝi lasis "por kaŝi tiun aĉan cikatron". Dadli ĝisnaŭze priridis je Hari, kiu pasigis sendorman nokton pro pensado pri la lernejo morgaŭ, kie oni jam priridis lin pro liaj sakecaj vestaĵoj kaj bendgluitaj okulvitroj. La postan matenon, tamen, li ellitiĝis kaj trovis sian hararon precize tia, kia ĝi estis antaŭ ol onklino Petunjo fortondis ĝin. Oni enŝrankigis lin dum tuta semajno pro tio, kvankam li klopodis klarigi sian *nekapablon* kompreni, kiel ĝi tiel rapide rekreskis.

Alian fojon, onklino Petunjo provis ŝovi lin en malnovan bluzaĉon de Dadli (brunan kun oranĝkoloraj pufoj). Ju pli forte ŝi klopodis tiri ĝin ĉe lia kapo, des pli eta ĝi ŝajne fariĝis, ĝis finfine ĝi taŭgis nur por manpupo, sed certe ne por Hari. Onklino Petunjo decidis, ke ĝi certe ŝrumpis pro lavado, kaj, feliĉige por Hari, oni ne punis lin.

Aliflanke, li terure suferis pro tio, ke oni trovis lin sur la tegmento de la lernejaj kuirejoj. La bando de Dadli estis persekutanta lin, kiel kutime, kiam, surprize por Hari same kiel por la ceteraj, jen li eksidis sur la kamentubo. Ges-roj Dursli ricevis tre koleran leteron de la lernejestrino, informante ilin, ke Hari grimpis sur la lernejaj konstruaĵoj. Sed (kiel li kriis al onklo Verno tra la ŝlosita pordo de la ŝranko) li nur provis salti malantaŭ la grandajn rubujojn ekster la kuirejaj pordoj. Hari supozis, ke vento kaptis lin dum la salto.

Sed hodiaŭ nenio estis fuŝiĝonta. Eĉ valoris esti ĉe Dadli kaj Pirs por povi pasigi la tagon en loko, kiu estis nek lernejo, nek lia ŝranko, nek la brasikodora salono de s-ino Fig.

Onklo Verno veturante plendadis al onklino Petunjo. Plaĉis al li plendi pri diversaj aferoj: kolegoj, Hari, la urbkonsilio, Hari, la banko kaj Hari, jen nur kelkaj el liaj plejŝatataj plendotemoj. Ĉi-matene, temis pri motorcikloj.

"…pretermuĝas kiel frenezuloj, tiuj junaj huliganoj," li diris, kiam motorciklo preterveturis ilin.

"Mi sonĝis pri motorciklo," diris Hari, subite rememorante. "Ĝi flugis."

Onklo Verno preskaŭ karambolis kontraŭ la antaŭa aŭto. Li turnis sin sur la seĝo kaj kriis al Hari, kun vizaĝo simila al giganta lipharhava beto, "MOTORCIKLOJ NE FLUGAS!" Dadli kaj Pirs subridaĉis.

"Mi scias tion," diris Hari. "Temas nur pri sonĝo."

Sed li tuj deziris, ke li estus dirinta nenion. Se ges-roj Dursli malamis unu aferon pli ol ke li faru demandojn, tio estis, ke li parolu pri io, kiu kondutas malkutime, eĉ se temis pri nura sonĝo aŭ komikso — ili ŝajne opiniis, ke li ekhavos danĝerajn ideojn.

Estis tre suna sabato, kaj la zoo estis plenŝtopita de familioj. Ges-roj Dursli aĉetis por Dadli kaj Pirs grandajn ĉokoladajn glaciaĵojn ĉe la enirejo, kaj tiam, ĉar la ridetanta sinjorino en la vendaŭto demandis, kion Hari deziras, antaŭ ol ili povis forrapidigi lin, ili aĉetis por li malmultekostan citronan stangŝorbeton. Kaj ĝi ne estis malbongusta, opiniis Hari, lekante ĝin dum ili rigardis gorilon froti sian kapon kaj mirinde simili al Dadli, escepte ke ĝi ne estis blonda.

Hari ĝuis la plej bonan matenon dum longa tempo. Li prudente promenis iom aparte de la Durslioj tial, ke Dadli kaj Pirs, kiuj komencis enuiĝi pro la bestoj jam je la lunĉohoro, ne rekomencus sian plejŝatatan

hobion, batadi lin. Ili manĝis en la zoa restoracio, kaj kiam Dadli kolerkriis ĉar lia ”Melba Gloro[2]” ne sufiĉe grandis, onklo Verno aĉetis novan por li kaj Hari rajtis finmanĝi la unuan.

Hari poste opiniis, ke li devis scii, ke aferoj estis tro bonaj por povi daŭri.

Post la lunĉo ili iris al la rampulejo. Tie estis malvarmete kaj senlume, kun brilaj fenestroj ĉe ĉiuj muroj. Malantaŭ la vitroj, ĉiaj lacertoj kaj serpentoj rampis kaj serpentumis sur pecoj de ligno kaj roko. Dadli kaj Pirs volis vidi la grandajn, venenajn najojn kaj dikajn, homkaĉigajn pitonojn. Dadli rapide trovis la plej grandan serpenton en la ejo. Tiu povus volvi sian korpon dufoje ĉirkaŭ la aŭto de onklo Verno kaj kunpremi tion ĝis grandeco de rubujeto — sed tiumomente, tia ne estis ĝia humoro. Fakte, ĝi tute dormis.

Dadli staris kun la nazo premata al la vitro, rigardante tiujn glimajn brunajn volvojn.

“Faru, ke ĝi moviĝu,” li ĝemplendis al sia patro. Onklo Verno frapetis sur la vitro, sed la serpento tute ne moviĝis.

“Ankoraŭ,” ordonis Dadli. Onklo Verno frapadis sur la vitro per siaj fingroartikoj, sed la serpento daŭre dormis.

“Ĉi tio estas teda,” ĝemis Dadli. Li trenis sin for.

Hari movis sin antaŭ la ujon kaj intence rigardis la serpenton. Ne surprizus lin se ĝi estus mortinta pro enuo — mankis kunularo, krom se temis pri stultuloj, kiuj la tutan tagon fingre tamburadis sur la vitro provante perturbi ĝin. Pli malbone eĉ ol havi ŝrankon kiel dormoĉambron, kie la sola vizitanto estis onklino Petunjo, kiu marteladis ĉe la pordo por veki lin — almenaŭ li rajtis viziti la ceteron de la domo.

La serpento subite malfermis siajn okulbuletojn. Malrapide, tre malrapide, ĝi levis sian kapon ĝis la okuloj estis samnivelaj kun tiuj de Hari.

*Ĝi palpebrumis al li.*

Hari fikse rigardis. Tiam li rapide ĉirkaŭrigardis por vidi, ĉu iu spektas. Ne. Li returnis la rigardon al la serpento, kaj ankaŭ li palpebrumis.

La serpento gestis kape al onklo Verno kaj Dadli, kaj tiam levis siajn okulojn al la plafono. Ĝi ĵetis al Hari rigardon, kiu tute evidente volis diri: “*Tio ĉiam okazas ĉi tie*.”

“Jes, mi scias,” Hari murmuris tra la vitro, tamen ne certante, ke la serpento povas aŭdi. “Certe tio ĝenas.”

La serpento vigle kapjesis.

“Do, de kie vi venas?” demandis Hari.

La serpento uzis sian voston por indiki etan ŝildon apud la vitro. Hari rigardis ĝin.

Konstrikta Boao, Brazilo

"Ĉu estis bele tie?"

La serpento reindikis la signon, kaj Hari plulegis: *Ĉi tiu specimeno naskiĝis en la zoo*. "Ha, mi komprenas — do, vi neniam vizitis Brazilon?"

Ĝuste kiam la serpento kapneis, ambaŭ eksaltis pro surdiga hurlo de malantaŭ Hari. "DADLI! S-RO DURSLI! VENU KAJ RIGARDU ĈI TIUN SERPENTON! VI TUTE NE KREDOS, KION ĜI FARAS!"

Dadli kiel eble plej rapide anasmarŝis al ili.

"Flanken, vi," li diris, pugnante la ripojn de Hari. Surprizite, Hari forte falis al la betona planko. Kio poste okazis, okazis tiel rapide, ke neniu povis vidi — unu sekundon, Pirs kaj Dadli apogis sin ĉe la vitro, la postan sekundon, ili retrosaltis hurlante pro hororo.

Hari eksidis kaj singultis; la vitra antaŭo de la konstriktora ujo estis simple malaperinta. La serpentego rapide malvolvis sin, serpentumante eksteren sur la plankon — homoj tra la tuta rampulejo kriadis kaj komencis fuĝi al la elirejoj.

Kiam la serpento rapide glitis preter li, Hari povis ĵuri, ke mallaŭta, sibla voĉo diris, "Kaj ek al Brazilo… Dankon, amigo.[3]"

La rampulejestro suferis pro ŝokiĝo.

"Sed la vitro," li ripete diradis, "kie estas la vitro?"

La zoestro mem faris por onklino Petunjo tason da fortiga, dolĉa teo dum li ripetade pardonpetis. Pirs kaj Dadli povis nur sensence babilaĉi. Al Hari ŝajnis, ke la serpento faris nenion krom ludeme mordeti apud iliaj kalkanoj dum ĝi preteriris, sed, reatinginte la aŭton de onklo Verno, Dadli jam rakontis, kiel ĝi preskaŭ demordis lian kruron, dum Pirs ĵuris, ke ĝi provis mortkunpremi lin. Sed plej malbone el ĉio, almenaŭ por Hari, estis kiam Pirs sufiĉe trankviliĝis por diri, "Hari parolis kun ĝi, ĉu ne, Hari?"

Onklo Verno atendis ĝis kiam Pirs estis foririnta de la domo antaŭ ol turni sin al Hari. Tiel kolera li estis, ke li preskaŭ ne povis paroli. Li sukcesis elbuŝigi, "Iru — ŝranko — restu — ne manĝoj," antaŭ ol li falis sur seĝon kaj onklino Petunjo devis kuri por porti al li grandan porcion da brando.

Longe poste, Hari kuŝis en sia senluma ŝranko, dezirante havi horloĝon. Li ne sciias, kioma horo estas, kaj li ne povis certiĝi, ke la Durslioj jam dormas. Ĝis tiam, li ne povis riski ŝteliri al la kuirejo por iom da manĝaĵo.

Preskaŭ dek jarojn li loĝis ĉe ges-roj Dursli, dek mizerajn jarojn, tiel longe, kiel li povis memori, jam de kiam li estis bebo kaj liaj gepatroj mortis pro tiu aŭtokolizio. Li ne povis rememori esti en la aŭto kiam liaj gepatroj mortis. Foje, kiam li streĉis sian memoron dum longaj horoj en la ŝranko, li elvokis strangan vizion: blindigan fulmon da verda lumo kaj brulan doloron

sur la frunto. Tio, li supozis, estis la kolizio, kvankam li ne povis imagi, de kie venis tiu verda lumo. Li tute ne povis memori siajn gepatrojn. Liaj geonkloj neniam parolis pri ili, kaj estis kompreneble malpermesite al li demandi pri ili. En la domo estis neniu fotaĵo de ili.

Kiam li estis pli juna, Hari revis kaj sonĝis pri iu nekonata parenco, kiu venos por forkonduki lin, sed tio neniam okazis; la Durslioj estis lia sola familio. Sed foje li kredis (aŭ eble esperis), ke fremduloj sur la strato ŝajne konas lin. Fremduloj cetere tre fremdaj. Etulo sub violkolora cilindra ĉapelo unu fojon riverencis antaŭ li dum li butikumis kun onklino Petunjo kaj Dadli. Kolere demandinte je Hari ĉu li konas la ulon, onklino Petunjo pelis ilin el la butiko, aĉetinte nenion. Frenezaspekta maljunulino, vestita tute en verdaĵoj, unu fojon gaje salutis lin en aŭtobuso. Kalvulo en tre longa purpura frako antaŭ kelkaj tagoj efektive premis lian manon sur la strato kaj poste senvorte formarŝis. Pri tiuj homoj plej strange estis, ke ili ŝajne malaperis tuj kiam Hari provis vidi ilin pli bone.

Ĉe la lernejo, Hari havis neniun amikon. Ĉiu sciis, ke la bando de Dadli malamegis tiun strangan Hari Potter en liaj sakecaj malnovaj vestaĵoj kaj rompitaj okulvitroj, kaj neniu volis disputi kontraŭ la bando de Dadli.

# Ĉapitro tri

# La Leteroj de Neniu

La eskapo de la brazila konstriktoro gajnis por Hari lian plej longdaŭran punon. Kiam oni finfine permesis, ke li venu el la ŝranko, jam komenciĝis la someraj ferioj, kaj Dadli jam estis rompinta sian novan kameraon, kraŝinta sian aviadileton, kaj, la unuan fojon sur la konkurbiciklo, faliginta maljunan sinjorinon Fig dum ŝi transiris Ligustran Vojon sur siaj lambastonoj.

Hari ĝojis, ke la lernejo jam finiĝis, sed ne eblis eskapi de la bando de Dadli, kiuj ĉiutage vizitis la domon. Pirs, Denis, Malkolm kaj Gordon ĉiuj estis grandaj kaj stultaj, sed, ĉar Dadli estis el ĉiuj plej granda kaj plej stulta, li estris. La ceteraj tre kontente aliĝis al la plejŝatata sporto de Dadli: Hari-ĉasado.

Tial Hari pasigis kiom eble plej da tempo ekster la domo, vagante kaj pensante pri la fino de la ferioj, kie li vidis glimon esperetan. En septembro, li komencos en mezlernejo kaj, la unuan fojon en la vivo, li ne estos kun Dadli. Dadli havis lokon en la estinta privatliceo de onklo Verno, Smeltinzo. Ankaŭ Pirs Polkis estis tie lernonta. Sed Hari estis lernonta en Ŝtonbara Mezlernejo, la plej proksima publika lernejo. Dadli opiniis tion tre amuza.

"Oni enŝovas la kapojn de homoj en la fekseĝojn, la unuan tagon ĉe Ŝtonbara," li diris al Hari. "Ĉu vi volas veni al la necesejo por ekzerciĝi?"

"Dankon, ne," diris Hari. "La kompatinda pelvo neniam havis en si ion tiel aĉan kiel vian kapon – ĝi eble naŭziĝus." Tiam li forkuris, antaŭ ol Dadli povos malĉifri, kion li ĵus diris.

Unu tagon en julio, onklino Petunjo veturis kun Dadli al Londono por aĉeti lian smeltinzan uniformon; ili lasis Hari ĉe s-ino Fig. S-ino Fig ne estis tiel malbona kiel antaŭe; evidentiĝis, ke ŝi estis rompinta al si la kruron falante pro unu el la katoj, kaj ŝi ne ŝajnis tiel amema al ili, kiel antaŭe. Ŝi permesis al Hari spekti televidon kaj donis al li pecon de ĉokolada kuko, kies gusto indikis, ke ŝi havis ĝin jam kelkajn jarojn.

Tiun vesperon, Dadli paradis tra la salono antaŭ la familio en sia nova uniformo. Smeltinzanoj portis vinruĝajn frakojn, oranĝkoloran kuloton kaj platajn pajloĉapelojn nomatajn "porboatadaj". Ili ankaŭ portis tuberajn -bastonojn, kiujn ili uzadis por batadi sin reciproke dum la instruistoj ne

atentis. Laŭdire, tio estis bona edukado por la posta vivo.

Rigardante Dadli en ties nova kuloto, onklo Verno raŭke diris, ke tiu estas la plej fiera momento de lia vivo. Onklino Petunjo ekploris, kaj diris, ke ŝi ne povas kredi, ke temas pri ŝia Daĉjo Dadliĉjo, li aspektas tiel bele kaj mature. Hari ne kuraĝis paroli. Li timis, ke li eble jam rompis al si du ripojn, klopodante ne ridegi.

La postan matenon estis terura odoro en la kuirejo kiam Hari aperis por la matenmanĝo. Ĝi ŝajnis veni el granda metala kuvo en la lavabo. Li iris por rigardi. La kuvo estis plenplena je ŝajne malpuraj ĉifonoj naĝantaj en griza akvo.

"Kio estas tio?" li demandis al onklino Petunjo. Ŝi kunpremis siajn lipojn, kio ĉiam okazis kiam li kuraĝis fari demandon.

"Via nova lerneja uniformo," ŝi diris.

Hari ankoraŭfoje rigardis la ujon.

"Ho," li diris, "mi ne komprenis, ke ĝi devos esti tiel malseka."

"Ne estu stulta," koleris onklino Petunjo. "Mi grizigas kelkajn el la malnovaĵoj de Dadli por vi. Finita, ĝi similos tiujn de ĉiuj ceteraj.

Hari serioze pridubis tion, sed opiniis, ke plej bone estas ne kvereli. Li eksidis ĉe la tablo kaj provis ne pensi, kiel li aspektos sian unuan tagon ĉe Ŝtonbara mezlernejo – kvazaŭ li portus pecetojn de malnova elefanta haŭto, verŝajne.

Dadli kaj onklo Verno envenis, ambaŭ sulkigante siajn nazojn pro la odoro de la nova uniformo de Hari. Onklo Verno kiel kutime malfermis sian ĵurnalon, kaj Dadli frapegis la tablon per sia smeltinza bastono, kiun li ĉie portis.

Ili aŭdis la klaketon de la leterklapo kaj la falon de leteroj sur la maton.

"Venigu la poŝtaĵojn, Dadli," diris onklo Verno de malantaŭ sia ĵurnalo.

"Igu, ke Hari alportu ilin."

"Venigu la poŝtaĵojn, Hari."

"Igu, ke Dadli alportu ilin."

"Piku lin per via smeltinza bastono, Dadli."

Hari evitis la smeltinzan bastonon kaj iris por alporti la poŝtaĵojn. Tri aĵoj kuŝis sur la apudporda mato: poŝtkarto de Marĝa, la fratino de onklo Verno, kiu feriis sur la Insulo Vajt, bruna koverto kiu similis fakturon, kaj – *letero por Hari*.

Hari levis ĝin kun fiksrigardo, kaj lia koro sonoris kiel grandega kaŭĉuka rubando. Neniu, iam ajn, en lia tuta vivo, skribis al li. Kiu volus? Li ne havis amikojn, parencojn – li ne estis ano de la biblioteko, do neniam eĉ ricevis malafablajn notojn petantajn redonon de libroj. Tamen, jen letero tiel klare direktita, ke ne povis okazi eraro.

*S-ro H. Potter*
*Subŝtupara Ŝranko*
*4 Ligustra Vojo*
*Eta Vinging*
*Surio*

La koverto estis dika kaj peza, el flaveca pergameno, kaj la adreso estis skribita per smeralde verda inko. Mankis poŝtmarko.

Renversante la koverton, kun tremanta mano, Hari vidis purpuran vaksan sigelon, kiu portis blazonon: leono, aglo, melo kaj serpento, ĉirkaŭantaj grandan literon 'P'.

"Rapidu, knabo!" kriis onklo Verno el la kuirejo. "Kion vi faras? Ĉu vi kontrolas kontraŭ leterbomboj?" Li ridis pri la propra ŝerco.

Hari reiris en la kuirejon, ankoraŭ rigardante sian leteron. Li donis al onklo Verno la fakturon kaj la poŝtkarton, sidiĝis, kaj malrapide komencis malfermi la flavan koverton.

Onklo Verno ŝirmalfermis la fakturon, ronkis pro malŝato, kaj turnis la poŝtkarton.

"Marĝa malsanas," li informis onklinon Petunjo. "Manĝis suspektindan bukcenon …"

"Paĉjo!" subite eldiris Dadli. "Paĉjo, Hari havas ion!"

Hari estis malfaldonta la leteron, kiu estis skribita sur la sama dika pergameno kiel la koverto, kiam onklo Verno ekkaptis ĝin krude el lia mano.

"Tio estas *mia*!" diris Hari, provante rekapti ĝin.

"Kiu leterus al vi?" rikanis onklo Verno, unumane skuante la leteron malfermita kaj ĵetante al ĝi rigardeton. Lia vizaĝo transiris de ruĝo ĝis verdo pli rapide ol trafiklumilo. Kaj la ŝanĝiĝo ne ĉesis. Post momento, ĝi estis grize blanka kiel malnova kaĉo. "P-P-Petunjo!" li anhelis.

Dadli provis atingi la leteron por legi ĝin, sed onklo Verno levis ĝin alten, preter lia atingo. Onklino Petunjo scivoleme prenis ĝin kaj legis la unuan linion. Dum momento ŝajnis kvazaŭ ŝi svenos. Ŝi ekkaptis la gorĝon kaj faris sufokatan sonon.

"Verno! Ho, ve – Verno!"

Ili rigardis sin, ŝajne forgesante, ke Hari kaj Dadli ankoraŭ estas en la ĉambro. Ne plaĉis al Dadli ne esti atentata. Li vertfrapis sian patron per sia smeltinza bastono.

"Mi volas legi tiun leteron," li laŭtis.

"*Mi* volas legi ĝin," kolerege diris Hari, "ĉar ĝi estas *mia*."

"Ambaŭ el vi, for," grakis onklo Verno, reŝtopante la leteron en ĝian koverton.

Hari ne moviĝis.

"MI VOLAS HAVI MIAN LETERON!" li kriegis.

"*Mi* volas vidi ĝin!" postulis Dadli.

"EL!" muĝis onklo Verno, kaj li kaptis kaj Hari kaj Dadli ĉe la nukoj kaj ĵetis ilin en la koridoron, plaŭdfermante la kuirejan pordon post ili. Hari kaj Dadli tuj furioze sed silente luktis pri tio, kiu aŭskultos ĉe la serurtruo; Dadli venkis, do Hari, kun la okulvitroj pendantaj ĉe unu orelo, sterniĝis sur la ventro por aŭskulti ĉe la fendo inter pordo kaj planko.

"Verno," onklino Petunjo tremvoĉe diris, "rigardu la adreson – kiel ili povas scii, kie li dormas? Ĉu vi supozas, ke ili gvatas la domon?"

"Gvatas – spionas – eble sekvas nin," frenezeme murmuris onklo Verno.

"Sed kion ni faru, Verno? Ĉu ni respondu? Diru al ili, ke ni ne deziras –"

Hari povis vidi la brilajn nigrajn ŝuojn de onklo Verno paŝi iren-reen laŭ la kuirejo.

"Ne," li finfine diris. "Ne, ni ignoru ĝin. Se ili ne ricevos respondon… jes, nepre bone… ni faru nenion…"

"Sed –"

"Mi rifuzas allasi iun tian en la domo, Petunjo! Ĉu ni ne ĵuris, akceptante prizorgi lin, ke ni fortretu tiun danĝeran sensencaĵon?"

* * *

Tiun vesperon, reveninte de la laboro, onklo Verno faris ion, kiun li neniam antaŭe faris; li vizitis Hari en ties ŝranko.

"Kie estas mia letero?" diris Hari, tuj kiam onklo Verno ŝovis sin tra la pordo. "Kiu skribas al mi?"

"Neniu. Ĝi estis erare direktita al vi," tuj diris onklo Verno. "Mi bruligis ĝin."

"*Ne* estis eraro," kolere diris Hari. "La direkcio enhavis mian ŝrankon."

"SILENTU!" kriis onklo Verno, kaj du araneoj falis de la plafono. Li kelkfoje anhelegis, poste trudis rideton, tre dolorigaspektan, al sia mieno.

"Nu – jes, Hari – nu, pri ĉi tiu ŝranko. Via onklino kaj mi iom pensis… vi jam fariĝas iomete granda por ĝi… ni opinias, ke estos bone, ke vi translokiĝu en la duan ĉambron de Dadli."

"Kial?" demandis Hari.

"Ne demandu!" rekoleris lia onklo. "Portu ĉi tiujn aĵojn supren, tuj."

La domo de ges-roj Dursli havis kvar dormoĉambrojn: unu por onklo Verno kaj onklino Petunjo, unu por vizitantoj (kutime Marĝa, la fratino de onklo Verno), unu kie dormis Dadli, kaj unu kie Dadli konservis la ludilojn kaj aliajn aĵojn, kiuj trois por lia unua dormoĉambro. Nur unu ekskurso

suprenira necesis por ke Hari translokigu ĉiujn siajn posedaĵojn de la ŝranko al tiu ĉambro. Li sidiĝis sur la lito kaj ĉirkaŭrigardis. Preskaŭ ĉio tie estis rompita. La monataĝa kamerao kuŝis sur malgranda, motorizita tanko, kiun Dadli iam estis veturiginta sur najbaran hundon; en angulo estis la plejunua televidilo de Dadli, tra kiu li estis ŝovinta la piedon kiam oni ĉesigis lian plejŝatatan programeron; jen granda birdokaĝo, kiu iam enhavis papagon, kiun Dadli interŝanĝis ĉe la lernejo kontraŭ aerpafilo, kiu siavice nun sidis sur breto kun tordita paftubo sur kiu Dadli iam eksidis. Aliaj bretoj plenis je libroj. Tiuj estis la solaj aĵoj en la ĉambro, kiuj aspektis netuŝite.

De malsupre venis la sono de Dadli, kiu hurlis al sia patrino: "Mi ne *deziras* lin tie … mi *bezonas* tiun ĉambron … forigu lin …"

Hari ĝemis kaj etendis sin sur la lito. Hieraŭ li estus doninta ion ajn por esti ĉi tie. Hodiaŭ li preferus esti denove en sia ŝranko kun tiu letero, ol ĉi tie sen ĝi.

La postan matenon, je matenmanĝo, ĉiu estis kvieta. Dadli estis ŝokita. Li estis krieginta, frapinta sian patron per la smeltinza bastono, intence vominta, piedbatinta la patrinon kaj ĵetinta sian testudon tra la forceja tegmento, kaj li tamen ne rehavis la ĉambron. Hari pensis pri la sama horo hieraŭ kaj amare volis, ke li estus malferminta la leteron en la koridoro. Onklo Verno kaj onklino Petunjo makabre rigardis sin.

Kiam la poŝto alvenis, onklo Verno, kiu ŝajne provis bonkonduti al Hari, igis, ke Dadli venigu ĝin. Ili aŭdis lin frapi per sia smeltinza bastono la tutan vojon laŭ la koridoro. Tiam li kriis, "Jen alia! *S-ro H. Potter, La Plej Eta Dormoĉambro, 4 Ligustra vojo –*"

Kun strangolkrio, onklo Verno saltis de la seĝo kaj kuris laŭ la koridoro; Hari tuj sekvis. Onklo Verno devis perforti Dadli ĝisplanke por ekhavi la leteron, kion malfaciligis tio, ke Hari kaptis onklon Vernon ĉe la kolo de malantaŭe. Post minuto de konfuza batalado, dum kiu ĉiu frapiĝadis per la smeltinza bastono, onklo Verno rektiĝis, anhelante, kun la letero de Hari tenata firme en la mano.

"Iru al via ŝranko – nu, dormoĉambro," li anhelis al Hari. "Dadli – iru – simple iru."

Hari ĉirkaŭmarŝadis en sia nova ĉambro. Iu sciis, ke li translokiĝis el sia ŝranko, kaj ili ŝajne sciis, ke li ne ricevis la unuan leteron. Tio certe indikis, ke ili reprovos. Kaj ĉifoje li certigos, ke ili ne malsukcesu. Li havis planon.

* * *

La riparita vekhorloĝo sonoris je la sesa horo la postan matenon. Hari rapide malŝaltis ĝin kaj silente vestis sin. Li nepre ne veku la Dursliojn. Li ŝteliris malsupren, ne ŝaltante lumilon.

Li intencis atendi la poŝtiston ĉe la angulo de Ligustra Vojo kaj preni antaŭe la leterojn por numero kvar. Lia koro batadis dum li ŝtelmarŝis tra la senluma koridoro al la antaŭa pordo –

"AAAARG!"

Hari saltis en la aeron – li tretis sur io granda kaj moleca sur la mato – io *vivanta*!

Lumiloj klakete ŝaltiĝis supre, kaj je sia hororo Hari eksciis, ke la granda moleca io estis la vizaĝo de lia onklo. Onklo Verno estis kuŝanta apud la antaŭa pordo en dormosako, evidente por certigi, ke Hari ne faros ĝuste tion, kion li provis fari. Li kriegis al Hari dum duona horo, poste ordonis al li, ke li iru kaj faru tason da teo. Hari mizere iris piedtrene al la kuirejo, kaj kiam li revenis, la poŝto estis jam alveninta, ĝuste al la sino de onklo Verno. Hari povis vidi tri leterojn adresitajn per verda inko.

"Mi volas –" li komencis, sed onklo Verno estis jam dispeciganta la leterojn defie antaŭ li.

Tiun tagon onklo Verno ne iris al la laborejo. Li restis hejme kaj najlfermis la letertruon.

"Jen," li klarigis al onklino Petunjo tra buŝo da najloj, "se ili ne povos *liveri* ilin, ili rezignos."

"Mi ne certas, ke tio sukcesos, Verno."

"Ho, la mensoj de tiuj homoj funkcias nekutime, Petunjo, ili ne similas vin kaj min," diris onklo Verno, provante bati najlon per peco de la frukta kuko, kiun onklino Petunjo ĵus portis al li.

* * *

Je vendredo, precize dek du leteroj alvenis por Hari. Ĉar ili ne povis penetri la leterkeston, ili ŝoviĝis sub la pordon, enfendiĝis ĉirkaŭ la randojn, kaj kelkaj eĉ puŝiĝis tra la fenestreton en la teretaĝa necesejo.

Ree onklo Verno restis hejme. Bruliginte ĉiujn leterojn, li elprenis martelon kaj najlojn kaj ŝtopis la fendojn ĉirkaŭ la antaŭa kaj malantaŭa pordoj tiel, ke neniu povis eliri. Li laborante zumis "Paŝetu en Tulipoj"[4], kaj timeme saltis je bruetoj.

* * *

Je sabato, aferoj komencis troi. Dudek kvar leteroj al Hari sukcesis penetri la domon, rulitaj kaj kaŝitaj unuope en la du dekduoj da ovoj, kiujn la tre konfuzita laktisto liveris al onklino Petunjo tra la salona fenestro. Dum onklo Verno kolerege telefonis al la Poŝta Servo kaj la laktejo, provante trovi iun kiu meritas plendojn, onklino Petunjo diserigis la leterojn en sia likvigilo.

“Kiu en la mondo volas tiom paroli al *vi*?” Dadli mirigite demandis al Hari.

* * *

Je la dimanĉa mateno, onklo Verno sidiĝis ĉe la manĝotablo, aspektante lace kaj iomete malsane, sed kontente.

“Poŝto ne venas dimanĉojn,” li feliĉe rememorigis ilin dum li ŝmiris marmaladon sur sia tagĵurnalo, “hodiaŭ neniom da damnindaj leteroj –“

Io zumis tra la kuireja kameno dum li parolis kaj akute trafis la malantaŭon de lia kapo. Tuj kuglis el la kameno tridek aŭ kvardek leteroj. La Durslioj kaŭris, sed Hari saltis en la aeron, provante kapti unu.“

“El! EL!”

Onklo Verno kaptis Hari ĉe la talio kaj ĵetis lin en la koridoron. Kiam onklino Petunjo kaj Dadli elkuris kun la brakoj ŝirmantaj la vizaĝojn, onklo Verno frapfermegis la pordon. Li povis aŭdi la leterojn, ankoraŭ fluantajn en la ĉambron, resaltantajn de la muroj kaj planko.

“Nu, jen la fino,” diris onklo Verno, provante trankvile paroli sed samtempe eltirante grandajn tufojn el la liphararo. “Revenu post ne pli ol kvin minutoj, pretaj por foriri. Ni foriros. Paku kelkajn vestaĵojn. Ne disputu!”

Li aspektis tiel danĝere, pro manko de duono de la liphararo, ke neniu kuraĝis disputi. Post dek minutoj ili deŝiris la najlitajn pordojn kaj estis en la aŭto, forrapidante al la aŭtoŝoseo. Dadli snufadis en la malantaŭa seĝo; lia patro estis batinta lin ĉe la kapo pro prokrastado dum li provis paki siajn televidilon, vidbendilon kaj komputilon en sia sportvalizeto.

Ili veturis. Kaj pluveturis. Eĉ onklino Petunjo ne kuraĝis demandi, kien ili iras. Foje onklo Verno akute turnis ilin kaj veturis kontraŭdirekte dum iom da tempo.

“Eviti ilin … eviti ilin,” li murmuretis kiam ajn li tion faris.

La tutan tagon ili ne haltis por manĝi aŭ trinki. Je la noktiĝo Dadli estis jam hurlanta. Neniam en la vivo li spertis tagon tiel malbonan. Li malsatis, li maltrafis kvin vidindajn televidprogramerojn, kaj neniam li pasigis tiom da tempo sen detrui aliplanedanon en la komputilo.

Onklo Verno finfine haltis ekster malgaja hotelo en antaŭurbo de metropolo. Dadli kaj Hari dividis ĉambron kun du litoj kaj humidaj, mucidaj kovriloj. Dadli ronkadis, sed Hari restis maldormanta, sidante sur la fenestrobreto, rigardante malsupren al la lumoj de preterirantaj aŭtoj kaj scivolante …

* * *

Por la postataga matenmanĝo ili manĝis maizflokojn kaj malvarmajn elladigitajn tomatojn sur rostita pano. Ili ĵus finis kiam la hotelestrino venis al ilia tablo.

"Pardonon, sed ĉu inter vi estas iu s-ro H. Potter? Mi 'avas pli-malpli centon da ĉi tiuj ĉe la komizejo."

Ŝi levis leteron tiel, ke ili povu legi la verdinkan adreson:

*S-ro H. Potter*
*Ĉambro 17*
*Relvida Hotelo*
*Koaksvillo*

Hari ekcelis la leteron, sed onklo Verno frapis lian manon flanken. La virino vastigis la okulojn.

"Mi akceptos ilin," diris onklo Verno, tuj ekstarante kaj sekvante ŝin el la manĝosalono.

* * *

"Ĉu ne estus pli bone simple iri hejmen, kara?" timeme sugestis onklino Petunjo, post horoj, sed Onklo Verno ŝajne ne aŭdis ŝin. Ĝuste kion li serĉis, tion neniu el ili sciis. Li veturigis ilin al la mezo de arbaro, elpaŝis, ĉirkaŭrigardis, kapneis, reeniris la aŭton kaj, jen, ili reforiris. La samo okazis meze de plugita kampo, duonvoje trans pendoponto, kaj supre de pluretaĝa aŭtejo.

"Paĉjo freneziĝis, ĉu ne?" Dadli malsprite demandis al onklino Petunjo, malfrue en tiu posttagmezo. Onklo Verno estis haltinta ĉe la marbordo, ŝlosinta ilin en la aŭto, kaj malaperinta.

Ekpluvis. Gutegoj tamburadis sur la supro de la aŭto. Dadli snufaĉis.

"Estas lundo," li informis sian patrinon. "La Granda Umberto prezentotas ĉivespere. Mi volas resti ie kun *televidilo*."

Lundo. Tio rememorigis Hari pri io. Se ja *estas* lunde – kaj oni povis fidi, ke Dadli scias la semajntagojn, pro la televido – do morgaŭ, mardo, estos la dek unua naskiĝdatreveno de Hari. Kompreneble, liaj datrevenoj kutime ne estis ĝojigaj – pasintjare, la Durslioj donacis al li jakopendigilon kaj du malnovajn ŝtrumpojn de onklo Verno. Tamen, oni ne dekunujariĝas ĉiutage.

Revenis onklo Verno, kaj li ridetadis. Li ankaŭ kunportis longan, maldikan pakaĵon, kaj ne respondis al onklino Petunjo kiam ŝi demandis, kion li aĉetis.

"Mi trovis perfektan lokon!" li diris. "Venu! Ĉiu el!"

Estis malvarmege ekster la aŭto. Onklo Verno fingromontris ion, kiu ŝajne estis rokego for en la maro. Alkroĉiĝis sur la roko la plej eble mizera

kabanaĉeto. Nepre ne troviĝis televidilo tie.

"Ŝtormprognozo por la nokto!" diris onklo Verno, gaje kunfrapante siajn manojn. "Kaj tiu sinjoro afable konsentis prunti al ni sian boaton!"

Maljuna sendentulo vage venis al ili, indikante al ili, kun grimaco iom malafabla, malnovan remboaton, kiu balanciĝis sur la fergriza akvo sub ili.

"Mi jam aĉetis provizojn," diris onklo Verno, "do ĉiu enboatiĝu!"

Estis frostige en la boato. Glacieca marŝprucaĵo kaj pluvo rampis laŭ iliaj koloj kaj malvarma vento vipis iliajn vizaĝojn. Ŝajne post horoj ili atingis la rokon, kie onklo Verno, glate glitante, kondukis ilin al la kaduka domo.

La interno estis aĉa; ĝi forte odoris je fuko, la vento fajfis tra truoj en la lignaj muroj, kaj la kameno estis malseka kaj malplena. Estis nur du ĉambroj.

La provizoj de onklo Verno estis kvar bananoj kaj po unu paketo da terpomfritoj. Li provis krei fajron, sed la malplenaj frito-paketoj nur fumis kaj ŝrumpis.

"Ni povus nun utiligi kelkajn el tiuj leteroj, ĉu ne?" li gaje diris.

Li estis en bonega humoro. Li evidente pensis, ke tute neniu povos atingi ilin ĉi tie en tempesto por liveri poŝtaĵojn. Hari private konsentis, sed la penso tute ne feliĉigis lin.

Je noktiĝo, la promesita ŝtormo kreskis ĉirkaŭ ili. Ŝprucaĵoj de la altaj ondoj aspergis la murojn de la kabano, kaj feroca vento skuis la malpuregajn fenestrojn. Onklino Petunjo trovis kelkajn ŝimajn kovraĵojn en la dua ĉambro kaj faris liton por Dadli sur la tine-mordita kanapo. Ŝi kaj onklo Verno foriris al la malebena lito en la apuda ĉambro kaj lasis al Hari trovi la plej molan lokon sur la planko kaj ekkuŝi sub la plej maldika, tre ĉifoneca kovraĵo.

La tempesto pli kaj pli furioziĝis dum la nokto pasis. Hari ne povis dormi. Li tremis pro malvarmo kaj turniĝadis, provante komfortiĝi; la ventro grumblis pro malsato. La ronkojn de Dadli dronigis la tondroj, kiuj komenciĝis ĝuste antaŭ la noktomezo. La luma vizaĝo sur la brakhorloĝo de Dadli, kiu pendis de la kanapo sur ties grasa pojno, informis al Hari, ke post dek minutoj li iĝos dekunujara. Li kuŝis kaj rigardis sian datrevenon tiktake pliproksimiĝi, scivolante, ĉu la Durslioj entute rememoros, scivolante, kie nun estas la leterverkanto.

Restis kvin minutoj. Hari aŭdis ion knari ekstere. Li esperis, ke la tegmento ne enfalos, kvankam se ĝi farus tion, eble estus pli varme al li. Restis kvar minutoj. Eble la domo ĉe Ligustra Vojo estos tiel plenŝtopita de leteroj je ilia reveno, ke li iel povos ŝteli unu el ili.

Restis tri minutoj. Ĉu tiu plaŭdado sur la roko estis la maro? Kaj (restis

du minutoj) kio estis tiu stranga maĉa sono? Ĉu la roko disfalas en la maron?

Restis unu minuto, kaj li fariĝos dekunujara. Tridek sekundoj … dudek … dek – naŭ – eble li vekos Dadli, nur por ĝeni lin – tri – du – unu –

PUM!

La tuta kabaneto ektremis, kaj Hari eksidis, rigardante la pordon. Iu ekstere estis frapanta sur ĝi.

# Ĉapitro kvar

# La Gardisto de l’ Ŝlosiloj

PUM. Ili refoje frapegis. Dadli vekiĝis.

“Kie estas la kanono?” li stulte diris.

Knalis malantaŭ ili kaj onklo Verno glitis en la ĉambron. Troviĝis en siaj manoj pafilo – nun ili sciis, kio estis en tiu longa, maldika pakaĵo, kiun li kunportis.

“Kiu estas?” li kriis. “Jen averto – mi estas armita!”

Paŭzis. Tiam –

KRAŜ!

La pordo batiĝis per tia fortego, ke ĝi entute leviĝis de la ĉarniroj kaj kun surdiga krako falis sterniĝante sur la plankon.

Giganta homo staris en la pordo. Lian vizaĝon preskaŭ tute kaŝis longa, densa hararo kaj sovaĝa, implikita barbo, sed oni povis vidi la okulojn, kiuj glimis kiel nigraj skaraboj sub la amaso de hararo.

La giganto puŝis sin en la kabaneton, kliniĝante por ke lia kapo nur tuŝetu la plafonon. Li klinis sin, levis la pordon, kaj facile remetis ĝin en sian kadron. Iom mallaŭtiĝis la sono de la ekstera tempesto. Li turnis sin por rigardi ilin.

“ Ĉu vi bonvoles fari por ni tason d’ teo? La vojaĝ’ n’est’s facila…”

Li paŝegis al la kanapo, kie Dadli sidis, rigida pro timego. “Cedu flank’n, vi granda bul’,” diris la fremdulo.

Dadli blekis kaj kuris por kaŝi sin malantaŭ sia patrino, kiu kaŭris, terurite, malantaŭ onklo Verno.

“Kaj jen ’Ari!” diris la giganto.

Hari rigardis tiun ferocan, sovaĝan, ombran vizaĝon kaj vidis, ke la skarabo-okuloj ridetis.

“M’ lastfoje vid’s vin kiam v’ est’s nura beb’,” diris la giganto. “Vi multe s’miles vi’n paĉjon, sed vi ’aves l’ okulojn de l’ panjo.”

Onklo Verno faris strangan raspan sonon.

“Foriru tuj, sinjoro!” li diris. “Vi invadis nian domon!”

“ ’A, ĉit, Dursli, vi granda sekpruno,” diris la giganto. Li etendis siajn manojn trans la dorson de la kanapo, kaptis la pafilon de onklo Verno, nodigis ĝin facile kvazaŭ ĝi estus kaŭĉuka, kaj ĵetis ĝin al angulo de la

ĉambro.

Onklo Verno faris alian strangan sonon, similan al muso surtretata.

“Cetere – ’Ari,” diris la giganto, turnante la dorson al la Durslioj, “al vi tre f’liĉan datr’venon. Mi ’aves jon por vi ĉi tie – eble mi sursid’s ĝin, iam, sed ĝi tam’n bongustes.”

El interna poŝo de sia nigra mantelo li prenis iomete premitan skatolon. Hari per tremantaj fingroj malfermis ĝin. En ĝi troviĝas granda, glueca ĉokolada kuko kun *Feliĉan Datrevenon Hari* skribita sur ĝi per verda glazuro.

Hari turnis la okulojn supren al la giganto. Li volis diri dankon, sed la vorto perdiĝis survoje al la buŝo, kaj li anstataŭe elbuŝigis, “Kiu vi estas?”

La giganto ridklukis.

“Verdir’, m’ ne pr’zent’s min. Rubeo ’Agrid, Gardisto de l’ Ŝlosiloj kaj Bieno ĉe Porkalo.”

Li etendis grandegan manon kaj premis la tutan brakon de Hari. “Ĉu teon, do?” li diris, kunfrotante la manojn. “M’ ne r’fuzus jon pli fortikan, se vi ’aves ĝin, sciu.”

Liaj okuloj trovis la malplenan fajrejon kun la ŝrumpintaj fritaĵo-paketoj, kaj li ekronkis. Li klinis sin al la kameno; ili ne povis vidi, kion li faras, sed kiam li retiriĝis post sekundo, tie estis tondra fajrego. Ĝi plenigis la tutan malsekan kabaneton per flagranta lumo, kaj Hari sentis la varmecon lavi lin kvazaŭ li estus trempiĝanta en varma bano.

La giganto residiĝis sur la kanapo, kiu kurbiĝis sub lia pezo, kaj komencis elpoŝigi el sia mantelo diversajn aĵojn: kupran kaldroneton, senforman pakaĵon kun kolbasoj, rostostangon, teujon, kelkajn breĉetitajn kruĉojn, kaj botelon kun ia sukcenkolora likvaĵo, el kiu li prenis gluton antaŭ ol li komencis fari teon. La kabaneto baldaŭ pleniĝis je la sono kaj aromo de siblantaj kolbasoj. Neniu parolis dum la giganto laboris, sed kiam li deglitigis la ses unuajn grasajn, sukajn, iomete bruligitajn kolbasojn de la stango, Dadli iomete moviĝis. Onklo Verno akre diris, “Ne tuŝu ion ajn, kion li donos al vi, Dadli.”

La giganto sinistre ridklukis.

“Via granda filpudingo ne b’zones plian grasigon, Dursli, ne ĉagr’niĝu.”

Li transdonis la kolbasojn al Hari, kiu tiom malsatis, ke li neniam antaŭe gustis ion ajn tiel mirindan, sed li ankoraŭ ne povis demovi sian rigardon de la giganto. Finfine, ĉar neniu ŝajne pretis klarigi ion ajn, li diris, “Mi bedaŭras, sed mi ankoraŭ ne vere scias, kiu vi estas.”

La giganto englutis teon kaj viŝis la buŝon per la mandorso.

“Nomu min ’Agrid,” li diris, “tion fares ĉiu. Kaj, ki’l mi dir’s al vi, m’ estes la Gardisto de l’ Ŝlosiloj ĉe Porkalo – vi kompreneble scies ĉion pri

Porkalo."
"Nu – ne," diris Hari.
Hagrid konsterniĝis.
"Mi pardonpetas," diris Hari.
"*Vi* pard'npetes?" koleris Hagrid, turnante sin por fiksi sian rigardon al la Durslioj, kiuj emis retiriĝi en la ombrojn. "Ili devus pard'npeti! Mi sci's, ke vi ne ricev's viajn leterojn, sed m' neniam s'poz's, ke vi eĉ ne scius pri Porkalo, je ĉielo! Ĉu vi neniam scivol's, kie viaj gepatroj lern's ĝin?"
"Kion?" demandis Hari.
"KION?" tondris Hagrid. "Unu momenton!"
Li ekstaris. Pro sia kolero li ŝajnis plenigi la tutan kabaneton. La Durslioj timante kaŭris apud la muro.
"Ĉu vi voles diri al mi," li graŭlis al la Durslioj, "ke ĉi tiu knabo – ĉi knabo! – scies nenion pri – pri IO AJN?"
Hari opiniis tion troigo. Li ja iris al lernejo, kaj liaj notoj estis bonaj.
"Mi scias kelkajn aferojn," li diris. "Mi povas, nu, fari matematikon kaj tiaĵojn."
Sed Hagrid nur gestis kaj diris, "Pri nia mondo, mi d'mandes. Via mondo. Mia mondo. *La mondo de viaj g'patroj*."
"Kiu mondo?"
Hagrid aspektis kvazaŭ li estis eksplodonta.
"DURSLI!" li muĝis.
Onklo Verno, tre pala, flustris ion, kies sono estis "Mmlmml." Hagrid malkviete rigardis al Hari. "Sed vi certe scies pri viaj g'paĉjoj," li diris. "Ili ja estes famaj. Vi estes fama."
"Ĉu? Miaj – miaj gepatroj ne estis famaj, ĉu?"
"V' ne scies … v' ne scies …" Hagrid fingrokombis al si la hararon, fiksante al Hari konfuzitan rigardon. "V' ne scies, kio vi *estes*?" li finfine diris.
Onklo Verno subite regajnis sian voĉon.
"Ĉesu!" li komandis. "Tuj ĉesu, sinjoro! Mi malpermesas al vi diri ion tian al la knabo!"
Viro pli kuraĝa ol Verno Dursli perdus tiun kuraĝon je la furioza rigardo, kiun Hagrid nun direktis al li. Kiam Hagrid parolis, ĉiu lia silabo tremis pro kolerego.
"Vi n'niam inform's lin? N'niam dir's al li, kio estes en la letero, kiun Zomburdo las's por li? M' est's tie! Mi vid's Zomburdon lasi ĝin, Dursli! Kaj vi kaŝ's ti'n de li dum tiom da jaroj?"
"Kaŝis *kion* de mi?" avide diris Hari.
'ĈESU! MI MALPERMESAS!" panike ekkriis onklo Verno.

Onklino Petunjo anhelis pro hororo.

"Nu, f'riru kaj boligu al vi la kapojn, ambaŭ," diris Hagrid. " 'Ari – vi estes sorĉist'."

Silentis en la kabaneto. Aŭdeblis nur la maro kaj la fajfado de la vento.

"Mi estas *kio*?" anhelis Hari.

"Sorĉist', kompreneble," diris Hagrid, residiĝante sur la kanapo, kiu ĝemis kaj subiris iomete pli, "kaj plaŭdinde elstara vi estos post jom da edukado, mi dirus. Kun tiaj gepaĉjoj, ĉu vi povus esti alia? Kaj mi op'nies, ke jam la temp' estes, ke vi legu vian leteron."

Hari etendis la manon, finfine, por akcepti la flavkoloran koverton, smeraldverde direktitan al *S-ro H. Potter, La Planko, Kabaneto-sur-Roko, La Maro*. Li elprenis la leteron kaj legis:

PORKALA AKADEMIO DE MAGIO KAJ SORĈADO

Lernejestro: Albus Zomburdo

(Ordeno de Merlino, Unua Klaso, Granda Sorĉisto, Ĉefa Mago, Supera Estro, Internacia Konfederacio de Sorĉistoj)

Estimata s-ro Potter,

Estas plezuro por ni povi informi vin, ke vi estas registrita ĉe la Porkala Akademio de Magio kaj Sorĉado. Bonvolu trovi, ĉi-kune, liston de ĉiuj bezonataj libroj kaj ekipaĵoj.

La lernperiodo komenciĝos la 1an de septembro. Ni atendas vian strigon plej malfrue la 31an de julio.

Sincere salutas vin,

Minerva MakGongal

Viclernejestro

Demandoj knalis en la kapo de Hari kiel artfajraĵoj, kaj li ne povis decidi, per kiu komenci la demandadon. Post kelkaj minutoj li ekbalbutis, "Kion signifas, ke ili atendas mian strigon?"

"Galopantaj Gorgonoj, tio r'memoriges min," diris Hagrid, frapante sian frunton sufiĉe forte por faligi tirĉevalon, kaj el alia poŝo en sia mantelo li prenis strigon, – veran, vivantan, iom taŭzitan strigon – longan plumon kaj rulaĵon de pergameno. Metinte la langon inter la dentoj, li skribaĉis noton, kiun Hari povis legi renversitan:

*Kara Prof. Zomburdo,*

*Donis al Hari la leteron. Morgaŭ gvidos lin aĉeti aĵojn. Vetero aĉas. Esperas ĉio bona ĉe vi.*

*Hagrid*

Hagrid rulis la noton kaj donis ĝin al la strigo, kiu prenis ĝin en la beko. Li iris al la pordo kaj elĵetis la strigon en la tempeston. Tiam li revenis kaj sidiĝis, kvazaŭ tio estis same ordinara kiel paroli telefone.

Hari ekkonsciis, ke lia buŝo pendas malfermite, kaj rapide refermis ĝin.

"Pri kio, do?" diris Hagrid, sed tiumomente, onklo Verno, kun vizaĝo ankoraŭ cindre griza, sed aspektante tre kolere, eniris la fajrolumon.

"Li ne iros," li diris.

Hagrid gruntis.

"Mi volus vidi moglon ki'l vin mal'elpi ti'n," li diris.

"Kion?" diris Hari, interesite.

"Moglo," diris Hagrid. "Tiel ni nomes nemagjulojn ki'l ilin. Kaj vi malb'nŝances pro tio, ke vi vives en fam'lio de l' plej moglaj mogloj, kiajn mi jam ajn vid's."

"Akceptante lin, ni ĵuris, ke ni ĉesigos tiun galimation," diris onklo Verno, "ĵuris, ke ni resanigos lin de tio! Sorĉisto, fi!"

"Vi *sciis*?" diris Hari. "Ĉu vi *sciis*, ke mi estas – estas sorĉisto?"

"Sciis!" ekkriĉis onklino Petunjo. "*Sciis*! Kompreneble ni sciis! Kiel vi povus ne esti, kiam mia aĉa fratino estis tia, kia ŝi estis? Jes, ŝi ricevis ĝuste tian leteron kaj malaperis al tiu – tiu *lernejo* – kaj revenis hejmen je ĉiu ferio kun poŝoj plenplenaj je ranovoj, kaj transformante tetasojn al ratoj. Sole mi vidis, kia ŝi estis – fistranga! Sed por miaj gepatroj, ho ne, estis *Lilio diris tion* kaj *Lilio faris ĉi tion*, ili tiom fieris havi sorĉistinon en la familio!"

Ŝi ĉesis por profunde enspiri, kaj tiam plu furiozis. Ŝajne ŝi volis diri ĉion dum jaroj.

"Tiam ŝi renkontis tiun Potter ĉe la lernejo kaj ili foriris kaj geedziĝis kaj naskis vin, kaj mi kompreneble sciis, ke vi estos same stranga, same – same – *nenormala* – kaj tiam, por tiel diri, ŝi eksplodigis sin kaj ni heredis vin!"

Hari tute paliĝis. Tuj kiam li retrovis sian voĉon li diris, "Eksplodigis sin? Vi diris al mi, ke ili mortis pro aŭtokolizio!"

"AŬTOK'LIZIO!" tondris Hagrid, tiel kolere ekstarante ke la Durslioj retiriĝis al sia angulo. "Kiel aŭtok'lizio povus mortigi Lilion kaj Jakobon Potter? Kol'rige! Skandale! 'Ari Potter ne scies si'n 'ist'rion, kiam ĉiu knab' en nia mondo scies li'n nomon!"

"Sed kial? Kio okazis?" Hari urĝe demandis.

La kolero malaperis el la mieno de Hagrid. Li subite aspektis maltrankvile.

"M' neniam atend's ti'n," li diris per mallaŭta, ĉagrenita voĉo. "M' tute ne s'poz's, kiam Zomburd' dir's al mi ke poves esti pr'blemoj atingi vin, kiom vi 'nkoraŭ ne scies. Aĥ, 'Ari, m' ne scies, ĉu m' estes la ĝusta person' por rakonti al vi – sed iu deves – v' ne poves iri al Porkal', ne sciante."

Li ĵetis malafablan rigardon al la Durslioj.

“Nu, plej bone vi sciu tiom, kiom mi poves diri al vi – k’mprenu, m’ ne poves diri al vi ĉion, partoj restes granda mistero …”

Li sidiĝis, rigardis la fajron dum kelkaj sekundoj, kaj tiam diris, “Ĝi k’menciĝes, mi s’pozes, ĉe – ĉe persono nomata – sed estes nekr’deble, ke v’ ne scies li’n nomon, ĉiu en nia mondo scies –“

“Kiu?”

“Nu – ne plaĉes al mi diri la nomon se mi poves eviti tion. Plaĉes al n’niu.”

“Kial ne?”

“Glutantaj gargojloj, ’Ari, ’omoj ankoraŭ times. Ve, estes malf’cile. K’mprenu, est’s sorĉist’, kiu … malb’niĝ’s. Kiom eble plej. Eĉ pli. Maks’mume malb’niĝ’s. Lia nomo est’s…”

Hagrid glutis, sed elvenis neniuj vortoj.

“Ĉu vi povus skribi ĝin?” sugestis Hari.

“Ne – ne poves lit’rumi ĝin. Nu, en ordo – *Voldemorto*.” Hagrid tremis. “Ne igu min r’peti. Nu, tiu – tiu sorĉist’, antaŭ proksimume dudek jaroj, k’menc’s serĉi d’sĉiplojn. Kaj trov’s ilin – kelkaj tim’s, kelkaj nur d’zir’s jom d’ lia potenc’, ĉar li ja gajn’s potencon. Malbona epoko, ’Ari. Ne sci’s, kiun fidi, ne kuraĝ’s amikiĝi kun fremdaj sorĉistoj aŭ sorĉ’stinoj … Teruraj aferoj okaz’s. Li kapt’s potencon. K’mpreneble, kelkaj kontraŭstar’s lin – kaj li mortig’s ilin. Terure. Unu el la solaj r’stantaj s’kuraj lokoj est’s Porkalo. S’pozes, ke Zomburd’ est’s la sola, kiun Vi-Scias-Kiu tim’s. Ne kuraĝ’s transpreni la lernejon, almenaŭ ne tiam.

“Nu, viaj g’paĉjoj est’s tiel bonaj sorĉ’stino kaj sorĉist’, ki’l mi iam kon’s. Ĉefknabo kaj Ĉefknabino ĉe Porkalo, siatempe! Mi s’pozes, ke l’ mistero estes, kial Vi-Scias-Kiu n’niam prov’s varbi ilin antaŭe… verŝajne sci’s, ke ili est’s tro proksimaj al Zomburd’ por voli rilati kun la Mava[5] Povo.

“Eble li s’poz’s, ke li pov’s persvadi ilin… eble li nur d’zir’s forigi ilin. Oni scies nur, ke li aper’s en la vilaĝo kie vi loĝ’s, antaŭ dek jaroj je la ‘Alovino[6]. V’ est’s nur unujara. Li ven’s al via domo kaj – kaj –“

Hagrid subite elprenis tre malpuran, makulitan viŝtukon kaj blovpurigis al si la nazon kun bruo simila al nebulkorno.

“Pardonon,” li diris. “Sed tiel malgaje estes – mi kon’s viajn gepaĉjojn, kaj pli bonajn ‘omojn oni ne pov’s trovi – nu –“

“Vi-Scias-Kiu mortig’s ilin. Kaj tiam – jen la vera mistero de l’ afero – li prov’s mortigi ankaŭ vin. Vol’s netigi l’aferon, mi s’pozes, aŭ eble tiam nur plaĉ’s al li murdi. Sed li ne sukces’s. Ĉu vi scivol’s, ki’l vi r’cev’s tiun signon sur la frunt’? N’ est’s ordinara tranĉo. Tion oni r’ceves je tuŝ’ de forta, fia malbeno – detru’s viajn g’paĉjojn, eĉ vian ‘ejmon – sed ĝi ne

efik's kontraŭ vi, kaj tial vi fames, 'Ari. N'niu plu viv's, post kiam li decid's mortigi ilin, n'niu krom vi, kaj li mortig's kelkajn el la plej bonajn gesorĉistojn de l' epoko – la MakKinojn, la Bonz-ojn, la Pruet-ojn – kaj vi, nura bebo, vi postviv's."

Io tre dolora okazis en la menso de Hari. Dum la rakonto de Hagrid finiĝis, li revidis la blindigan verdan fulmon, pli klare ol li iam ajn antaŭe rememoris ĝin – kaj la unuan fojon en la vivo, li rememoris ion alian – altvoĉan, frostan, kruelan ridegon.

Hagrid malgaje rigardis lin.

"Mi mem pren's vin el 'a ruina domo, laŭ l' ordono de Zomburd'. Venig's vin al ĉi tiuj uloj…"

"Rubaĵoj," diris onklo Verno. Hari eksaltis, li preskaŭ forgesis, ke la Durslioj ĉeestas. Onklo Verno ja ŝajne regajnis sian kuraĝon. Li kolere rigardis Hagrid, kaj estis pugniginta la manojn.

"Aŭskultu, knabo," li graŭlis. "Mi konfesas, ke estas io stranga ĉe vi, supozeble nenio, kion ne forigus bona batpuno – kaj pri viaj gepatroj, nu, stranguloj ili estis, oni ne neu tion, kaj miaopinie la mondo estas pli bonstata sen ili – petis tion, kion ili ricevis, rilatante kun tiuj sorĉaj homoj – ĝuste kion mi atendis, ĉiam sciis, ke ili trafos aĉan finon –"

Sed tiumomente Hagrid saltstariĝis de la kanapo kaj eltiris uzdifektan rozkoloran ombrelon el sia mantelo. Celante s-ron Dursli per ĝi, glavece, li diris, "Mi vin avertes, Dursli – mi vin avertes – unu plian vorton…"

Minacate per pikado sur la pinto de ombrelo fare de barbohava giganto, onklo Verno denove perdis la kuraĝon; li retiriĝis al la muro kaj silentiĝis.

"Pli bone," diris Hagrid, profunde anhelante kaj residiĝante sur la kanapo, kiu ĉifoje kurbiĝis ĝis la planko.

Dume, Hari ankoraŭ havis demandojn, milojn da. "Sed kio okazis kun Vol – pardonu, Vi-Scias-Kiu?"

"Bona demando, 'Ari. Malaper's. Tute malaper's. Saman nokton, kiam li prov's vin mortigi. Pro ti' vi estes eĉ pli konata. K'mprenu, jen la plej granda mistero… li est's fariĝanta pli kaj pli potenca – kial li iris?

"Kelkaj dires, ke li mort's. Miaopinie, fiŝosterko. Ne scies, ĉu li hav's en si sufiĉan 'oman por morti. Kelkaj dires, ke li restes ie, atendante, iel, sed tion mi ne kredes. 'Omoj kiuj subten's lin reven's al ni. Kelkaj reven's el iaj trancoj. Mi ne s'poz's, ke ili povus fari tion se li estus revenonta.

"La plimulto el ni s'pozes, ke li estes ie sed perd's siajn povojn. Est's tro malforta por daŭrigi. Ĉar io ĉe vi finig's lin, 'Ari. Tiun nokton okaz's io, kiun li ne anticip's – *mi* ne scies, kio ĝi est's, n'niu scies – sed io ĉe vi malutil's por li, jes ja."

Hagrid rigardis al Hari kun varmeco kaj estimo en la okuloj, sed Hari,

anstataŭ senti sin feliĉa kaj fiera, tute certis, ke okazas terura eraro. Sorĉisto? Li? Kiel li povus esti? La tutan vivon li pasigis batate de Dadli kaj subpremate de onklino Petunjo kaj onklo Verno; se vere li estus sorĉisto, kial ili ne transformiĝis al veruko-kovritaj bufoj ĉiam, kiam ili provis ŝlosi lin en la ŝrankon? Se unu fojon li venkis la plej kapablan sorĉiston de la mondo, kial Dadli ĉiam povis uzi lin kiel piedpilkon?

"Hagrid," li mallaŭte diris, "mi opinias, ke vi eraris. Verŝajne mi ne povos esti sorĉisto."

Surprizis lin la ridkluko de Hagrid.

"Ne sorĉisto, ĉu? N'niam igis, ke aferoj okazu, kiam vi tim's aŭ koler's?"

Hari rigardis la fajron. Pripensante tion… ĉiu strangaĵo, kiu kolerigis liajn geonklojn, okazis kiam li, Hari, estis konsternita aŭ kolera… persekutate de la bando de Dadli, li iel trovis sin neatingebla de ili… timante viziti la lernejon kun tiu ridinda hartondo, li sukcesis rekreskigi ĝin… kaj la lastan fojon, kiam Dadli batis lin, ĉu li ne venĝis sin, eĉ ne rimarkante tion? Ĉu li ne liberigis la konstriktan boaon al li?

Hari ridetante rerigardis al Hagrid, kaj vidis, ke Hagrid tute ĝojbrilas al li.

"K'mprenes?" diris Hagrid. "Hari Potter ne esti sorĉisto – atendu, v' estos tute fama ĉe Porkalo."

Sed onklo Verno rifuzis cedi sen batalo.

"Ĉu mi ne diris al vi, ke li ne iros?" li siblis. "Li iros al Ŝtonbara mezlernejo, kaj estos danka pro tio. Mi legis tiujn leterojn kaj li bezonas amason da rubaĵoj – sorĉlibroj kaj sorĉvergoj kaj –"

"Se li voles iri, granda moglo ki'l vi ne mal'bligos ti'n," Hagrid graŭlis. "Malp'rmesi, ke la filo de Lilio kaj Jakobo Potter lernu ĉe Porkalo! Vi fr'nezes. Lia nomo estes reg'strita jam de kiam li naskiĝ's. Li ires al la plej bona lernejo de magio kaj sorĉado en la mondo. Sep jarojn tie kaj li ne rek'neblos. Li estos finfine kun gejunuloj samspecaj, kaj li estos sub la plej granda lernejestro, kiun Porkalo iam ajn hav's: Albus Zom–"

"MI RIFUZAS PAGI POR TIO, KE IU MALJUNA FRENEZULO INSTRUU AL LI TRUKOJN!" kriegis onklo Verno.

Sed finfine li diris tro. Hagrid levis sian ombrelon kaj girigis ĝin super la kapo. "N'NIAM —" li tondris, "INSULTU — ALBUS — ZOMBURDON — ANTAŬ — MI!"

Li flirte mallevis la ombrelon cele al Dadli – violkolere fulmis, petarde knalis, iu plendkrietis, kaj post unu sekundo Dadli dancadis ĉirkaŭe kun la manoj tenantaj lian grasan postaĵon, hurlante pro doloro. Kiam li turnis al ili la dorson, Hari vidis kirlan porkvoston, kiu etendiĝis tra truo en la

pantalono.

Onklo Verno muĝis. Tirante onklinon Petunjo kaj Dadli en la alian ĉambron, li ĵetis ankoraŭ unu teruritan rigardon al Hagrid kaj frapfermis la pordon post si.

Hagrid rigardis sian ombrelon kaj karesis al si la barbon. "Dev's ne ekkoleri," li bedaŭreme diris, "sed cetere ĝi ne bone funkci's. Intenc's fari lin porko, sed mi s'pozes, ke li ĉiuokaze tiel simil's porkon, ke rest's malmulto farebla."

Li flankenrigardis al Hari elsub siaj hirtaj brovoj.

"Mi estus danka se v' ne mencius ti'n al iu ajn ĉe Porkalo," li diris. "Mi – nu – se paroli precize, m' ne rajtes sorĉi. Oni permes's, ke mi faru jomete por sekvi vin kaj havigi al vi viajn leterojn kaj ti'l plu – unu el la kioloj, ke mi avid's akcepti la taskon –"

"Kial vi ne rajtas fari magion?" demandis Hari.

"Nu – m' mem stud's ĉe Porkalo, sed – nu – verdire, oni eksig's min. En mi' tria jaro. Ili eĉ romp's mi'n sorĉvergon. Sed Zomburd' permes's, ke mi restu tie ki'l bienist'. Granda 'omo, Zomburd'."

"Kial oni eksigis vin?"

"Jam malfruiĝes, kaj multon ni devos fari, morgaŭ," laŭte diris Hagrid. "Devos iri en la urbon, aĉeti viajn librojn, kaj s'mile."

Li demetis sian dikan mantelon kaj ĵetis ĝin al Hari.

"Vi poves ekdormi sub ti'," li diris. "Ne atentu, se ĝi jom moviĝes. Mi s'pozeble ankoraŭ hav's kelkajn glirojn en unu poŝo."

# Ĉapitro kvin

# Diagon' Aleo

La sekvantan matenon Hari vekiĝis frue. Kvankam li sentis la taglumon, li tenis siajn okulojn forte fermitaj.

"Mi simple sonĝis tion," li diris al si firme. "Kaj en la sonĝo giganto nomata Hagrid venis por informi min, ke mi iros al lernejo por sorĉistoj. Kiam mi malfermos la olkulojn, mi estos hejme en mia ŝranko."

Subite aŭdiĝis laŭta frapbruado.

*Kaj jen Onklino Petunjo frapas je la pordo*, Hari pensis, kun senespera sento en la koro. Sed li ankoraŭ ne malfermis la okulojn. Ĝi estis tia elstara sonĝo.

Tap. Tap. Tap.

"Bone," Hari murmuris, "Mi ellitiĝas."

Li sidiĝis supren, kaj la peza mantelo de Hagrid falis de li. La dometo estis plena je sunlumo, la ŝtormo estis pasinta, Hagrid mem dormis sur la disfalinta kanapo, kaj jen strigo frapadis perunge sur la fenestro, tenante gazeton en sia beko.

Hari saltis surpieden, sentante pro ĝojo kvazaŭ granda balono ŝvelis en li. Li iris rekte al la fenestro kaj ektiris ĝin malferman. La strigo glisis internen kaj faligis la gazeton sur Hagrid, kiu ne vekiĝis. La strigon tiam flagris al la planko kaj ekatakis la mantelon de Hagrid.

"Ne faru tion."

Hari provis per mansvingo fortimigi la strigon, sed ĝi klakis la bekon feroce al li, kaj denove atakis sovaĝe la mantelon.

"Hagrid!" diris Hari laŭte. "Jen strigo – "

"Pagu lin," Hagrid gruntis kontraŭ la kanapo.

"Kio?"

"Li 'tendes pagon pro l'vero de l' gazeto. R'gardu en la poŝojn."

La mantelo de Hagrid ŝajne estis aro da poŝoj --- plenaj je ŝlosiloj, venengranuloj kontraŭ limakoj, ŝnuretbuloj, pipromentsukeraĵoj, tesaketoj…finfine, Hari eltiris manplenon da strangaspektaj moneroj.

"Donu al li kvin knetojn," diris Hagrid dormeme.

"Knetoj?"

"La malgrandajn bronzajn."

Hari nombris kvin malgrandajn bronzajn monerojn, kaj la strigo etendis sian kruron, tiel ke Hari povis meti la monon en ledan saketon ligitan al ĝi. Tiam ĝi forflugis tra la malfermitan fenestron.

Hagrid oscedis laŭte, sidiĝis supren, kaj streĉis sin.

" 'B'zones eki, 'Ari, ni 'avos plenan tagon, 'b'zones veturi ĉe Londono kaj aĉeti viajn 'ferojn por la lernej'."

Hari inversigis la sorĉistajn monerojn kaj ekzamenis ilin. Li ĵus pensis pri io, kio donis al li la senton, kvazaŭ la ĝoja balono en li ekkrevis.

"Ee – Hagrid?"

" 'E?" diris Hagrid, kiu tiris egajn botojn sur siajn piedojn.

"Mi havas neniom da mono – kaj vi aŭdis Onklon Vernon hieraŭ nokte…li ne pagos por ke mi iru kaj lernu la magion."

"Ne zorgu pri ti'," diris Hagrid, stariĝante kaj gratante sian kapon. "Ĉu vi s'pozes, ke viaj g'patroj ne las's jon por vi?"

"Sed, se la domo estis detruita—"

"Ili ne ten's si'n oron en la dom', knabo! Tut' ne, do por ni la 'nua paŝo estos ĉe Gajngotoj. La sorĉista bank'. Prenu kolbason, ili ne m'lbone gustas m'lvarme – kaj mi ankaŭ ne r'fuzus jom de via datrevena kuko."

"Sorĉistoj havas *bankojn*?"

"Nur unu. Gajngotoj. D'rektata de k'boldoj."

Hari faligis sian pecon da kolbaso.

"*Koboldoj?*"

"Jes—ti'l ke nur fren'zulo provus prirabi ĝin, mi k'nstates al vi. Neniam friponu la k'boldojn, 'Ari. Gajngotoj estes la plej sekura loko en la mondo por io ajn, ki'n vi d'ziras konservi s'kura – escepte eble de Porkalo. Fakte, mi deves ĉi'okaze v'ziti Gajngotojn. Por Zomburd'. Afero de Porkalo." Hagrid rektiĝis fiere. "Li k'time sendes min por siaj gravaj aferoj. Ki'l v'nigi vin –porti aferojn el Gajngotoj – li fides al mi, ĉu vi k'mprenes?"

"Ĉu vi 'aves ĉi'n? Do, ni iru."

Hari sekvis Hagrid eksteren sur la rokon. La ĉielo nun estis tute klara, kaj la maro glimbrilis pro la sunlumo. La boato kiun Onklo Verno estis luinta ankoraŭ estis tie, duonplena je akvo pro la ŝtormo.

"Kiel vi venis ĉi tie?" Hari demandis, serĉante alian boaton.

" 'Flug's," diris Hagrid.

"Vi *flugis?*"

"Jes—sed ni r'iros per ti'. M' ne deves uzi la magion nun, post kiam mi 'aves vin."

Ili enŝipiĝis, Hari ankoraŭ rigardante Hagrid, provante imagi lin flugi.

"Tam'n, estus damaĝe, se ni devus remi," diris Hagrid, rigardante strabe al Hari. "Se mi farus jon por – e – akceli la 'ferojn, ĉu vi bonvolus ne

mencii ti'n ĉe Porkal'?"

"Kompreneble ne," diris Hari, avide esperante vidi pli da magio. Hagrid eltiris denove la ruĝetan ombrelon, frapis per ĝi dufoje sur la boata flanko, kaj ili rapidis kontraŭ la tero.

"Kial oni estus freneza, kiu prirabus Gajngotojn?" Hari demandis.

"Pro sorĉoj—m'lbenoj," diris Hagrid, malfaldante la gazeton dum li parolis. "Oni dires, ke drakoj gardes la alts'kurajn ŝloskelojn. Kaj krome oni deves trovi si'n vojon—Gajngotoj estes centoj da kilometroj sub Londono, ĉu klare? Profunde sub la metroo. Oni malsatmortus provante eliri de tie, eĉ se oni ja sukces's ŝteli jon."

Hari sidis kaj cerbumis pri tio dum Hagrid legis sian gazeton, la *Ĵurnalo Profeta.* Hari jam lernis de Onklo Verno, ke la homoj preferis legi senĝene la gazeton, sed tio estis tre malfacile por Hari, kiu neniam havis tiom da demandoj dum sia vivo.

"La Minist'rio de Magio fuŝades, ki'l k'time," Hagrid murmuris, turnante la paĝon.

"Ĉu ekzistas Ministerio de Magio?" Hari demandis, antaŭ ol li povis haltigi sin.

"Kompr'neble," diris Hagrid. "Oni pr'pon's Zomburdon ki'l Ministro, kompr'neble, sed li neniam lasus Porkal', do tiu Kornelio Fuĵo ekhav's la p'stenon. Elstara fuŝulo li estes, do li bombardes Zomburdon per strigojn ĉi'matene, petante konsilojn."

"Sed kion *faras* iu Ministerio de Magio?"

"Nu, la ĉeftask' estes kaŝi de la mogloj, ke ankoraŭ ekzistes g'esorĉistoj laŭlonge kaj laŭlarge de la lando."

"Kial?"

"*Kiol?* Diable, Hari, ĉiu d'zirus magiajn solvojn por iliaj pr'blemoj. Ne, ni pr'fere restes aparte."

Je tiu momento la boato trafis dolĉe la digon de la haveno. Hagrid faldis sian gazeton, kaj ili grimpis supren la ŝtonajn ŝtupojn ĝis la strato.

La preterpasantoj gapis multe al Hagrid dum ili marŝis tra la urbeto al la stacidomo. Hari ne kulpigis ilin pro tio. Krom tio, ke Hagrid estis dufoje pli alta ol iu ajn, li daŭre indikis ordinarajn aferojn, kiel parkohorloĝojn kaj laŭte diris, "Ĉu vi vidas tion, Hari? Nu, kiajn aferojn la mogloj kunfaras, ĉu?"

"Hagrid," diris Hari, anhelante iom dum li kuris por resti kune, "ĉu vi diris, ke estas *drakoj* ĉe Gajngotoj?"

"Nu, oni dires ti'n," diris Hagrid. "Kara mia! Mi d'ziregus drakon."

"Vi *dezirus* unu?"

" 'Dezir's unu ekde mi est's infano—ni eku."

Ili estis atinganta la stacidomon. La trajno ĉe Londono irontis post kvin minutoj. Hagrid, kiu ne komprenis la "moglan monon", kiel li nomis tion, donis la monbiletojn al Hari, tiel ke tiu aĉetu iliajn biletojn.

En la trajno la homoj gapis pli ol antaŭe. Hagrid okupis du sidejojn kaj pasis la tempon trikante aferon, kio aspektis kiel kanarikolora cirktendo.

"Ĉu vi 'nkoraŭ 'aves vi'n l'teron, 'Ari?" li demandis dum li nombris la maŝojn.

Hari tiris la pergamenan koverton el sia poŝo.

"Bone," diris Hagrid. "Jen listo de ĉio, ki'n vi b'zonos."

Hari malfaldis duan paperon, kiun li ne rimarkis hieraŭ, kaj legis:

PORKALA LERNEJO por SORĈARTO kaj MAGIO

UNIFORMO

Bezonoj de unuajaraj studentoj:

tri kompletoj de simplaj ĉiutagaj roboj (nigraj)
unu ordinara pinta ĉapelo (nigra) por normala uzo
unu paro da ŝirmaj gantoj (drakoleda aŭ simila)
unu vintra mantelo (nigra kun arĝentaj agrafoj)

Notu, ke ĉiuj studentaj vestoj devas havi nometikedojn.

KURSLIBROJ

Ĉiu studento devas havi unu ekzempleron de ĉiu el la sekvaj libroj:

*La Norma Manlibro de Sorĉoj (Unua Nivelo)* de Miranda Akcipitro
*Historio de la Magio* de Bathilda Plumpino
*Teorio de Magio* de Adalbert Blagado
*Gvidlibro de Transformado por Komencantoj* de Emerik Alio
*Mil Magiaj Herboj kaj Fungoj* de Filida Sporo
*Magiaj Infuzoj kaj Pocioj* de Arsenio Dozo
*Fantaziaj Bestoj kaj Kie Ili Troviĝas* de Triton Skamandro
*La Mavaj Povoj: Gvidlibro de Mem-Proteko* de Kventin Tremo

CETERA EKIPAĴO

1 vergo
1 kaldrono (stanaloja, grandonumero 2)
1 kompleto de vitraj aŭ kristalaj fioloj
1 teleskopo
1 latuna vektopesilo

Estas permesate al studentoj ankaŭ alporti AŬ strigon AŬ katon AŬ bufon

GEPATROJ MEMORIĜU KE UNUAJARAJ STUDENTOJ NE RAJTAS HAVI PROPRAJN FLUGBALAILOJN.

Ĉu ni povas aĉeti la tuton ĉe Londono?” Hari scivolis voĉe.

“Se oni scies kie,” diris Hagrid.

Hari neniam antaŭe estis en Londono. Kvankam Hagrid ŝajne sciis kien li iris, li evidente ne kutimis iri tie per normalaj rimedoj. Li implikiĝis en la turnbariero en la metroo, kaj plendis laŭte, ke la sidejoj estis tro malgrandaj, kaj la trajnoj tro malrapidaj.

“M’ ne k’mprenes, ki’l la mogloj traktes la ‘ferojn sen magi’,” li diris dum ili grimpis rulŝtuparon en paneo, kiu kondukis ilin supren al strato plena je butikoj kaj vigla pro komerco.

Hagrid estis tiel ega, ke li facile fendis la homamason; Hari nur bezonis sekvi proksime al li. Ili pasis librovendejojn, kaj muzikvendejojn, burgerbudojn, kaj kinejojn, sed neniun lokon, kiu aspektis, kiel vendejo de magiaj vergoj. Tio estis simple ordinara strato plena je ordinaraj homoj. Ĉu vere troviĝis amasoj da sorĉista oro enterigita kilometrojn sub ili? Ĉu vere ekzistis butikoj, kie vendiĝis flugbalailoj kaj libroj de sorĉoj? Ĉu eble la tuto estis ega ŝerco inventita de la Durslioj? Se Hari ne scius certe, ke la Durslioj tute ne havas senson por humuro, li povus kredi tion; sed pro iu kialo, kvankam ĉio dirita de Hagrid estis nekredinda, Hari simple ne povis malfidi lin.

“Jen la lok’,” diris Hagrid, haltante, “la Likema Kaldrono. Estes fama lok’.”

Estis eta malpure aspektanta taverno. Se Hagrid ne indikus ĝin, Hari ne rimarkus, ke ĝi ekzistas. La homoj, kiuj haste preterpasis, tute ne rigardis ĝin. Iliaj okuloj glitis de la granda librovendejo ĉe unu flanko ĝis la diskovendejo ĉe la alia flanko, kvazaŭ ili tute ne kapablis vidi la Likeman Kaldronon. Fakte, Hari iel sentis kvazaŭ nur li kaj Hagrid povis vidi ĝin. Antaŭ ol li povis esprimi tion, Hagrid kondukis lin internen.

Kvankam ĝi estis fama loko, ĝi estis ege malluma kaj kaduka. Kelkaj maljunulinoj sidis en angulo, trinkantaj glasetojn da ŝereo. Unu el ili fumis longan pipon. Eta viro portanta cilindran ĉapelon parolis kun la maljuna drinkeĵmastro, kiu estis tute kalva, kaj aspektis kiel sendenta juglando. La mallaŭta zumado de babilo ĉesis kiam ili eniris. Ĉiuj evidente konis Hagrid; ili gestis kaj ridetis al li, kaj la mastro prenis glason, demandante, “La kutiman, Hagrid?”

“ ‘Ne poves, Tom, m’ traktes Porkalan aferon,” diris Hagrid, metante sian egan manon sur la ŝultron de Hari, tiel ke liaj kruroj knikis.

“Kara Dio,” diris la mastro dum li atentis al Hari, “ĉu tiu—ĉu tiu povas esti—?”

La Likema Kaldrono subite fariĝis tute silenta kaj senmova.

“Feliĉa restu mia animo,” flustris la maljuna mastro, “Hari Potter…kia

honoro.”

Li hastis de malantaŭ la verŝtablo, iris al Hari kaj prenis ties manon kun larmoj en siaj okuloj.

“Bonvenon reen, sinjoro Potter, bonvenon reen.”

Hari ne sciis kion diri. Ĉiuj rigardis al li. La maljuna virino kun la pipo suĉis ĝin sen rimarki, ke ĝi estingiĝis. Hagrid ĝojbrilis.

Tiam aŭdiĝis brua gratado de seĝoj, kaj je la sekvanta momento Hari trovis sin premante la manojn de ĉiuj en la Likema Kaldrono.

“Dora Krakford, sinjoro Potter, mi ne povas kredi, ke mi renkontas vin finfine.”

“ Mi fieras, sinjoro Potter, mi ege fieras.”

“Mi ĉiam deziris premi al vi la manon—mi tute ekscitiĝas.”

“Kia ĝojo, sinjoro Potter, mi ne povas esprimi, Diglo mi nomiĝas, Dedalo Diglo.”

“Mi foje vidis vin!” diris Hari, dum la cilindro de Diglo falis pro lia ekscito. “Vi riverencis al mi unufoje en butiko.”

“Li memoras!” kriis Dedalo Diglo, rigardante ĉirkaŭe al ĉiuj. “Ĉu vi aŭdis tion? Li memoras min!”

Hari premis manon post mano—Dora Krakford revenis multfoje.

Pala juna viro paŝis antaŭen, tre nervoze. Unu el liaj okuloj tikadis.

“Prof’soro Ciuro!” diris Hagrid. “ ‘Ari, Prof’soro Ciur’ estos unu el viaj instr’istoj ĉe Porkal’.”

“P-P-Potter,” balbutis prof. Ciuro, prenante la manon de Hari, “ ‘n-n-ne povas diri k-k-kiel mi ĝojas k-k-konatiĝi k-kun vi.”

“Kian magion vi instruas, profesoro Ciuro?”

“D-D-Defendo kontraŭ la M-M-Mavaj Lertoj,” murmuris prof. Ciuro, kvazaŭ li prefere ne pensus pri tio. “Tio ne signifas, k-k-ke vi bezonas t-t-tion, ĉu, P-P-Potter?” Li ridis nervoze. “Vi ek-k-k-havos vian ekipaĵon, mi supozas? Mi m-m-mem bezonas k-k-kolekti novan libron pri vamp-p-piroj.” Li aspektis terurita pro la nura penso de tio.

Sed la aliaj ne lasis prof. Ciuron havi Hari por si mem. Tio daŭris dek minutojn antaŭ ol ili eskapis de ĉiuj. Finfine, Hagrid aŭdiĝis super la babilado.

“ ‘Deves f’reki—multe por aĉeti. Venu, ‘Ari.”

Dora Krakford premis la manon de Hari lastafoje, kaj Hagrid kondukis lin tra la drinkejon kaj eksteren al malgranda senelira korto en kiu estis nenio, escepte de rubujo kaj kelkaj herbaĉoj.

Hagrid ridetis larĝe al Hari.

“Ĉu m’ ne dir’s ti’n? ‘Diris al vi, ke v’ estes fama. Eĉ prof’soro Ciuro trembl’s pro r’nkonti vin—nu ja, li kutime tr’mblades.”

“Ĉu ĉiam li estas tiel nervoza?”

“’O, ja. Komp’tinda ul’. Kian genian menson li ‘av’s. Li fart’s sufiĉe bone dum li stud’s perlibre, sed tiam li pren’s sabatan jaron por akiri senpere jom da sperto…oni dires, ke li traf’s vampirojn en la Ŝvarcvald’, kaj poste okaz’s m’lagrabla emb’raso rilate al iu ‘arpi’[7]—ekde tiam li neniam ag’s normale. Li times la studentojn, times sian fakon—nun, kie estes mi’ ombrel’?”

Vampiroj? Harpioj? La kapo de Hari turniĝadis. Hagrid, dume, nombris brikojn en la muro super la rubujo.

“Tri supr’n…du flank’n…” li murmuris. “Ĝuste, gardu vin, ‘Ari.”

Li frapetis la muron trifoje per la pinto de sia ombrelo.

La briko, kiun li tuŝis, tremetis—ĝi tordiĝis—meze en ĝi aperis trueto—kiu pli kaj pli larĝiĝis—post sekundo staris antaŭ ili arkopasejo sufiĉe granda eĉ por enlasi Hagrid, arkopasejo kondukanta al ŝtontegita strato, kiu tordiĝis kaj turniĝis pretervide.

“Bonvenon,” diris Hagrid, “al Diagon’ Aleo.”

Li ridetis pro la miro de Hari. Ili paŝis sub la arkon. Hari tuj rigardis dorsen, kaj vidis la pasejon rapide malŝveli kaj solidiĝi denove en muron.

La suno rebrilis de amaso da kaldronoj ekster la unua butiko. “Kaldronoj—Ĉiuj Grandecoj—el Kupro, Latuno, Stanalojo, Arĝento—Memkirlaj—Kunfaldeblaj,” anoncis ŝildo pendanta super ili.

“Jes, vi b’zonos unu,” diris Hagrid, “sed antaŭe ni deves ek’avi vi’n monon.”

Hari volus havi pliajn ok okulojn. Li turnadis la kapon en ĉiun direkton dum ili marŝis laŭ la strato, provante rigardi ĉion samtempe: la butikojn, la aferojn ekster ili, la homojn butikumantajn. Diketa virino ekster iu apoteko kapneis dum ili pasis, dirante, “Draka hepato, po dek sep ŝikloj por unco[8], ili frenezas…”

Basa, mola ululado aŭdiĝis el malluma butiko kun ŝildo, kiu indikis, “Eejlopsa Emporio de Strigoj— Sirnioj, Otusoj, Noktuoj, Turstrigoj, kaj Neĝostrigoj[9].” Kelkaj knaboj samaĝaj kiel Hari rigardadis kun nazoj premataj kontraŭ montrofenestro enhavanta flugbalailojn. “Rigardu,” Hari aŭdis iun diri, “jen la nova Nimbuso 2000—la plej rapida kiu ekzistas—” Estis butikoj, kie vendiĝis roboj, butikoj por teleskopoj kaj strangaj arĝentaj instrumentoj, kiajn Hari neniam vidis, montrofenestroj plenaj je bareloj da vespertaj lienoj kaj angilaj okuloj, falemaj amasoj da sorĉlibroj, skriboplumoj kaj volvaĵoj da pergameno, pociaj boteloj, kaj globusoj de la luno…

“Gajngotoj,” diris Hagrid.

Ili ĵus atingis neĝblankan konstruaĵon kiu imponis super la aliaj

malgrandaj vendejoj. Starante apud la brilpoluritaj pordoj el bronzo, portante uniformon skarlatan kaj orkoloran, estis—

“Jes, jen k’boldo,” diris Hagrid mallaŭte dum ili supreniris la blankajn ŝtonajn ŝtupojn kontraŭ li. La koboldo estis je unu kapo pli malalta ol Hagrid. Li havis malhelan, lertan vizaĝon, pintan barbon kaj, kion Hari aparte rimarkis, tre longajn fingrojn kaj piedojn. Li riverencis dum ili pasis internen. Nun ili frontis duan paron da pordoj, tiuj arĝentaj, sur kiuj gravurite vidiĝis la vortoj:

*Envenu! Sed pripensu sen eraro*
*La sekvon de delikta monavaro.*
*Elprenu ion ekster la enspezo*
*Kaj pagu poste je terura prezo.*
*Se vi en niaj keloj al profito*
*Kaj trezoro celas sen merito,*
*Ŝtelisto, timu! Estu avertita:*
*Ne nur trezoro estos atingita.*

“Ki’l mi dir’s, nur fren’zul’ provus prirabi ĝin,” diris Hagrid.

Paro de koboldoj riverencis kaj enlasis ilin tra la arĝentaj pordoj, kaj ili trovis sin en vasta marmora halo. Sidis plua cento da koboldoj sur altaj taburetoj malantaŭ longa tablo, gratskribante en grandaj kontolibroj, pesante monerojn per latunaj vektopesiloj, ekzamenante juvelŝtonojn per lupeoj. Sennombraj pordoj kondukis el la halo, kaj ankoraŭ aliaj koboldoj lasis homojn en kaj el tiuj. Hagrid kaj Hari direktis sin al la tablo.

“Bon’n matenon,” diris Hagrid al libera koboldo. “Ni ven’s por retrati monon el la ŝloskel’ de s’njoro ‘Ari Potter.”

“Ĉu vi havas lian ŝlosilon, sinjoro?”

“Mi ‘avas ĝin ie,” diris Hagrid, kaj li komencis malplenigi siajn poŝojn sur la tablon, disigante manplenon da ŝimaj porhundaj biskvitoj sur la kontolibro de la koboldo. La koboldo sulkigis sian nazon. Hari rigardis la koboldon ĉe la dekstro pesi amason da rubenoj grandaj kiel brulantaj karbetoj.

“Jen ĝi,” diris Hagrid finfine, montrante etan oran ŝlosilon.

La koboldo ekzamenis ĝin zorgeme.

“Tio aspektas bonorde.”

“Kaj jen mi ‘aves l’teron de Prof’soro Zomburd’,” diris Hagrid impone, puŝante sian bruston fiere antaŭen. “Temes pri la um’, vi k’mprenes, en ŝloskel’ sepcent dek tri.”

La koboldo legis la leteron zorgeme.

“En ordo,” li diris, donante la leteron reen al Hagrid, “Oni kondukos vin suben al ambaŭ ŝloskeloj. Kroĉhoko!”

Kroĉhoko estis ankoraŭ alia koboldo. Post kiam Hagrid estis denove ŝtopinta siajn poŝojn per la biskvitoj, li kaj Hari sekvis Kroĉhokon al unu el la pordoj kondukantaj el la halo.

"Kio estas la "umo, vi komprenas" en ŝloskelo sepcent dek tri?" Hari demandis.

"M' ne poves diri ti'n al vi," diris Hagrid mistere. "Jen alts'kret'. Porkala 'fero. Zomburd' konfid's ti'n al mi. Pli gravus ol mi' posteno, se m' dirus jon."

Kroĉhoko tenis la pordon malfermita por ili. Hari, kiu atendis plian marmoron, surpriziĝis. Ili estis en mallarĝa ŝtona pasejo, lumigata per flamaj torĉoj. Ĝi deklivis krute suben, kaj estis mallarĝa fervoja trako en la planko. Fajfis Kroĉhoko kaj ĉareto impetis sur la reloj kontraŭ ili. Ili eniris —Hagrid malfacile—kaj tiam ekis.

Unue ili simple impetis tra labirinto da tordaj pasejoj. Hari provis memori la vojon: maldekstren, dekstren, dekstren, maldekstren, rekten, dekstren, maldekstren, sed tion li ne kapablis. La skuiĝanta ĉareto ŝajne konis mem la vojon, ĉar Kroĉhoko ne stiris.

La okuloj de Hari doloris, ĉar la malvarma aero hastis preter ilin, sed li tenis ilin tute malfermitaj. Unufoje li kredis, ke li vidis ekflamon ĉe la fino de iu pasejo, kaj li tordis sin dorsen por vidi, se tio estas drako, sed malfrue —ili plonĝis eĉ pli profunde, preterpasante subteran lagon, kie egaj stalaktitoj kaj stalagmitoj kreskis el plafono kaj planko.

"Mi neniam komprenas," Hari vokis al Hagrid super la bruo de la ĉareto, "Kiel diferencas 'stalagmito' de 'stalaktito'?"

" 'Stalagmito' en'aves literon 'm'," diris Hagrid. "Kaj ne faru d'mandojn ĝuste nun, mi penses, ke mi naŭziĝes."

Li vere aspektis tre verde, kaj kiam la ĉareto haltis finfine apud malgranda pordo en la muro de la pasejo, Hagrid eliris kaj bezonis kliniĝi kontraŭ la muro por ĉesigi la tremadon de siaj genuoj.

Kroĉhoko malŝlosis la pordon. Elondadis multe da verda fumo, kaj kiam la aero klariĝis, Hari anhelis. Interne kuŝis stakoj da oraj moneroj, kolonoj da arĝento, amasoj da malgrandaj bronzaj knetoj.

"La tut' estes al vi," ridetis Hagrid.

Ĉion al Hari—estis fantazio. La Durslioj ne povintus scii pri ĉi tio, ĉar ili ekprenus ĝin de li pli rapide ol palpebrumo. Kiel ofte ili plendis pri la granda kosto de vivteni Hari? Kaj la tutan tempon ekzistis malgranda trezoro, kiu apartenas al li, enterigita profunde sub Londono.

Hagrid helpis Hari ŝuti iom en sakon.

"La oraj estes 'galionoj'," li klarigis. "Po dek sep arĝentaj 'ŝikloj' por galion', kaj po dudek naŭ 'knetoj' por ŝiklo, estes ja facile. Ĝuste, tiom

sufiĉes por par' da s'mestroj, ni tenos la restaĵon s'kure por vi." Li turniĝis al Kroĉhoko. "Nun al ŝloskel' numero sepcent dek tri, b'nvolu, kaj ĉu ni povus iri malpli rapide?"

"Nur unu rapidecon," diris Kroĉhoko.

Ili nun iris eĉ pli profunde, kaj akcelis. La aero fariĝis pli kaj pli malvarma dum ili impetis ĉirkaŭ la akutaj kurboj. Ili klakadis trans subteran ravinon, kaj Hari kliniĝis super la ĉaretrando por vidi tion, kio estis ĉe la malhela fundo, sed Hagrid ĝemis, kaj tiris lin reen per la nuko.

Ŝloskelo sepcent dek tri ne havis ŝlosiltruon.

"Gardu vin," diris Kroĉhoko impone. Li tuŝetis la pordon malpeze per unu el siaj longaj fingroj, kaj ĝi simple forvaporiĝis.

"Se iu ajn, escepte de Gajngota koboldo, provus tion, tiu estus suĉata tra la pordo kaj kaptata tie," diris Kroĉhoko.

"Kiel ofte vi kontrolas interne por kaptitoj?"

"Ho, proksimume unufoje ĉiun jardekon," diris Kroĉhoko kun tre kruela rideto.

Devas esti io tre eksterordinara en tia altsekura ŝloskelo, Hari supozis, dum li kliniĝis antaŭen avide, atendante vidi fabelajn juvelojn minimume—sed al li ĝi unue aspektis malplene. Tiam li rimarkis malnetan paketon, envolvitan en bruna papero kaj kuŝantan sur la planko. Hagrid prenis ĝin kaj ŝovis ĝin profunde en sian mantelon. Hari avidis ekscii, kio ĝi estas, sed komprenis, ke li devas ne demandi.

"Ni eku, reen per ĉi ti' infera ĉaret', kaj ne p'rolu al mi dumvoje, ĉar mi pr'fere tenos la buŝon fermatan," diris Hagrid.

Post plia freneza ĉaretveturo ili staris palpebrumante pro la sunlumo ekstere de Gajngotoj. Hari ne sciis kien li unue devis kuri, nun kiam li havis sakplenon da mono. Li ne bezonis kompreni kiom da galionoj egalis pundon[10] por scii, ke li nun tenas pli da mono ol li iam ajn havis dum sia tuta vivo—pli da mono ol eĉ Dadli iam ajn havis.

"Ni povus egale ek'avi vi'n uniformon," diris Hagrid, montrante perkape al "S-ino Malkin –Roboj por Ĉiaj Okazoj". " 'Skultu, 'Ari, ĉu ĝenus al vi, se mi ekirus al la Likema Kaldrono por jom da plifortigo? Mi abomenas tiujn Gajngotajn ĉ'retojn." Li ja aspektis iom naŭzite, do Hari eniris la butikon de s-ino Malkin sole, sentante sin nervoza.

S-ino Malkin estis kompakta, ridetanta sorĉistino, vestita tute malvokolore.

"Ĉu Porkalo, karulo?" ŝi demandis, kiam Hari komencis paroli. " 'Havas la tuton ĉi tie—fakte, alia junulo surprovas robon ĝuste nun."

Ĉe la malantaŭo de la butiko knabo kun pala, pinta vizaĝo staris sur skabelo dum dua sorĉistino alpinglis orlon en lia longa nigra robo. S-ino

Malkin starigis Hari sur skabelon apud li, almetis longan robon super lian kapon, kaj komencis pripingli ĝin je la ĝusta longeco.

"Saluton," diris la knabo, "Ĉu Porkalo ankaŭ?"

"Jes," diris Hari.

"Mia patro aĉetas miajn librojn en la apuda butiko, kaj mia patrino iris laŭ la strato rigardante la vergojn," diris la knabo. Li havis enuan, trenatan parolmanieron. "Poste mi kunportos ilin por vidi la vetkurajn balailojn. Mi ne komprenas, kial unuajaraj ne povas havi siajn proprajn. Mi supozas, ke mi tiranos patron ĝis li aĉetas unu por mi, kaj mi kontrabandos ĝin iel en la lernejon."

Al Hari li forte similis Dadli.

"Ĉu *vi* havas vian propran balailon?" la knabo pludiris.

"Ne," diris Hari.

"Ĉu vi ludas kvidiĉon iom ajn?"

"Ne," Hari diris denove, demandante al si, kio subĉiele povus esti 'kvidiĉo'.

"*Mi* ludas—patro diras, ke estos krimo, se oni ne elektos min por mia domteamo, kaj verdire, mi akordas kun li. Ĉu vi jam scias vian Domon?"

"Ne," diris Hari, sentante sin pli stulte ĉiun minuton.

"Nu, oni neniam certe scias antaŭ ol oni alvenas tie, ĉu, sed mi scias, ke mi estos en Rampeno, nia tuta familio estintas tie—imagu, ke oni estus en Hupopufo, mi prefere forirus el la lernejo, ĉu vi ne akordas?"

"Hmm," diris Hari, dezirante, ke li povus respondi iom pli interese.

"Ho, vidu! Rigardu tiun viron!" diris la knabo subite montrante perkape al la antaŭa fenestro. Hagrid staris tie, ridetante al Hari kaj montrante du grandajn glaciaĵojn por komprenigi, ke li ne povis eniri.

"Jen Hagrid," respondis Hari, plezure dirante ion, kion la knabo ne sciis. "Li oficas ĉe Porkalo."

"Ho," diris la knabo, "Mi jam aŭdis pri li. Li estas speco de servisto, ĉu ne?"

"Li estas la ĉasgardisto," diris Hari. Li opiniis, ke li malpli ŝatas la knabon ĉiun sekundon.

"Jes, ĝuste tio. Mi aŭdis, ke li estas speco de *sovaĝo*—'loĝas en kabano en la bieno kaj tempe al tempe li ebriiĝas, provas fari magion, kaj finfine ekbruligas sian liton."

"Mi trovas lin bravega," diris Hari frostece.

"Ĉu *vere*?" diris la knabo kun febla ridetaĉo. "Kial li estas kun vi? Kie estas viaj gepatroj?"

"Ili estas mortaj," diris Hari post paŭzo. Li ne feliĉe diskutis la temon kun ĉi tiu knabo.

“Ho, mi bedaŭras,” diris la alia, ne aspektante iom ajn bedaŭre. “Sed ili estis de *nia* gento, ĉu ne?”

“Ili estis gesorĉistoj, se vi demandas tion.”

“Verdire, mi ne pensas, ke oni devas enlasi la alian specon, ĉu vi ne akordas? Ili simple ne estas simile, ili neniam edukiĝis pri niaj kutimoj. Iuj el ili eĉ ne aŭdis pri Porkalo antaŭ ol ili ricevis la leteron, imagu tion. Laŭ mi, oni devas teni la aferon inter la antikvaj sorĉistaj familioj. Kio estas via familinomo, fakte?”

Sed antaŭ ol Hari povus respondi, s-ino Malkin diris, “Nu jen vi estas preta, karulo,” kaj Hari, sen bedaŭro, ke li povas ĉesi paroli kun la knabo, saltetis de la skabelo.

“Nu, mi vidos vin ĉe Porkalo, mi supozas,” diris la trenparolanta knabo.

Hari estis strange silenta dum li manĝis la glaciaĵon, kion Hagrid alportis por li (ĉokolada kaj fraga kun hakitaj nuksoj).

“Ki’ okazes?” diris Hagrid.

“Nenio,” mensogis Hari. Ili haltis por aĉeti pergamenon kaj plumojn. Hari gajiĝis iomete, kiam li trovis botelon da inko, kiu ŝanĝas sian koloron dum oni skribas. Kiam ili estis elirinta el la butiko, li diris, “Hagrid, kio estas kvidiĉo?”

“Diable, ‘Ari, mi daŭre f’rgesas, ki’l malmulte vi scies—ne konante kvidiĉon!”

“Ne faru, ke mi sentas min eĉ pli stulte,” diris Hari. Li rakontis al Hagrid pri la pala knabo ĉe s-ino Malkin.

“—kaj li diris, ke oni eĉ ne devas enlasi la homojn de moglaj familioj —”

“*Vi* ne estes de mogla famili’. Se li scius, kiu *est’s* vi — li kresk’s konante vi’n nomon, se liaj gepatroj est’s de sorĉista gent’. Vi vid’s ki’l ĉiuj en la Likema Kaldrono ag’s, kiam ili vid’s vin. Aliflanke, ki’n li scies pri ti’, iuj el la plej bonaj, kiujn mi jam vid’s, est’s la solaj magiuloj post longa mogla deven’—jen vi’ patrin’! Kian tipon ŝi ‘av’s por fratin’!”

“Do kio *estas* kvidiĉo?”

“Ti’ estes nia sport’. Sorĉista sport’. Ĝi s’miles—al piedpilko en la mogla mondo—ĉiuj atentades pri kvidiĉ’—ludata enaere rajdante balailojn kaj uzante kvar pilkojn—la reguloj est’s jom kompleksaj.”

“Kaj kiuj estas Rampeno kaj Hupopufo?”

“Jen Domoj en la lernej’. Estes kvar. Ĉiuj dires, ke ‘Upopuf’ estes aro da fuŝuloj, sed—”

“Mi vetus, ke mi estos en Hupopufo,” diris Hari malgaje.

“ ‘Upopuf’ pr’fere ol Rampen’,” diris Hagrid grave. “N’ ekzistes sola sorĉisto aŭ sorĉistino, kiu fieciĝ’s, kaj n’ est’s en Rampen’. Vi-Scias-Kiu

est's unu."

"Vol-, pardonu—Vi-Scias-Kiu estis ĉe Porkalo?"

"Antaŭ multaj jaroj," diris Hagrid.

Ili aĉetis por Hari la kurslibrojn en butiko nomata Parafo[11] & MakKul, kie la bretoj estis pristakitaj ĝis la plafono per libroj tiel grandaj, kiel pavimŝtonoj lede binditaj; per libroj je la grandeco de poŝtmarko kun silkaj kovriloj; per libroj plenaj je strangaj ciferoj, aŭ tute nenion. Eĉ Dadli, kiu neniam legis ion ajn, ekstazus se li havus iujn el ili en la manoj. Hagrid preskaŭ bezonis fortreni Hari de *Malbenoj kaj Kontraŭ-Malbenoj (Prisorĉu viajn amikojn kaj konsternu viajn malamikojn per la lastmodaj venĝaĵoj: harfaligo, gumogamboj, langoligo, kaj multmulte pli)* de prof. Vindictus Viridian.

"Mi provis ekscii kiel malbeni Dadli."

"M' ne dires, ke ti' ne estus bona ide', sed vi devos neniam uzi la magion en la mogla mondo, 'scepte en tre sp'cifaj kondiĉoj," diris Hagrid. "Kaj aliflanke, vi 'nkoraŭ ne povus fari jun ajn el tiuj m'lbenoj, vi b'zonos multe pli da studad' antaŭ ol vi atingos ti'n nivelon."

Hagrid ankaŭ ne permesis al Hari aĉeti kaldronon el pura oro ("Via listo specifas stanalojan"), sed ili ekhavis netan vektopesilon por pesi ingrediencojn de pocioj, kaj etendeblan latunan teleskopon. Tiam ili vizitis la apotekon, kiu sufiĉe interesis por kompensi la aĉan haladzon, iun miksaĵon de putraj ovoj kaj kadukaj brasikoj. Bareloj da ŝlimaj aferoj staris sur la planko; potoj da herboj, sekigitaj radikoj kaj multkoloraj pulvoroj staris en vicoj laŭ la muroj; faskoj da plumoj, ĉenoj da dentegoj kaj tordaj ungoj pendis de la plafono. Dum Hagrid petis al la viro malantaŭ la vendotablo pri stoko de bazaj pociaj ingrediencoj por Hari, Hari mem ekzamenis arĝentajn unikornajn kornojn po dudek unu galionoj por unu, kaj etetajn brilnigrajn okulojn de skaraboj (po kvin knetoj por taspleno).

Ekstere de la apoteko, Hagrid denove kontrolis la liston de Hari.

"Nur vi' vergo restes—'o, jes, kaj mi jam ne don's al vi jon pro via naskiĝdatr'ven'."

Hari sentis sin ruĝiĝi.

"Vi ne bezonas—"

"Mi scies, ke m' ne b'zones fari ti'n. Jen ide', mi 'ĉetos por vi animalon. Nek bufon, la bufoj elmodiĝis antaŭ jaroj, oni priridus v'n—kaj m' ne ŝates la katojn, mi ternes pro ili. Mi 'avigos al vi strigon. Ĉiuj geknaboj d'zires strigojn, ili estes ege utilaj, liveras vi'n poŝton kaj ĉi'n ajn."

Dudek minutojn poste, ili eliris el Eejlopsa Emporio de Strigoj, kiu estintis malluma kaj plena je susurado kaj flirtantaj juvelbrilaj okuloj. Hari nun portis grandan kaĝon kiu enhavis belan neĝostrigon, profunde

dormantan kun sia kapo sub la flugilo. Hari ne povis ĉesi sian babiladon de dankoj, aspektante kiel prof. Ciuro.

“Nemenc’inde,” diris Hagrid raŭke. “ ‘Ne supozes, ke vi ek’av’s multajn donacojn de tiuj Durslioj. Nur restes Olivandro nun—jen la ĉefvendej’ por vergoj, Olivandro, kaj vi nepre ‘avos la plej bonan vergon.”

Magian vergon…Jen kiun Hari estis ĉefe antaŭĝuinta.

La lasta butiko estis mallarĝa kaj malorda. Deskvamiĝantaj oraj literoj super la pordo indikis “Olivandro: Faristoj de Fajnaj Vergoj ekde 382 a.K.” Sola vergo kuŝis sur paliĝinta purpura kuseno en la polva montrofenestro.

Tintis eta sonorilo ie en la profundoj de la butiko kiam ili paŝis internen. Ĝi estis eta loko, neokupata kun escepto de sola malfortika seĝo sur kiu Hagrid sidiĝis por atendi. Hari havis la strangan senton, ke li ĵus eniris tre striktan bibliotekon; li subpremis la multon da novaj demandoj, kiujn li ĵus pripensis, kaj anstataŭe rigardis la milojn da mallarĝaj skatoloj nete stakitaj ĝis la plafono. Pro ia kialo, lia nuko pikiĝis. La nura polvo kaj silento ĉi tie ŝajnis ŝargita per ia sekreta magio.

“Bonan posttagmezon,” diris dolĉa voĉo. Hari eksaltis pro surprizo. Hagrid evidente ankaŭ eksaltis, ĉar aŭdiĝis laŭta knaro kaj li stariĝis rapide el la malfortika seĝo.

Staris antaŭ ili maljunulo, kies larĝaj palaj okuloj brilis kiel lunoj tra la mallumo de la butiko.

“Saluton,” diris Hari malgracie.

“Ha, jes,” diris la viro. “Jes, jes. Mi pensis, ke mi baldaŭ vidus vin. Hari Potter.” Tiu lasta ne estis demando. “Vi havas la okulojn de via patrino. Ŝajnas, ke estis nur heiraŭ, kiam ŝi mem estis ĉi tie, aĉetante sian unuan vergon. Longa je dek coloj[12] kaj duono, elasta, el saliko. Neta vergo por verki sorĉetojn.”

S-ro Olivandro moviĝis pli proksime al Hari. Hari deziregis, ke li palpebrumu. Tiuj arĝentecaj okuloj estis iom hirtigaj.

“Via patro, aliflanke, preferis mahagonan vergon. Dekunu colojn. Fleksebla. Iom pli da potenco kaj elstara por transformado. Nu, mi diris, ke via patro preferis tion—vere estas la vergo kiu elektas la sorĉiston, kompreneble.”

S-ro Olivandro estis veninta tiel proksime, ke li frontis Hari preskaŭ nazon al nazo. Hari povis vidi sian reflektaĵon en tiuj nebulaj okuloj.

“Kaj tie estas, kie…”

S-ro Olivandro tuŝis la fulman cikatron sur la frunto de Hari per longa blanka fingro.

“Mi bedaŭras, ke mi vendis la vergon, kiu faris tion,” li diris dolĉe. “Dektri colojn kaj duonon. El taksusa ligno. Potenca vergo, tre potenca, kaj

en malĝustaj manoj…nu, se mi estus sciinta, kion tiu vergo eniris la mondon por fari…”

Li skuis sian kapon, kaj tiam, feliĉe al Hari, li ekvidis Hagrid.

“Rubeo! Rubeo Hagrid! Kia ĝojo, ke mi vidas vin denove…Kverka, je dek ses coloj, sufiĉe cedema ĝi estis, ĉu ne?”

“Ti’l ĝi est’s, s’njoro, jes,” diris Hagrid.

“Bona vergo, tiu. Sed mi supozas, ke oni frakasis ĝin endue, kiam vi eksiĝis?” diris s-ro Olivandro, subite severe.

“ E — jes, oni far’s ti’n, jes,” diris Hagrid, glitante piedon nervoze. “Mi jam ‘aves la pecojn, tam’n,” li almetis ĝojbrile.

“Sed vi ne *uzas* ilin, ĉu?” diris s-ro Olivandro akute.

“ ‘O, ne, s’njoro,” diris Hagrid tuj. Hari rimarkis lin kroĉi sian ruĝetan ombrelon tre forte dum li parolis.

“Hmm,” diris s-ro Olivandro, turnante al Hagrid trapikantan rigardon. “Nun—sinjoro Potter. Mi pensu iomete.” Li tiris el sia poŝo longan mezurbendon kun arĝentaj gradioj. “Kiu estas via brako por verguzo?”

“E—nu, mi estas dekstramana,” diris Hari.

“Etendu vian brakon. Bone.” Li mezuris Hari de ŝultro ĝis fingro, tiam de pojno ĝis kubuto, ŝultro ĝis planko, genuo ĝis akselo, kaj ĉirkaŭ la kapo. Dum li mezuris, li diris, “Ĉiu olivandra vergo havas kernon de potenca magia materio, sinjoro Potter. Ni uzas unikornajn harojn, feniksajn vostoplumojn, kaj la kortendenojn de drakoj. Du olivandraj vergoj neniam estas samaj, tiel ke du unikornoj, drakoj, aŭ feniksoj neniam estas tute samaj. Kaj kompreneble, vi neniam havos tiel bonajn rezultojn kun la vergo de alia sorĉisto.”

Hari subite rimarkis, ke la mezurbendo, kiu nun mezuris inter lia naztruoj, faris tion senhelpe.  S-ro Olivandro flirtis inter la bretoj, prenante malsupren diversajn skatolojn.

“Tio sufiĉas,” li diris, kaj la mezurbendo falis en amason sur la planko. “Nu, ĝuste, sinjoro Potter. Provu ĉi tiun. Fagolignon kaj drakokoron. Naŭ colojn. Sufiĉe fleksebla. Nur prenu tion kaj faru flirtadon.

Hari prenis la vergon kaj (sentante sin stulta) flirtis ĝin ĉirkaŭe kelkfoje, sed s-ro Olivandro kaptis ĝin el lia mano preskaŭ tuj.

“Acerolignon kaj feniksplumon. Sep colojn. Tre vipema. Bonvolu—”

Hari provis—sed li estis apenaŭ levinta la vergon, kiam ĝi ankaŭ estis forprenata de s-ro Olivandro.

“Ne, ne—jen, ebonan kun unikorna haro. Ok colojn kaj duonon. Risortema. Bonvolu, provu ĝin.”

Hari provis. Kaj provis. Li ne havis ideon pri tio, kion s-ro Olivandro atendis. La amaso da elprovitaj vergoj kreskis pli kaj pli alte sur la

skuiĝema seĝo, sed ju pli multaj vergoj s-ro Olivandro eltiris de la bretoj, des pli feliĉa li ŝajne fariĝis.

"Tikla kliento, ĉu?" Ne zorgu, ie ajn ĉi tie ni trovos la ĝustan por vi—mi pensu, nun—jes, kial ne—malkutima kombino—ilekson kaj feniksplumon, dek unu colojn, bone supla."

Hari prenis la vergon. Li sentis subitan varmecon en siaj fingroj. Li levis la vergon super sia kapo, tiris ĝin suben siblante tra la polva aero kaj ŝpruco da ruĝaj kaj oraj fajreroj pafiĝis el la pinto kiel el piroteknikaĵo, ĵetante dancantajn punktojn de lumo sur la murojn. Hagrid ĝojkriis kaj aplaŭdis, kaj s-ro Olivandro kriis, "Ho, brave! Jes, ja, ho, bonege. Nu, nu, nu…kiel kurioze…kiel ege kurioze…"

Li metis la vergon de Hari reen en ĝian skatolon, kaj envolvis ĝin per bruna papero, ankoraŭ murmurante, "Kurioze…kurioze…"

"Pardonu," diris Hari, "sed *kio* estas kurioza?"

S-ro Olivandro direktis sian palan rigardon al Hari.

"Mi memoras ĉiun vergon, kiun mi iam vendis, sinjoro Potter. Ĉiun unuopan vergon. Tio okazis, ke la fenikso, kies vostoplumo estas en via vergo, donis alian plumon—nur unu alian. Estas ja ege kurioze, ke la sorto destinis por vi ĉi tiun vergon, post kiam ĝia frato—ja ĝia frato donis al vi tiun cikatron."

Hari glutis.

"Jes, dek tri colojn kaj duonon. Taksusan lignon. Ja estas kurioze, kiel okazas la aferoj. La vergo elektas la sorĉiston, memoru…mi pensas, ke ni devas atendi grandajn aferojn de vi, sinjoro Potter…fakte, la Nenomenda faris grandajn aferojn—terurajn, jes, tamen grandajn."

Hari skuetis sin. Li ne estis certa, ke li ŝatas s-ron Olivandro multe. Li pagis sep orajn galionojn por sia vergo, kaj s-ro Olivandro riverencis al ili dum ili eliris la butikon.

La malfrua posttagmeza suno pendis malalte en la ĉielo kiam Hari kaj Hagrid paŝis reen laŭ Diagon' Aleo, kaj iris tra la muro, ree tra la Likema Kaldrono, kiu nun estis malplena. Hari ne parolis dum ili marŝis laŭ la strato; li eĉ ne rimarkis kiom la homoj gapis al ili en la metroo, pro ilia ŝarĝo da strangformaj pakaĵoj, kun neĝostrigo dormanta en sia kaĝo sur la sino de Hari. Supren alian rulŝtuparon, eksteren en la stacidomon Paddington; Hari nur rekonis kie ili estis kiam Hagrid frapetis lin sur la ŝultro.

" 'Aves tempon por manĝeto antaŭ ol vi' trajn' f'riras," li diris.

Li aĉetis por ili burgerojn, kaj ili sidiĝis sur la plastaj sidejoj por manĝi. Hari daŭre ĉirkaŭrigardis. Ĉio aspektis tiel strange, iele.

"Ĉu vi bonfartes, 'Ari? Vi est's tre silenta," diris Hagrid.

Hari ne estis certa, ke li povis klarigi. Li ĵus havis la plej bonan naskiĝdatrevenon de sia vivo—kaj tamen—li maĉis sian burgeron, provante trovi la ĝustajn vortojn.

"Ĉiu opinias, ke mi estas speciala," li diris finfine. "Ĉiuj el la homoj en la Likema Kaldrono, profesoro Ciuro, sinjoro Olivandro…sed mi scias tute nenion pri la magio. Kiel oni atendas grandajn aferojn? Mi estas fama, kaj mi eĉ ne povas memori pri kio mi estas fama. Mi ne scias kio okazis kiam Vol-, pardonu—mi volas diri, je la nokto kiam miaj gepatroj mortis."

Hagrid kliniĝis trans la tablo. Malantaŭ la sovaĝa barbo kaj brovharoj, li portis tre bonkoran rideton.

"V' ne zorgu, 'Ari. Vi lernos s'fiĉe rapide. Ĉiu k'mences al 'a k'menco ĉe Porkal', vi statos bone. Nur estu v' mem. Mi k'mprenes, ke ti' estes malf'cila. Vi estes apartigita, kaj ti' ĉiam estes malf'cila. Sed vi 'avos feliĉan tempon ĉe Porkal'—mi 'av's—kaj ankoraŭ 'aves, fakte."

Hagrid helpis, ke Hari eniru la trajnon, kiu kondukus lin reen al la Durslioj, tiam li donis al li koverton.

"Jen vi' bileto por Porkal'," li diris. "La unua s'ptembro—stacidom' Kings Kros—ĉio klariĝes de la bileto. 'Kaze de problemoj far la Durslioj, simple sendu al mi l'teron per vi' strigo, ŝi scios kie trovi min…Ĝis la revido, 'Ari."

La trajno eliris la stacion. Hari deziris rigardi Hagrid ĝis kiam li pasis ekstervide; li leviĝis en sia sidejo kaj premis sian nazon kontraŭ la fenestro, sed li palpebrumis, kaj Hagrid estis for.HHH

# Ĉapitro ses

# La Vojaĝo de Kajo Naŭ kaj Tri Kvaronoj

La lasta monato, kiun Hari pasigis kun la Durslioj ne estis feliĉa, kvankam Dadli nun tiel timis Hari, ke li rifuzis resti en la sama ĉambro, dum siaflanke onklino Petunjo kaj onklo Verno ne plu ŝlosis Hari en la ŝranko, trudis al li ajnan taskon, aŭ riproĉis lin — fakte, ili tute ne parolis al li. Duone timemaj kaj duone furiozaj, ili kondutis, kvazaŭ ajna seĝo, kiu surhavis Hari, estu neokupata. Kvankam li preferis tion al lia antaŭa stato, tio ja deprimetis lin post iom da tempo.

Hari tenis sin en sia ĉambro akompanate de sia nova strigo. Li decidis nomi ŝin Hedvig, kiun nomon li trovis en *Historio de Magio*. Liaj libroj por la lernejo tre interesis al li. Kuŝanta sur sia lito, li legis ĝis malfrua nokto, dum Hedvig glisis en kaj el la fenestro laŭ sia plaĉo. Feliĉe onklino Petunjo neniam plu eniris por polvosuĉi ĉar Hedvig daŭre alportis mortajn musojn reen. Ĉiunokte antaŭ ol li ekdormis, Hari forstrekis alian tagon ĉe la papero montranta la tagojn ĝis la unua de septembro, kiun li estis alpinglinta sur la muro.

Je la lasta tago de aŭgusto li decidis, ke li devis paroli kun siaj geonkloj pri veturado al stacidomo Kings Kros[13] je la venonta tago, do li iris malsupren al la salono, kie ili vidadis televidan kvizon. Li tusetis por averti ilin, ke li estas tie, kaj Dadli ekkriis kaj kuris el la ĉambro.

"E — Onklo Verno?"

Onklo Verno gruntis por indiki, ke li aŭskultas.

"E — mi bezonos esti ĉe Kings Kros morgaŭ por – por iri al Porkalo."

Onklo Verno gruntis denove.

"Ĉu akordus kun vi, se vi veturigus min?"

Grunton. Hari supozis, ke tio signifis jes.

"Dankon."

Li estis ironta supren al sia ĉambro, kiam onklo Verno efektive parolis.

"Tio estas stranga rimedo por iri al sorĉista lernejo, per trajno. La flugantaj tapiŝoj ne ĉiuj suferis paneojn, ĉu?"

Hari ne respondis.

"Kie estas tiu lernejo, fakte?"

"Mi ne scias tion," diris Hari, rekonante tion je la unua fojo. Li tiris el sia poŝo la bileton, kiun Hagrid estis doninta al li.

"Mi simple prenos la trajnon ĉe la kajo numero naŭ kaj tri kvaronoj je la dek unua," li legis.

Liaj geonkloj fiksrigardis al li.

"Kiu kajo?"

"Naŭ kaj tri kvaronoj."

"Ne parolu galimatie," diris onklo Verno. "Ne ekzistas kajo naŭ kaj tri kvaronoj."

"Tiel indikas mia bileto."

"Bojante, hurlante frenezas ili," diris onklo Verno, "la tuta aro. Vi vidos, nur atendu. Bone, ni venigos vin al Kings Kros. Ni ĉiuokaze morgaŭ ja veturos al Londono, alie mi eĉ ne ĝenus min."

"Kial vi iros al Londono?" Hari demandis, provante esti amika.

"Por venigi Dadli al la hospitalo," graŭlis onklo Verno. " 'Bezonas forprenigi tiun diablan voston, antaŭ ol li iros al Smeltinzo."

La sekvantan matenon Hari vekiĝis je la kvina, kaj tro ekscitiĝis por ree ekdormi. Li ellitiĝis kaj surmetis sian ĝinzon, ĉar li ne deziris eniri la stacidomon portante sian sorĉistan robon – li preferis ŝanĝi vestojn en la trajno. Li kontrolis sian porkalan liston ja denove por certigi, ke li havis ĉion, kion li bezonis, faris ke Hedvig estis sekure ŝlosita en sia kaĝo, kaj tiam paŝis tien kaj reen en la ĉambro, atendante ĝis la Durslioj ellitiĝis. Post du horoj la durslia veturilo estis ŝarĝita per la peza kofrego de Hari, onklino Petunjo estis persvadinta Dadli sidiĝi apud Hari, kaj ili estis survoje.

Ili atingis la stacidomon Kings Kros je la deka kaj duono. Onklo Verno faligis la kofron de Hari sur ĉareton, kaj puŝis ĝin en la stacion por li. Al Hari tio aspektis strange bonkore, ĝis kiam onklo Verno ekhaltis, frontante la kajojn kun malica rideto sur sia vizaĝo.

"Nu, jen la loko, knabo. Kajo numero naŭ – kajo numero dek. Via kajo devas esti ie inter ili, sed ŝajne oni ankoraŭ ne konstruis ĝin, ĉu?"

Li pravis, kompreneble. Jen granda plasta numero naŭ super unu kajo kaj granda plasta numero dek super la apuda, kaj meze estis tute nenio.

"Havu bonan semestron," diris onklo Verno kun eĉ pli malica rideto. Li foriris sen plua vorto. Hari turniĝis kaj vidis la familion Dursli veturi for. Ĉiu el ili ridadis. La buŝo de Hari sekiĝis. Kion li nun devis fari? Li komencis veki strangajn rigardojn, pro Hedvig. Li bezonis peti informon.

Li haltigis pasantan gardiston, sed ne kuraĝis mencii kajon naŭ kaj tri kvaronoj. La gardisto neniam aŭdis pri Porkalo, kaj kiam Hari eĉ ne povis diri al li en kiu flanko de la lando ĝi estis, li komencis agaciĝi, kvazaŭ Hari

intence kondutis stulte. Fariĝante senespera, Hari demandis pri la trajno, kiu foriros je la dek unua, sed la gardisto respondis, ke ne ekzistas iu ajn. Finfine la gardisto marŝis for, murmurante ion pri malŝparo de tempo. Hari forte regis sian panikon. Laŭ la granda horloĝo super la trajnanonctabulo, li havis nur dek minutojn por eniri la trajnon al Porkalo, kaj li havis neniun ideon kiel fari tion; li estis senhelpa meze de stacidomo kun kofro, kiun li apenaŭ povis levi, plenpoŝo da sorĉista mono, kaj granda strigo.

Hagrid evidente forgesis diri al li ion, kion li devis fari, simile al frapeti la trian brikon ĉe la maldekstro por eniri Diagon' Aleon. Li demandis sin, ĉu li devis eltiri sian vergon, kaj komenci la frapeteksploradon de la biletkontrolista budo inter la naŭa kaj deka kajoj.

Ĝuste tiam aro da homoj pasis rekte malantaŭ li, kaj al li trafis kelkaj vortoj de ilia parolo.

"— plena je mogloj, kompreneble—"

Hari giris dorsen. La parolanto estis diketa virino, kiu parolis al kvar knaboj, ĉiuj havantaj flamruĝajn harojn. Ĉiu el ili puŝis antaŭ si kofron kiel tiun de Hari — kaj ili havis *strigon*.

Kun frapanta koro, Hari puŝis sian ĉareton sekvante ilin. Ili haltis kaj ankaŭ li, sufiĉe proksime por subaŭdi kion ili diris.

"Nun, kia estas la kajnumero?" demandis la patrino de la knaboj.

"La naŭa kaj tri kvaronoj!" pepis eta knabino, ankaŭ ruĝhara, kiu tenis ŝian manon, "Panjo, ĉu mi ne povas iri…"

"Vi ne estas sufiĉe aĝa, Ĝina, do silentu. Bone, Persi, vi komencu."

Iu, kiu ŝajne estis la plej aĝa, marŝis kontraŭ kajoj naŭ kaj dek. Hari rigardis, provante ne palpebrumi pro timo, ke li ne vidos tion — sed ĝuste kiam la knabo atingis la brikan barilon inter la du kajoj, granda amaso da turistoj svarmis antaŭ li, kaj post kiam la lasta tornistro estis forpasinta, la knabo estis malaperinta.

"Fredo[14], vi sekvu," la diketa virino diris.

"Mi ne estas Fredo, mi estas Georgo," diris la knabo. Verdire, sinjorino, vi nomas vin nia patrino? Ĉu vi ne *rekonas*, ke mi estas Georgo?"

"Pardonu min, Georgo, karulo."

"Mi nur ŝercas, mi estas Fredo," diris la knabo, kaj li ekis for. Lia ĝemelo vokis al li, ke li hastu, kaj li evidente faris tiel, ĉar post momento li estis for — sed kiel li faris tion?

Nun la tria frato marŝis vigle kontraŭ la barilo — li estis preskaŭ tie — kaj tiam, subite, li ne estis ie ajn.

Ne estis alia rimedo.

"Pardonu min," Hari diris al la diketa virino.

"Saluton, karulo," ŝi diris. "Ĉu estas via unua jaro ĉe Porkalo? Ron[15]

ankaŭ estas nova."

Ŝi indikis la lastan kaj plej junan el siaj filoj. Li estis alta, malgrasa, kaj malgracia, kun lentugoj, grandaj manoj kaj piedoj, kaj longa nazo.

"Jes," diris Hari. "La ĝeno estas — tio estas, mi ne scias kiel— "

"Kiel eniri la kajon?" ŝi diris afable, kaj Hari kapjesis.

"Ne zorgu," ŝi diris. "Vi simple devas marŝi rekte kontraŭ la barilo inter la kajoj naŭ kaj dek. Ne haltu kaj ne timu, ke vi kraŝos kontraŭ ĝi, tio tre gravas. Prefere fari la aferon trotante, se vi nervoziĝas. Do iru, iru nun antaŭ ol Ron."

"E — bone," diris Hari.

Li turnis sian ĉareton kaj fiksrigardis la barilon. Ĝi aspektis tre solide.

Li komencis marŝi kontraŭ ĝi. Homoj ŝancelis lin dum ili hastis al la kajoj naŭ kaj dek. Hari paŝis pli rapide. Li estis kolizionta rekte kontraŭ tiu barilo, kaj tiam li estos embarasata — kliniĝante antaŭen sur sian ĉareton, li komencis galopi — la barilo proksimiĝis pli kaj pli — li ne povus halti — la ĉareto rulis senbride — li estas duonmetron for — li fermis la okulojn por la kraŝo —

Ĝi ne okazis… li ankoraŭ kuradis… li malfermis la okulojn.

Skarlata vaporlokomotivo atendis apud kajo plena je homoj. Afiŝo super li sciigis "Porkala Ekspreso 11:00 atm." Hari rigardis malantaŭ si kaj tie, kie la barilo estis, li vidis arkan pasejon el forĝita fero, kaj sur ĝi estis skribita *Kajo 9¾*.  Sukceso!

Fumo de la trajno ŝvebis super la kapoj de la babilanta homamaso, dum katoj ĉiakoloraj serpentis tie kaj ĉi tie inter iliaj kruroj. Strigoj ululis malkontente unu al la alia super la babilado kaj la gratado de trenataj kofroj.

La unuaj vagonoj jam estis plenaj je studentoj, iuj klinantaj sin el la fenestroj por paroli kun siaj familioj, aliaj luktantaj por sidejoj. Hari puŝis la ĉareton laŭ la kajo serĉante liberan sidejon. Li preterpasis rondvizaĝan knabon, kiu diris, "Avinjo, mi denove perdis mian bufon."

"Ho, *Nevil*," li aŭdis la maljunan virinon ĝemi.

Knabo kun feltharararon estis ĉirkaŭata de malgranda grupo da homoj.

"Lasu nin vidi, Lij, bonvolu."

La knabo levis la kovrilon de skatolo, kiun li tenis, kaj la homoj ĉirkaŭ li ŝrikis kaj kriis kiam io de interne etendis longan harplenan kruron eksteren.

Hari puŝe malfermis al si vojon antaŭen tra la homamaso, ĝis li trovis neokupitan kupeon proksime al la fino de la trajno. Li unue metis Hedvig internen, kaj tiam komencis kun peno puŝi kaj treni sian kofron kontraŭ la trajna pordo. Li provis levi ĝin supren laŭ la ŝtupojn, sed li apenaŭ povis levi unu flankon, kaj dufoje li faligis ĝin dolorige sur sian piedon.

"Ĉu vi dezirus helpon?" Tiu estis unu el la ruĝharaj ĝemeloj, kiun li

estis sekvinta tra la barilo.

"Jes, bonvolu," Hari anhelis.

"Hoj, Fredo! Ven' ĉi tien kaj helpu!"

Per la helpo de la ĝemeloj, la kofro de Hari fine estis metita nete en angulo de la kupeo.

"Dankon," diris Hari, puŝante siajn ŝvitajn harojn de siaj okuloj.

"Kio estas tio?" diris unu ĝemelo subite, montrante la fulmosimilan cikatron de Hari.

"Diable," diris la alia ĝemelo. "Ĉu vi estas —?"

"Li *ja* estas," diris la unua ĝemelo. "Vi estas, ĉu ne?" li pludiris al Hari.

"Estas kio?" demandis Hari.

"*Hari Potter*," diris la ĝemeloj koruse.

"Ho, li," diris Hari. "Mi volas diri, ke, jes, mi estas."

La du knaboj gapis al li, kaj Hari sentis, ke li ruĝiĝis. Tiam, feliĉe al li, voĉo ŝvebis tra la malfermita trajna pordo.

"Fredo? Georgo? Ĉu vi estas tie?

"Ni venas, Panjo."

Post fina rigardo al Hari, la ĝemeloj saltetis el la trajno.

Hari sidiĝis apud la fenestro de kie, duonkaŝata, li povis rigardi la ruĝharan familion sur la kajo kaj aŭdi tion, kion ili diris. Ilia patrino ĵus eltiris sian naztukon.

"Ron, vi havas ion sur la nazo."

La plej juna knabo provis tiri sin for, sed ŝi ekkaptis lin, kaj komencis frotadi la pinton de lia nazo.

"Panjo — lasu min." Li tordis sin el ŝia teno.

"Hooo, ĉu eta Ŭonĉjo havas iŭon su' la nazeto?" diris unu el la ĝemeloj.

"Ho, silentu," diris Ron.

"Kie estas Persi?" diris ilia patrino.

"Li venas nun."

La plej aĝa knabo paŝis envide. Li estis jam ŝanĝinta sian veston al la onda, nigra, porkala robo, kaj Hari rimarkis sur lia brusto brilan arĝentan ŝildon havantan la literon *P*.

" 'Ne povas resti longe, Patrino," li diris. "Mi estos ĉe la antaŭo, la prefektoj havas por si du kupeojn —"

"Ho, ĉu vi estas *prefekto*, Persi?" diris unu ĝemelo kun mieno de granda surprizo. "Vi devis diri ion, ni tute ne havis ideon pri tio."

"Atendu, eble mi memoras, ke li diris ion pri tio," diris la alia ĝemelo. "Unufoje —"

"Aŭ du —"

"Ĉiun minuton —"

“Dum la tuta somero —”

“Ho, silentu,” diris Prefekto Persi.

“Kial Persi ricevis novajn robojn, fakte?” diris unu ĝemelo.

“Ĉar li estas *prefekto*,” diris ilia patrino ameme. “Do, bone, karulo, havu bonan semestron — sendu al mi strigon kiam vi alvenos tie.”

Ŝi kisis Persi sur la vangon, kaj li foriris. Tiam ŝi turniĝis al la ĝemeloj.

“Nun, teme de vi du — ĉijare, vi kondutu brave. Se mi ricevos alian strigon informantan al mi, ke vi estas eksplodigintaj necesejan pelvon aŭ—”

“Eksplodigi pelvon? Ni neniam estas eksplodigintaj pelvon.”

“Tamen, bona ideo. Dankon, Panjo!”

“Ne estas *ŝerco*! Kaj prizorgu Ron.”

“Ne zorgu, eta Ŭejnalĉjo estos sekura kun ni.”

“Silentu,” diris Ron denove. Li jam estis preskaŭ tiel alta, kiel la ĝemeloj, kaj lia nazo ankoraŭ estis ruĝeta kie lia patrino estis frotinta ĝin.

“Ho, Panjo, imagu! Ĉu vi povas diveni, kiun ni ĵus vidis en la trajno?”

Hari rapide kliniĝis dorsen, tiel ke ili ne povu vidi lin subrigardi.

“Ĉu vi memoras tiun nigraharan knabon, kiu staris proksime al ni en la stacio? Ĉu vi scias, kiu li estas?”

“Kiu?”

“*Hari Potter!*”

Hari aŭdis la voĉon de la knabino.

“Ho, Panjo, ĉu mi povus eniri la trajnon kaj vidi lin, Panjo, ho bonvolu…”

“Vi jam vidis lin, Ĝina, kaj la kompatinda knabo ne estas afero, kiun vi algapas en la zoo. Ĉu vere estas li, Fredo? Kiel vi scias tion?”

“ ‘Demandis al li. ‘Vidis la cikatron. Ĝi vere estas tie — kiel fulmo.”

“Kompatinda *karulo* — pro tio li estis sola, mi miris pri tio. Li estis tiel ĝentila kiam li demandis kiel eniri la kajon.”

“Forgesu tion, ĉu vi supozas, ke li memoras kiel aspektas Vi-Scias-Kiu?”

Ilia patrino subite fariĝis tre severa.

“Mi malpermesas, ke vi demandos lin pri tio, Fredo. Ne, vi ne aŭdacu fari tion. Kvazaŭ li bezonas rememori tion je sia unua tago ĉe la lernejo!”

“Bone, ne demetu la perukon.”[16]

Fajfo aŭdiĝis.

“Hastu!” ilia patrino diris, kaj la tri knaboj ekgrimpis en la trajnon. Ili kliniĝis el la fenestroj por ke ŝi kisu ilin ĝise, kaj ilia juna fratino ekploris.

“Ne ploru, Ĝina, ni sendos al vi amason da strigoj.”

“Ni sendos al vi porkalan necesejan pelvon.”

“*Georgo!*”

"Nur ŝerco, Panjo."

La trajno komencis iri. Hari vidis la patrinon de la knaboj mansvingi kaj la fratinon, duonridante, duonplorante, kuri post la trajno ĝis kiam ĝi tro akcelis, tiam ŝi restis poste kaj mansvingis.

Hari rigardis la knabinon kaj patrinon malaperi dum la trajno rondiris kurbon. Domoj flugis preter la fenestro. Hari sentis eksplodon de eksciteco. Li ne sciis al kio li iris — sed ĝi devis esti pli bona ol tio, kion li forlasis.

La kupea pordo glite malfermiĝis kaj la plej juna ruĝhara knabo eniris.

"Ĉu iu sidas tie?" li demandis, montrante la sidejon kontraŭ Hari. "Krome ĉie estas okupata."

Hari kapneis, kaj la knabo sidiĝis. Li ekrigardis al Hari kaj tiam turnis sian vizaĝon kontraŭ la fenestron, ŝajnigante, ke li ne rigardintis. Hari rimarkis, ke li ankoraŭ havis nigran makulon sur sia nazo.

"Ho, Ron."

La ĝemeloj alvenis.

"Aŭskultu, ni iros al la mezo de la trajno — Lij Ĝordan havas egan tarantulon tie."

"Ĝuste," murmuris Ron.

"Hari," diris la alia ĝemelo, "ĉu ni prezentis nin? Fredo kaj Georgo Tordeli. Kaj tiu estas Ron, nia frato. Do, ĝis la."

"Ĝis," diris Hari kaj Ron. La ĝemeloj fermis la kupean pordon post si.

"Ĉu vi vere estas Hari Potter?" Ron ekdiris.

Hari kapjesis.

"Ho — nu, mi supektis, ke povis esti ŝerco de Fredo kaj Georgo," diris Ron. "Kaj ĉu vi vere havas la — la aferon…"

Li indikis la frunton de Hari.

Hari puŝis la franĝharojn de sia frunto por montri la fulman cikatron. Ron gapis.

"Do tie estis kie Vi-Scias-Kiu —?"

"Jes," diris Hari, "sed mi memoras nenion."

"Nenion?" diris Ron avide.

"Nu — mi memoras multon da verda lumo, sed krome nenion."

"Haa!" diris Ron. Li sidis kaj fiksrigardis al Hari kelkajn momentojn, tiam kvazaŭ li ĵus ekkomprenis, kion li estis faranta, li subite rigardis tra la fenestro denove.

"Ĉu ĉiuj en via familio estas sorĉistoj?" demandis Hari, kiu trovis Ron tiel interesa, kiel Ron trovis lin.

"E — jes, mi supozas ke jes," diris Ron. "Mi kredas ke Panjo havas prakuzon, kiu estas kontisto, sed ni neniam parolas pri li."

"Do, vi devas jam scii amason da magio."

La Tordelia evidente estis unu el tiuj antikvaj sorĉistaj familioj, pri kiuj la pala knabo parolis en Diagon' Aleo.

"Oni diras, ke vi iris por loĝi kun mogloj," diris Ron. "Kiel ili estas?"

"Hororaj — nu, ne ĉiuj. Miaj geonkloj kaj kuzo ja estas, tamen. Mi ŝatus ke mi estu havinta tri sorĉistajn fratojn."

"Kvin," diris Ron. Ial li havis malgajan mienon. "Mi estas la sesa de nia familio kiu iras al Porkalo. Tio signifas, ke mi devas plenumi grandajn esperojn. Vilĉjo kaj Karlo jam finis — Vilĉjo estis la Ĉefa Knabo kaj Karlo estris la kvidiĉan teamon. Nun Persi estas prefekto. Fredo kaj Georgo ŝercas multe, sed ili tamen havas bonegajn notojn kaj ĉiuj opinias, ke ili estas ege amuzaj. Ĉiu anticipas, ke mi sukcesos tiel bone kiel la aliaj, sed se mi faros tion, ne signifos multon, ĉar ili jam faris ĉion. Plue, oni neniam havas novajn aferojn, sekvante kvin fratoj. Mi havas malnovajn robojn de Vilĉjo, malnovan vergon de Karlo, kaj malnovan raton de Persi."

Ron metis la manon en sian poŝon kaj eltiris grasan, grizan raton, kiu dormis.

"Li nomiĝas Skabro kaj li estas senutila, li preskaŭ neniam vekiĝas. Persi ricevis strigon de mia paĉjo pro tio, ke li fariĝis prefekto, sed ili ne havis per kio aĉet— mi volas diri, ke mi ricevis anstataŭe Skabron."

La oreloj de Ron fariĝis ruĝetaj. Li ŝajne pensis, ke li diris tro multe, ĉar li denove ekrigardis ekster la fenestron.

Al Hari ne aspektis hontinde, ke oni ne havu per kio aĉeti strigon. Fakte, dum sia vivo li neniam havis iom da mono ĝis antaŭ monato, kaj li diris tion al Ron, kiel li devis porti la malnovajn vestojn de Dadli, kaj neniam ricevis ĝustajn donacojn pro la naskiĝtago. Tio evidente konsolis Ron.

"…kaj ĝis kiam Hagrid diris tion al mi, mi sciis nenion pri tio, ke mi estas sorĉisto, aŭ pri miaj gepatroj, aŭ pri Voldemorto —"

Ron anhelis.

"Kio?" diris Hari.

"*Vi diris la nomon de Vi-Scias-Kiu!*" diris Ron, aspektante ambaŭ ŝokita kaj mirigita. "Mi supozus, ke vi, pli ol iu ajn —"

"Mi ne provas esti *kuraĝa*, aŭ simila, dirante la nomon," diris Hari, "Mi simple neniam eksciis, ke oni ne devas. Ĉu vi komprenas, kion mi diras? Mi devas lerni multon…mi supozas," li pludiris, esprimante je la unua fojo ion, kio ĉagrenadis lin ofte lastatempe, "mi supozas, ke mi estos la lastranga en la klaso."

"Vi ne estos tio. Estas multe da homoj, kiuj devenas de moglaj familioj, kaj ili lernas sufiĉe rapide."

Dum ili estis parolantaj, la trajno estis portinta ilin el Londono. Nun ili rapidis preter kampoj plenaj je bovoj kaj ŝafoj. Ili silentiĝis por iom da

tempo, rigardante la kampojn kaj vojojn preterflugi.

Je la dek dua kaj duono aŭdiĝis granda klakado ekstere en la koridoro, kaj ridetanta, kavetvanga virino glitigis la pordon flanken kaj diris, “Ion de la ĉareto, karaj?”

Hari, kiu eĉ ne estis ricevinta matenmanĝon, eksaltis surpieden, sed la oreloj de Ron fariĝis denove ruĝetaj kaj li murmuris, ke li alportis sandviĉojn. Hari iris eksteren en la koridoro.

Ĉe la Durslioj li neniam havis iom ajn da mono por dolĉaĵoj, kaj nun, kiam liaj poŝoj klakadis pro amaso da oro kaj arĝento, li estis preta por aĉeti tiom da Mars-ĉokoladoj[17], kiom li povis porti — sed la virino ne havis Mars-ĉokoladojn. Tio, kion ŝi havis, estis Berĉjo Boc’ Ĉiagustaj Ĵeleeroj[18], Bobavel Elstara Blovgumo[19], Ĉokoladaj Ranoj, kukurbaj pasteĉoj, kaldronaj kukoj, glicerizaj vergoj, kaj multaj aliaj strangaj aferoj, kiujn Hari neniam vidis dum sia vivo. Por ne maltrafi ajn ion, li prenis iom de ĉio kaj pagis al la virino dek unu arĝentajn ŝiklojn kaj sep bronzajn knetojn.

Ron gapis kiam Hari alportis ĉion en la kupeon, kaj faligis ĝin sur neokupitan sidejon.

“ ‘Malsatas, ĉu ne?”

“Ĝismorte,” diris Hari, elmordante grandan pecon de kukurba pasteĉo.

Ron estis elpreninta senforman pakaĵon kaj malpakis ĝin. Estis kvar sandviĉoj en ĝi. Li disigis unu el ili kaj diris, “Ŝi ĉiam forgesas, ke mi ne ŝatas spicitan bovaĵon.”

“Mi interŝanĝus por tiu unu el ĉi tiuj,” diris Hari, ofertante pasteĉon, “Bonvolu —”

“Vi ne volus ĉi tion, ĝi estas tute seka,” diris Ron. “Ŝi ne havas multon da tempo,” li tuj almetis, “ni ja estas kvin.”

“Bonvolu, prenu pasteĉon,” diris Hari, kiu neniam antaŭe havis ion ajn por oferti, nek eĉ iun al kiu oferti ĝin. Li havis bonan senton, sidante tie kun Ron, tramanĝante la amason da pasteĉoj, kukoj, kaj dolĉaĵoj (la sandviĉoj restis forgesitaj.)

“Kio estas ĉi tiu?” Hari demandis al Ron, levante paketon de Ĉokoladaj Ranoj. “Ili ne estas *veraj* ranoj, ĉu?” Li jam komencis senti, ke nenio surprizus lin.

“Ne,” diris Ron. “Sed rigardu la karton, al mi mankas Agripo.”

“Kio?”

“Ho, kompreneble, vi ne scias — paketoj de Ĉokoladaj Ranoj enhavas bildkartojn — famaj gesorĉistoj — kiujn oni kolektas, ĉu klare? Mi havas preskaŭ kvin cent, sed mi ne havas Agripon aŭ Ptolemeon.”

Hari malpakis sian Ĉokoladan Ranon kaj prenis la karton. Ĝi montris viran vizaĝon. Li portis krescentformajn okulvitrojn, havis longan,

malrektan nazon, kaj ondajn arĝentajn kapharojn, lipharojn, kaj barbon. Sub la bildo aperis la nomo “Albus Zomburdo.”

“Do *tiu* estas Zomburdo!” diris Hari.

“Ne diru al mi, ke vi neniam aŭdis pri Zomburdo!” diris Ron. “Ĉu mi povas ekhavi ranon? Eble mi trovos Agripon — dankon —”

Hari inversigis la karton, kaj legis:

**ALBUS ZOMBURDO**
NUNTEMPA LERNEJESTRO DE PORKALO

Taksata de multaj kiel la plej eminenta sorĉisto de la nuna epoko, Zomburdo estas aparte fama pro sia venko super la Mava sorĉisto Grindelvald en 1945, pro la eltrovo de la dek du utiloj de draka sango, kaj pro sia laboro pri alĥemio kun sia kolego, Nikolao Flamel. Profesoro Zomburdo ŝatas ĉambromuzikon, kaj kegloludon.

Hari renversis la karton denove kaj vidis mirante, ke la vizaĝo de Zomburdo estis malaperinta.

“Li estas for!”

“Nu, vi certe ne kredas, ke li restas senokupa la tutan tagon tie,” diris Ron. “Li revenos. Ho ne, mi ekhavis Morgana denove, kaj mi jam havas ses ekzemplerojn de ŝi… ĉu vi dezirus ĝin? Vi povus komenci kolekton.”

La okuloj de Ron vagis al la amaso da Ĉokoladaj Ranoj, kiu atendis malpakadon.

“Bonvolu,” diris Hari. Tamen, en la — komprenu — mogla mondo, la homoj simple restas senmove en la fotoj.”

“Vere? Kio, ili tute ne moviĝas?” Ron aspektis mirfrapite. “*Strange!*”

Hari fiksrigardis dum Zomburdo krablis reen en la bildon sur lia karto, kaj donis al li malgrandan rideton. Ron pli interesis manĝi la ranojn ol rigardi la Famajn Gesorĉistajn Kartojn, sed Hari ne povis eltiri siajn okulojn de ili. Li baldaŭ havis ne nur Zomburdon kaj Morganan, sed ankaŭ Hengist de Vudkroft, Alberik Grunio, Circo, Paracelco, kaj Merlino. Li fine tiris siajn okulojn for de la Druidino Kliodna, kiu estis gratanta sian nazon, por malfermi saketon da Berĉjo Boc’ Ĉiagustaj Ĵeleeroj.

“Vi devas atenti pri tiuj,” Ron avertis al Hari. “Kiam oni diras ĉiagusta, tio signifas *ĉia gusto* — komprenu, vi havas ĉiujn el la ordinaraj, kiaj ĉokolada kaj pipromenta kaj marmelada, sed vi plue povas trafi spinacon kaj hepataĵon kaj tripon. Georgo opinias, ke li unufoje havis unu kun la gusto de mukaĉo.”

Ron prenis verdan ĵeleeron, rigardis ĝin zorgeme, kaj mordetis ĝin ĉe la fino.

“Fui! — jen burĝonbrasiko! Ĉu klare?”

Ili pasis gajan tempon manĝante la Ĉiagustajn Ĵeleerojn. Hari havis

rostpanan, kokosan, fazeolaĵan, fragan, karean, herban, kafan, sardinan, kaj estis eĉ sufiĉe kuraĝa por mordeti la finon de stranga griza, kiun Ron ne volis tuŝi, kaj kiu montriĝis kiel pipro.

La kamparo, kiu nun flugis preter la fenestro, fariĝis pli sovaĝa. La netaj kampoj estis for. Nun vidiĝis arbaroj, tordaj riveroj, kaj mallumaj verdaj montetoj.

Frapo aŭdiĝis ĉe la pordo de ilia kupeo, kaj la rondvizaĝa knabo, kiun Hari preterpasis sur kajo naŭ kaj tri kvaronoj, eniris. Li aspektis ploreme.

"Pardonu," li diris, "sed ĉu vi vidis bufon ie ajn?"

Kiam ili kapneis, li ululis, "Mi perdis lin! Li daŭre eskapas de mi!"

"Li reaperos," diris Hari.

"Jes," diris la knabo mizere. "Nu, se vi vidos lin…"

Kaj li foriris.

"Mi ne komprenas, kial li estas tiel ĉagrenata," diris Ron. "Se mi estus portanta bufon, mi perdus ĝin kiel eble plej rapide. Tamen, mi kunportas Skabron, do mi ne rajtas kritiki."

La rato ankoraŭ dormetis sur la sino de Ron.

"Li povus morti, kaj oni ne rimarkus ŝanĝon," diris Ron abomene. "Mi provis ŝanĝi lin flava, tiel ke li estu pli interesa, sed la sorĉo ne sukcesis. Mi montros ĝin al vi, rigardu…"

Li fosis en sia kofro kaj eltiris tre uzdifektitan vergon. Ĝi havis breĉetojn kelkloke, kaj io blanka glimbrilis ĉe la pinto.

"La unikorno haro preskaŭ elstaras. Tamen —"

Li estis ĵus levinta sian vergon kiam la kupea pordo denove glitis flanken. La senbufa knabo estis reveninta, sed tiufoje li havis knabino kun si. Ŝi jam portis siajn novajn porkalajn robojn.

"Ĉu iu ajn vidis bufon? Nevil perdis unu," ŝi diris. Ŝi havis ĉefeman parolmanieron, dikan brunan hararon, kaj sufiĉe grandajn antaŭajn dentojn.

"Ni jam diris al li, ke ni ne vidis ĝin," diris Ron, sed la knabino ne aŭskultis, ŝi rigardis la vergon en lia mano.

"Ho, vi faras magion? Do, montru nin."

Ŝi sidiĝis. Ron aspektis konsternite.

"E — bone."

Li klarigis la voĉon per tuseto.

*Sunlumo, lekanto, buter', estu brava*
*La stultan raton ekŝanĝu flava.*

Li svingis la vergon, sed nenio okazis. Skabro restis griza kaj profunde dormanta.

"Ĉu vi certas, ke tio estas vera sorĉo?" diris la knabino. "Nu, tio ne estas tre bona, ĉu? Mi jam provis kelkajn facilajn sorĉojn kiel ekzercon, kaj ĉio

sukcesis por mi. Neniu en mia familio havas ajnan magion, ĝi estis vera surprizo, kiam mi ricevis mian leteron, sed kompreneble mi estis tiel feliĉa, fakte ĝi estas la plej bona lernejo por magio, kio ekzistas, oni diras — mi jam lernis ĉiujn el niaj kurs-libroj parkere, kompreneble, mi nur esperas, ke tio sufiĉas — aliflanke, mi nomiĝas Hermiona Granĝer, kiuj estas vi?"

Ŝi diris la tuton tre rapide.

Hari rigardis al Ron kaj konsoliĝis, vidante per ties mirfrapita mieno, ke ankaŭ li ne lernis ĉiun kurslibron parkere.

"Mi estas Ron Tordeli," Ron murmuris.

"Hari Potter," diris Hari.

"Ĉu vere?" diris Hermiona. "Mi scias ĉion pri vi, kompreneble — mi ekhavis kelkajn ekstrajn librojn por fona studado, kaj vi estas en *Moderna Magia Historio* kaj *La Kresko kaj Falo de la Mavaj Lertoj* kaj *Ĉefaj Sorĉistaj Eventoj de la Dudeka Jarcento."*

"Mi? Ĉu vere?" diris Hari, sentante sin stupora.

"Ĉu vere, ĉu vi ne sciis, mi eltrovus ĉion, kion mi povus, se estus mi," diris Hermiona. "Ĉu iu el vi scias en kiu Domo vi estos? Mi jam demandis ĉirkaŭe, kaj mi esperas, ke mi estos en Oragrifo, tio ŝajne estas la plej bona je multo; oni diras, ke Zomburdo mem estis en ĝi, sed mi supozas, ke Korakungo ne estus malbona….tamen, ni devas iri por elserĉi la bufon de Nevil. Vi ambaŭ devas ŝanĝi, fakte, mi supozas, ke ni baldaŭ alvenos tie."

Kaj ŝi foriris, prenante kun si la senbufan knabon.

"En kiu ajn Domo mi estos, mi esperos, ke ŝi ne estos en la sama," diris Ron. Li ĵetis sian vergon ree en sian kofron. "Stulta sorĉo — Georgo donis ĝin al mi, sendube li sciis, ke ĝi estas senutila."

"En kiu Domo estas viaj fratoj?" demandis Hari.

"Oragrifo," diris Ron. Malgajo malklarigis lian vizaĝon denove. "Panjo kaj Paĉjo ankaŭ estis en ĝi. Mi ne scias, kion ili diros, se mi ne estos tie. Mi supozas, ke eĉ Korakungo estus ne *tiel* malbone, sed imagu, ke oni metus min en Rampeno."

"Ĉu tiu estas la Domo en kiu estis Vol—, mi volas diri, Vi-Scias-Kiu?"

"Jes," diris Ron. Li ĵetis sin reen en la sidejo, kaj aspektis deprimate.

"Fakte, ŝajnas al mi, ke la vangharpintoj de Skabro aspektas iomete pli hele," diris Hari, provante distri Ron de pensoj pri la Domoj. "Do, kion faris viaj pli aĝaj fratoj post kiam ili finis, fakte?"

Hari scivolis, kion faras sorĉisto, kiu jam finis sian edukon.

"Karlo estas en Rumanio studante drakojn, kaj Vilĉjo estas en Afriko pro afero de Gajngotoj," diris Ron. "Ĉu vi aŭdis pri Gajngotoj? La novaĵoj kovras la paĝojn de la *Ĵurnalo Profeta,* sed mi ne supozas, ke vi aŭdis pri tio ĉe la mogloj — iu provis prirabi altsekuran ŝloskelon."

Hari gapis.

“Ĉu vere?  Kio okazis al ili?”

“Nenio, pro tio ĝi estas grava novaĵo. Oni ne kaptis ilin. Mia paĉjo diris, ke nur fortega Mava sorĉisto povus breĉi Gajngotojn, sed oni ne kredas, ke ili prenis ion, kaj tio estas la strangaĵo. Kompreneble, ĉiuj konsternas pro tia afero, okaze, ke Vi-Scias-Kiu instigis tion.”

Hari cerbumis pri la novaĵo. Li komencis sperti pikon de timo, iam ajn li aŭdis mencion de Vi-Scias-Kiu. Li supozis, ke tio estis esenca parto de la eniro en la magian mondon, sed al li estis pli konvene simple diri “Voldemorto” senzorge.

“Kiu estas via kvidiĉa teamo?” Ron demandis.

“E — mi ne konas ajnan,” Hari konfesis.

“Kio!” Ron aspektis mirfrapite. “Ho, nur atendu, tio estas la plej bona ludo en la mondo —” Kaj li ekis, klarigante ĉion pri la kvar pilkoj kaj la roloj de la ludantoj, rakontante pri la famaj ludoj, kiujn li ĉeestis kun siaj fratoj, kaj pri la balailo, kiun li volus akiri, se li povus ekhavi la monon. Li ĵus komencis klarigi al Hari pri la nuancoj de la ludo, kiam la kupea pordo glitis denove malferme, sed tiam, tiu estis nek Nevil la senbufa knabo, nek Hermiona Granĝer.

Tri knaboj eniris, kaj Hari tuj rekonis tiun en la mezo: li estis la pala knabo ĉe la roba butiko de s-ino Malkin. Li nun rigardis Hari kun pli da intereso ol li montris tie en Diagon’ Aleo.

“Ĉu estas la vero?” li diris. “Oni diras ĉie en la trajno, ke Hari Potter estas en ĉi tiu kupeo. Do, estas vi, ĉu ne?”

“Jes,” diris Hari. Li rigardis la aliajn knabojn. Ambaŭ estis kompaktaj, kaj aspektis ege kruele. Starante ĉe la flankoj de la pala knabo, ili ŝajnis kiel liaj gardistoj.

“Ho, tiu estas Krab kaj tiu estas Klus,” diris la pala knabo senzorge, rimarkante kie Hari rigardis. “Kaj mi nomiĝas Malfid, Drako Malfid.”

Ron tusetis, kio eble kaŝis subridaĉon. Drako Malfid rigardis al li.

“Ĉu vi trovas la nomon amuza? Ne necesas demandi, kiu vi estas. Mia patro diris al mi, ke ĉiuj Tordelioj havas ruĝajn harojn, lentugojn, kaj pliajn idojn ol ili kapablas vivteni.”

Li returniĝis al Hari. “Vi baldaŭ ekscios, ke kelkaj sorĉistaj familioj estas ege pli bonaj ol aliaj, Potter. Vi ne profitos de amikoj el la netaŭga gento. Mi povos helpi vin en tia afero.”

Li etendis sian manon por premi tiun de Hari, sed Hari ne akceptis ĝin.

“Mi kredas, ke mi kapablas senhelpe rekoni la netaŭgan genton,” li diris frostece.

Drako Malfid ne fariĝis ruĝa, sed roza tono aperis sur liaj palaj vangoj.

“Mi agus pli zorgeme, se mi estus vi, Potter,” li diris malrapide. “Se vi ne estos iom pli ĝentila, vi trafos la saman finon, kiel viaj gepatroj. Ili ankaŭ ne komprenis rekoni la plibonan. Se vi ariĝas kun sentaŭguloj kiel la Tordelioj kaj tiu Hagrid, vi descendos al tia nivelo.”

Hari kaj Ron ambaŭ stariĝis.

“Ripetu tion,” Ron diris, kun vizaĝo tiel ruĝa, kiel siaj haroj.

“Ho, vi intencas lukti kun ni, ĉu ne?” Malfid ridaĉis.

“Jes, krom se vi eliros tuj,” diris Hari pli kuraĝe ol li sentis, ĉar Krab kaj Klus estis multe pli grandaj ol li aŭ Ron.

“Sed ni ne deziras foriri, ĉu prave, knaboj? Ni jam manĝis ĉion el nia manĝaĵo, kaj vi ankoraŭ havas iom.”

Klus etendis la manon al la Ĉokoladaj Ranoj apud Ron — Ron saltis antaŭen, sed antaŭ ol li eĉ tuŝis lin, Klus ekkriis terure.

Skabro la rato pendis de lia fingro, kun siaj akraj etaj dentoj profunde eniĝintaj en lia fingrartiko — Krab kaj Malfid paŝis malantaŭen dum Klus hurlante svingis Skabron ĉirkaŭe, ĉirkaŭe, kaj kiam Skabro finfine ĵetiĝis for kaj trafis la fenestron, la tri el ili malaperis tuj. Eble ili supozis, ke pluaj ratoj kaŭris inter la dolĉaĵoj, aŭ eble ili aŭdis paŝojn, ĉar post sekundo Hermiona Granĝer eniris.

“Kio *okazis* ĉi tie?” ŝi demandis, rigardante la dolĉaĵojn disigitajn sur la planko kaj al Ron, kiu levis Skabron per ties vosto.

“Ŝajne li estas senkonscia pro la bato,” Ron diris al Hari. Li rigardis Skabron pli zorgeme. “Ne — mi ne kredas tion — li denove ekdormis.”

Kaj tiel li ja faris.

“Vi jam konatiĝis kun Malfid?”

Hari rakontis pri ilia renkonto en Diagon’ Aleo.

“Mi aŭdis pri lia familio,” diris Ron grave. “Ili estis inter la unuaj, kiuj realiĝis al ni post kiam Vi-Scias-Kiu malaperis. Ili asertis, ke ili estis sorĉitaj. Mia paĉjo ne kredas tion. Li diris, ke la patro de Malfid ne bezonis pretekston por alligi sin al la Mava Povo.” Li turniĝis al Hermiona. “Ĉu ni povus helpi vin por io?”

“Vi devas hasti kaj surmeti viajn robojn, mi ĵus petis informon de la konduktoro, kaj li diris, ke ni baldaŭ alvenos tie. Vi ne estas luktintaj, ĉu? Vi estos en embaraso antaŭ ol ni alvenos tie!”

“Skabro luktis, ne ni,” diris Ron, grimacante al ŝi. Ĉu vi bonvolus foriri dum ni ŝanĝas la vestojn?”

“Bone — mi nur eniris ĉi tie, ĉar ekstere la homoj kondutas tre infanece, kurante tie kaj ĉi tie laŭ la koridoroj,” diris Hermiona per indigneta voĉo. “Cetere vi havas makulon sur la nazo, ĉu vi sciis tion?”

Ron kolere rigardis ŝin dum ŝi foriris. Hari rigardis el la fenestro.

Noktiĝis. Li povis vidi montojn kaj arbarojn sub malhela, purpura ĉielo. La trajno ja ŝajne malakcelis.

Li kaj Ron demetis siajn jakojn kaj surmetis siajn longajn, nigrajn robojn. Tiu de Ron estis iom tro mallonga por li, oni povis vidi liajn tolŝuojn sub ĝi.

Voĉo eĥis tra la trajno: “Ni atingos Porkalon post kvin minutoj. Bonvolu lasi viajn pakaĵojn sur la trajno, tiuj estos aparte prenataj al la lernejo.”

La stomako de Hari tordiĝis pro nervoj kaj li rimarkis, ke Ron aspektis pale sub la lentugoj. Ili plenŝtopis siajn poŝojn per la restaĵo de la dolĉaĵoj kaj kuniĝis kun la homamaso en la koridoro.

La trajno malrapidiĝis kaj finfine haltis. Homoj puŝe malfermis al si vojon ĝis la pordo kaj eksteren al eta malluma kajo. Hari skuetis sin pro la malvarma, nokta aero. Tiam lampo venis balancante super la kapoj de la studentoj, kaj Hari aŭdis konatan voĉon: “Unu’jaraj! Unu’jaraj ĉi tie! Ĉu bone, ’Ari?”

La granda harplena vizaĝo de Hagrid ĝojbrilis super la maro de kapoj.

“Venu, sekvu min — ĉu pli da unu’jaraj? Zorgu, r’gardu la voj’n! Unu’jaraj sekvu min!”

Glitante kaj stumblante, ili sekvis Hagrid laŭ vojo, kiu ŝajne estis dekliva, mallarĝa pado. Estis ege mallume ĉe la flankoj, kaj Hari supozis, ke densaj arbaroj devis esti tie. Neniu parolis multe. Nevil, la knabo kiu perdadis sian bufon, snufis kelkfoje.

“Vi ’avos vi’n unuan vidon de Porkalo post nura s’kundo,” Hagrid vokis super la ŝultron, “Nur post ĉi tiu kurbo.”

Aŭdiĝis laŭta “Haaa!”

La mallarĝa pado ĵus malfermiĝis ĉe la rando de granda, nigra lago. Tronante sur alta monto ĉe la transa bordo, kun fenestroj briletantaj sur la fono de stelplena ĉielo, estis vasta kastelo havanta sennombrajn turojn.

“Ne ŝarĝu boaton per pli ol kvar!” Hagrid vokis, montrante floton da malgrandaj boatoj flosantaj apud la bordo. Nevil kaj Hermiona sekvis Hari kaj Ron en ilian boaton.

“Ĉu ĉiu estes surŝipe?” kriis Hagrid, kiu havis sian propran boaton. “Ĝuste, nun — ANTAŬEN!”

Kaj ĉiu el la etaj boatoj moviĝis samtempe, glitante trans la lago, kiu estis glata kiel vitro. Ĉiu silentis, rigardante supren al la granda kastelo. Ĝi imponis super ili dum ili veturis pli kaj pli proksime al la klifo sur kiu ĝi staris.

“Kapoj m’lsupren!” kriis Hagrid kiam la unuaj boatoj atingis la klifon; ili ĉiuj klinis siajn kapojn kaj la ŝipetoj portis ilin tra vualo de hedero, kiu kaŝis larĝan malfermaĵon en la fundo de la klifo. Ili veturis tra la malluma

tunelo, kiu ŝajne kondukis ilin rekte sub la kastelon, ĝis kiam ili atingis specon de subtera haveno, kie ili elgrimpis sur ŝtonojn kaj gruzerojn.

“ ‘Oj, vi tie! Ĉu tiu ĉi estes via bufo?” diris Hagrid, kiu kontrolis la boatojn dum la homoj eliris ilin.

“Trevor!” kriis Nevil ĝoje, etendante siajn manojn. Tiam ili grimpis pasejon tra la roko, sekvante la lanternon de Hagrid, alvenante finfine ĉe glata humida gazono ĝuste en la ombro de la kastelo.

Ili supreniris ŝtonan ŝtuparon kaj amasiĝis ĉirkaŭ la ega, kverka ĉefpordo.

“Ĉu ĉiuj estes kune? Vi tie, ĉu vi ’nkoraŭ ’aves vi’n bufon?”

Tiam Hagrid levis gigantan pugnon kaj frapis trifoje sur la kastela pordo.

# Ĉapitro sep
# La Ordiga Ĉapelo

La pordo malfermis grumble. Alta, nigrahara sorĉistino staris tie, vestita en smeraldkolora talaro. Ŝi grave mienis, kaj Hari ekpensis, ke oni tiun virinon prefere ne kontraŭas.

"La un'ajaraj, profesorino MakGongal," diris Hagrid.

"Dankon, Hagrid. Mi nun kondukos ilin."

Ŝi tiris la pordon plene malferman. La vestiblo estis sufiĉe granda por enhavi la tutan domon de la familio Dursli. La ŝtonaj muroj lumiĝis per flagrantaj torĉoj, kiel tiuj de Gajngotoj, dum la plafono obskuriĝis alte supren en la mallumo. Antaŭ ili sterniĝis majesta marmora ŝtuparo al la supraj etaĝoj.

Ili sekvis prof. MakGongal trans la ŝtontegita planko. Hari sentis la murmuron fare de centoj da voĉoj el pordo dekstre de li – supozeble la restaĵo de la studentoj jam estas tie – sed prof. MakGongal kondukis la unuajarajn en malgrandan neokupitan ĉambron apud la koridoro. Ili premis sin ene, starante eĉ pli kompakte ol ili normale farus, kaj serĉrigardis nervoze ĉirkaŭ ilin.

"Bonvenon en Porkalo," diris prof. MakGongal. "La semestrokomenca bankedo baldaŭ okazos, sed antaŭ ol vi sidiĝos en la Granda Halo, vi fariĝos ordigataj en viajn Domojn. La Ordiga Ceremonio tre, tre gravas, ĉar dum via tempo ĉi tie, via Domo fariĝos kvazaŭ via familio en Porkalo. Vi prenos viajn klasojn kun viaj samdomanoj, dormos en la dormejoj de via Domo, kaj libertempe distriĝos vin en ĝia komuna ĉambro."

"La kvar Domoj nomiĝas Oragrifo, Hupopufo, Korakungo, kaj Rampeno. Ĉiu Domo havas sian noblan historion, kaj ĉiu estas produktinta elstarajn gesorĉistojn. Dum vi ĉeestas Porkalon, viaj venkoj gajnos poentojn por via Domo. Kontraŭe, ĉiu rompo de la reguloj perdigos poentojn de via Domo. Al la jarfino oni premios la Dompokalon al la Domo, kiu posedas la plejmulton da poentoj. Tiu estas tre granda honoro. Mi esperos, ke ĉiu el vi gajnos laŭdon por sia estonta Domo."

"La Ordiga Ceremonio okazos post kelkaj momentoj antaŭ la cetero de la Akademio. Mi sugestus, ke vi netigu vin kiel eble dum vi atendas."

Ŝia rigardo paŭzis ĉe la mantelo de Nevil, agrafita sub lia maldeksta

orelo. Hari nervoze provis glatigi siajn harojn.

"Mi revenos kiam ni estos pretaj por vi," diris prof. MakGongal. "Bonvolu atendi silente ĉi tie."

Ŝi eliris la ĉambron. Hari glutis.

"Precize kiamaniere oni ordigos nin en Domojn?" li demandis al Ron.

"Speco de provo, mi supozas. Fredo diris, ke ĝi multe doloras, sed li ŝercis, laŭ mia suspekto."

La koro de Hari terure ekbategis. Provo? Antaŭ la tuta studentaro? Sed li jam kapablis neniom da magio – kion subĉiele oni postulos de li? Li neniam anticipis ion similan tuj post la alveno! Li ĉirkaŭrigardis ĉagrene, kaj rimarkis, ke ĉiuj aliaj ankaŭ teruriĝas. Neniu multe parolis, escepte de Hermiona Granĝer, kiu flustris rapide pri la multo da sorĉaĵoj, kiujn ŝi jam lernis, kaj sin demandis, kiun inter ili ŝi bezonos. Hari penis ne aŭskulti al ŝi. Li neniam tiel ĉagrenis, neniam, eĉ kiam li devis liveri hejmen al la gesroj Dursli raporton fare de la lernejo, ke li iele kolorigis blue la perukon de sia instruistino. Li fiksrigardis la pordon. Iumomente prof. MakGongal revenos, kaj alprenos lin al lia fatalo.

Tiam okazis io, kiu eksaltigis lin alte je duona metro super la planko – malantaŭ li kelkaj geknaboj ekŝrikis.

"Do kio!"

Li anhelis. Simile al ĉiuj ĉirkaŭe. Dudeko da fantomoj ĵus fluis tra malantaŭan muron. Perloblankaj kaj iom diafanaj, ili glitadis trans la ĉambron, parolante kune, kaj apenaŭ rigardante la unuajarajn. Ŝajne ili disputis ion. Iu, kiu similis dikan monaĥon, diradis "Pardoni kaj forgesi, laŭ mi. Ni devas doni al li alian ŝancon."

"Mia kara Monaĥo, ĉu ni ne donis al Ĝenozo jam tiom da ŝancoj, kiom li rajtas? Li fifamigas nin ĉiujn, kaj pensu, li eĉ ne estas vera fantomo. Diru, kion vi ĉiuj faras ĉi tie?"

Fantomo vestita per krispo kaj ŝtrumpoj ekrimarkis la unuajarajn. Neniu respondis.

"Novaj studentoj!" ekdiris la Dika Monaĥo, ridante ĉirkaŭe al ili. "Baldaŭ Ordigotaj, mi supozas?"

Iuj kapjesis mute.

"Mi esperas vidi vin en Hupopufo!" diris la Monaĥo. "Mia eksa Domo, sciu."

"Preteriru, nun," diris akra voĉo, "La Ordiga Ceremonio nun komenciĝos."

Prof. MakGongal estis reveninta. Po unu, la fantomoj forŝvebis tra la kontraŭan muron.

"Nun viciĝu," prof. MakGongal ordonis al la unuajaraj, "Kaj sekvu

min.”

Kun stranga sento, kiel liaj kruroj ĵus fariĝis elplumbaj, Hari viciĝis post sablohara knabo, Ron sekvis, kaj ili marŝis el la ĉambro, ree trans la koridoron, tra duoblajn pordojn, kaj en la Grandan Halon.

Hari neniom eĉ imagis tiel strangan kaj bonegan lokon. Ĝi lumiĝis per milmiloj da kandeloj, kiuj pendis enaere super kvar longaj tabloj, kie la cetero de la studentoj sidis. Tiuj tabloj estis primetitaj kun brilantaj oraj teleroj kaj pokaloj. Ĉe la antaŭo de la halo sterniĝis alia longa tablo, kie sidis la instruistoj.

Prof. MakGongal direktis la unuajarajn, tiel ke ili fine staris en vico antaŭ la aliaj studentoj, kun la instruistoj malantaŭ ili. La centoj da rigardantaj vizaĝoj aspektis kiel lanternoj en la flamanta kandellumo. Tie kaj ĉi tie inter la studentoj, brilis la fantomoj kiel nebuloj arĝentaj. Ĉefe por eviti la multajn okulojn Hari ekrigardis supren, kaj rimarkis velure nigran plafonon punktitan per steloj. Li aŭdis Hermionan, kiu flustris, “Tiu estas sorĉita por aspekti kiel la ekstera ĉielo. Mi legis pri tio en la libro *Historio de Porkalo*.”

Oni malfacile konstatis, ke estas iu ajn tegmento, kaj la Granda Halo ne simple malfermiĝas al la ĉieloj.

Hari ekrigardis suben, kiam prof. MakGongal mute metis kvarpiedan skabelon antaŭ la unuajaraj. Sur la skabelon ŝi metis pintan sorĉistan ĉapelon. La ĉapelo estis flikita kaj eluzita, kaj ege malpura. Onklino Petunjo neniam permesus, ke tiu venu en la domon.

Eble ni klopodos eltiri kuniklon el la ĉapelo, Hari freneze ekpensis, aŭ ion similan – rimarkante, ke ĉiu en la halo nun fiksrigardas la ĉapelon. Ankaŭ li gapis. Dum sekundoj regis profunda silento. Tiam la ĉapelo tikis. Ŝiraĵo apud la rando larĝe malfermiĝis kiel buŝo – kaj la ĉapelo komencis kanti:

Ne erare taksu min mallerta,
Malgraŭ malbeleco ŝajna.
Prave mi elmontros min pli sperta
Ol ĉapelo ie ajna.

Bulĉapelon certe ne komparu,
Nek cilindron por koncerto.
Mi, l’Ordig-Ĉapelo de Porkalo,
Ja superas sur la verto.

Sin nenio en la mens’ vualas
De l’Ordig-Ĉapela scio.
Do surprovu min dum mi rivelas

Vian ĝustan pozicion.

Kiu loĝus en la Oragrifo
Havus ja kuraĝan koron.
Pro aŭdaco kaj pro nobla vivo
Oragrifo gajnas gloron.

Se aliĝos vi al Hupopufo,
Vi lojalas kaj fidelas.
Pacience, brave, kaj sen blufo
Sin la Hupopufaj pelas.

Saĝa Korakungo la inviton
Donas al la vigla menso.
Kiu havas konon kaj la spriton
Tie trovos sian genton.

Eble en Rampeno vi eltrovos
Viajn kor-kolegojn verajn.
Tiuj ruzaj homoj ĉion provos
Por gajni la aferojn.

Do provu min, ne timu mian vorton.
Ne kalcitru ĉe la rando.
Mi senmane tenas vian sorton,
Kaj konsilas al pensanto.

La tuta halo eksplodis en aplaŭdoj kiam la Ĉapelo finis la kanton. Ĝi riverencis al ĉiu el la kvar tabloj, kaj poste fariĝis denove kviete.

“Do, ni simple surprovos la Ĉapelon,” Ron flustris al Hari. “Mi mortigos Fredon. Li persiste babilis pri lukto kontraŭ trolo.”

Hari ridetis feble. Ja, surprovi ĉapelon li ege preferus ol verki sorĉojn, sed tamen li dezirus, ke ili permesiĝu surmeti ĝin ekster la studentara rigardo. La Ĉapelo ŝajne postulis multon; Hari ĝuste nun sentis sin nek kuraĝa, nek sprita, nek io de la tuta afero. Se nur oni mencius Domon por la homoj, kiuj emas al naŭzo, tiu konvenus al li.

Prof. MakGongal nun antaŭeniris portante longan volvaĵon el pergameno.

“Kiam mi vokas vin pernome, vi surmetos la Ĉapelon kaj sidiĝos sur la skabelon por esti ordigata,” ŝi diris.

“ABOT, Hanna.”

Knabino rozvizaĝa kaj blonda, kun duopaj harplektaĵoj, stumblis elvice, kaj surmetis la Ĉapelon, kiu glitante malsupren kovris al ŝi la okulojn; ŝi

sidiĝis. Momenta paŭzo—

"Hupopufo!" ekkriis la Ĉapelo.

La dekstratablanoj hurais, kaj aplaŭdis, dum Hanna iris por sidiĝi ĉe la Hupopufan tablon. Hari vidis la fantomon de la Dika Monaĥo, kiu gestadis al ŝi gaje.

"BONZ, Suzana!"

"Hupopufo!" ekkriis denove la Ĉapelo, kaj Suzana forhastis por sidiĝi apud Hanna.

"BUT, Teri!"

"Korakungo!"

De la dua maldekstra tablo nun aplaŭdo. Kelkaj Korakungaj stariĝis, kaj premis al li la manon, dum Teri alvenis al ili.

"BROKELHURST, Mandi!" ankaŭ iris al Korakungo, sed "BRAŬN, Lavenda!" fariĝis la unua nova Oragrifa, kaj de la plej maldekstra tablo eksplodis huraoj. Hari vidis la ĝemelajn fratojn de Ron prifajfi.

"BOVPAŜ, Milicen!" sekve fariĝis Rampena. Eble li imagis ĝin, konsiderante ĉion, kiun li aŭdis pri Rampeno, sed laŭ li, ili ŝajnis malagrabla aro.

Li nun eksentis sin vere malsane. Li memoris la elekton de teamanoj dum la sportklasoj en sia eksa lernejo. Li ĉiam elektiĝis laste, ne ĉar li malkapablis, sed ĉar neniu emis doni al Dadli la ideon, ke oni estimas je Hari.

"FINĈ-FLEĈLI, Justeno!" "Hupopufo!"

Hari rimarkis, ke foje la Ĉapelo tuj elkriis la Domnomon, sed alifoje, daŭris iu tempo dum ĝi decidis. "FINGAN, Ŝemus," la sablohara knabo apud Hari en la vico, sidis sur la skabelo preskaŭ tutan minuton antaŭ ol la Ĉapelo deklaris lin por Oragrifo.

"GRANĜER, Hermiona!"

Hermiona kvazaŭ kuris al la skabelo, kaj avide puŝis sian kapon en la Ĉapelon.

"Oragrifo!" kriis la Ĉapelo. Ron ĝemis.

Terura penso trafis al Hari, kiel teruraj pensoj kutime faras kiam oni estas tre nervoza. Se okaze li tute ne elektiĝos je io? Supoze, ke li sidis tie kun Ĉapelo sur la okuloj longtempe ĝis tiam, ke profesorino MakGongal ektiris ĝin el de lia kapo, kaj diris, ke certe misago okazis, kaj li prefere reentrajniĝu?

Kiam Nevil LONGEJO, la knabo kiu perdadis sian bufon, vokiĝis, li stumble falis survoje al la skabelo. La Ĉapelo daŭris longe decidante pri Nevil. Kiam ĝi finfine kriis "Oragrifo," Nevil ekkuris ankoraŭ portante ĝin, kaj devis reen troti inter ŝtormoj de ridegoj, kaj doni ĝin al "MAKDUGAL,

Morag”.

Malfid, kiam vokita, pavis antaŭen, kaj tuj atingis sian volon: la Ĉapelo apenaŭ tuŝis al li la kapon, kiam ĝi ŝrikis, “Rampeno!”

Malfid iris al siaj kolegoj Krab kaj Klus, evidente sinkontente.

Nun ne restis multo da homoj.

“LUN”…”NAT”…”PARKINSON”…, tiam sekvis paro de ĝemelinoj, “PATIL” kaj “PATIL” …tiam “PERKS, Sali-Anna”…, kaj tiam, fine –

“POTTER, Hari!”

Dum Hari antaŭenpaŝis murmuradoj ekflamis, kiel siblantaj fajretoj ĉie tra la Halo.

“Ĉu ‘Potter’ ŝi diris?”

“*Tiu* Hari Potter?”

Laste, antaŭ ol la Ĉapelo glitis sur liajn okulojn, Hari vidis la halon plenan je homoj kolstreĉantaj por bone rigardi lin. Tuj poste li vidis la nigran internon de la Ĉapelo. Li atendis.

“Hmm!” diris voĉeto ĉe lia orelo. “Ne facile. Tre malfacile. Multon da kuraĝo, mi vidas. Sufiĉe bonan menson ankaŭ. Jen talento! Kara mia, jes! Kaj neta soifo por sinprovo; kiel interesa…. Do kien mi metos vin?”

Hari stringis la randojn de la skabelo, kaj pensis, *Ne Rampeno, ne Rampeno.*

“Ĉu? Ne Rampeno?” diris la voĉeto. “Ĉu vi estas certa? Vi kapablas esti granda, fakte, estas la tuto en via menso, kaj Rampeno helpos vian vojon al grandeco, sendube. – Ne? Do, se vi ne estas certa prefere elektu “Oragrifo!”

Hari aŭdis la Ĉapelon kriegi la lastan vorton al la tuta halo. Li elprenis la Ĉapelon kaj paŝis tremante al la Oragrifa tablo. Li tiel trankviliĝis pri sia aliĝo al ili, kaj ne al Rampeno, ke li apenaŭ rimarkis, ke li ricevas la plej laŭtajn huraojn ĝis tiam. Persi, la prefekto, stariĝis kaj vigle svingis la manon, dum la ĝemeloj Tordeli kriegis “Ni gajnis Potter! Ni gajnis Potter!” Hari sidiĝis kontraŭe al la fantomo kun la krispo, kiun li antaŭe vidis. La fantomo frapetis al li la brakon, kaŭzante al Hari la subitan, hororan senton, ke li ĵus ekmergis ĝin en sitelon da frosta akvo.

Li nun povis rekte vidi la Ĉefan Tablon. Ĉe la proksima flanko sidis Hagrid, kiu trafis lian atenton, kaj bondezire gestis al li per polekso. Hari ridis ree. Kaj tie en la mezo de la Ĉefa Tablo, en granda ora seĝo sidis Albus Zomburdo. Hari rekonis lin tuj per la karto, kiun li eltiris de la Ĉokolada Rano. La arĝentaj haroj de Zomburdo estis en la tuta halo la sola afero, kiu brilis tiom, kiom la fantomoj. Hari ankaŭ ekvidis prof. Ciuron, la nervoza juna viro, kun kiu li konatiĝis ĉe la Likema Kaldrono. Li aspektadis tre strange en granda purpura turbano.

Kaj nun restis nur kvar ordigotaj homoj. "TOMASO, Dijn," nigrulo eĉ pli alta ol Ron, kuniĝis je Hari ĉe la Oragrifa tablo, kaj tiam sekvis Ron en la vico. Li jam fariĝis palverda. Hari sub la tablo krucigis siajn fingroj por bonŝanco, kaj en sekvanta momento la Ĉapelo kriegis "ORAGRIFO!"

Hari aplaŭdis laŭte kun la aliaj dum Ron kolapsis en la seĝon apud Hari. "Bone farita, Ron, bonege," deklamis Persi Tordeli pompe trans Hari dum "TURPIN, Lisa" fariĝis Korakunga.

Finfine "ZABINI, Blazio" fariĝis Rampena. Profesorino MakGongal revolvis sian pergamenon, kaj elprenis la Ordigan Ĉapelon.

Hari rigardis suben al sia malplena ora telero. Li nur ĵus rimarkis, kiom li malsatas. La kukurbaj pasteĉoj ŝajnis antikvaj memoroj.

Albus Zomburdo jam stariĝis. Li ĝojbrilis al la studentoj, siaj brakoj elstreĉitaj, kvazaŭ sia plej granda plaĉo estus vidi ĉiujn tie antaŭ li.

"Bonvenon," li diris. "Bonvenon al nova jaro ĉe Porkalo. Antaŭ la komenco de nia bankedo, mi deziras diri kelkajn vortojn. Jen ili: Sencerbulo! Balengraso! Strangumo! Ekpinĉo! …..Dankon!"

Li ree sidiĝis. Ĉiuj aplaŭdis kaj hurais. Hari ne sciis ĉu ridi aŭ ne.

"Ĉu li ne iomete…frenezas?" li demandis necerte al Persi.

"Frenezas?" diris Persi poze. "Li estas genia. La plej kapabla sorĉisto de la mondo! Sed li iomete frenezas, jes. Terpomojn, Hari?"

Hari ekgapis. La pladoj antaŭ li nun entenis amasojn da manĝaĵoj. Li neniam vidis tiom da bongustaj aferoj kolektitaj sur unu tablo: rostbefo, rostita kokaĵo, porkokotletoj kaj ŝafidkotletoj, kolbasoj, larditaj bifstekoj, terpomoj bolkuiritaj, rostitaj, kaj frititaj, flano de Jorkŝiro[20], pizoj, karotoj, viandsaŭco, keĉupo, kaj, pro stranga nekonata kialo, pipromentsukeraĵoj.

La ges-roj Dursli estis neniam precize malsatmortigintaj Hari, sed tamen neniam permesis al li manĝi tiom, kiom li dezirus. Dadli estis ĉiam forpreninta iun ajn, kiun Hari ŝatis, eĉ kiam tio malsanigus lin. Do Hari amasigis sur sian teleron iom da ĉio, escepte de la pipromentsukeraĵoj. Ĉio multe bongustis.

"Ŝajne frandas tio," diris la fantomo kun krispo malfeliĉe, rigardante triste dum Hari distranĉis sian bifstekon.

"Ĉu vi ne--?"

"Mi nenion manĝis ekde preskaŭ kvarcent jaroj," diris la fantomo. "Mi ne bezonas tion, kompreneble, sed oni tamen sentas la mankon. Mi dubas, ke mi jam presentis min? Kavaliro Nikolao de Mizgila-Porpington[21] je via dispono. La Rezidanta Fantomo de Oragrifa Turo."

"Mi ja konas vin!" Ron ekdiris. "Miaj fratoj rakontis pri vi – vi estas Preskaŭ Senkapa Niko!"

“Mi *preferus*, se vi vokus min per Kavaliro Nikolao de Mizgila –,” la fantomo rigide komencis, sed sablohara Ŝemus Fingan interrompis.

“<i>Preskaŭ </i>senkapa? Kiel vi povas esti *preskaŭ* senkapa?”

Kavaliro Nikolao mienis ege ĝenate, kvazaŭ la babileto tute ne iris laŭ lia intenco.

“Tiele,” li diris agacate. Li ekprenis sin per la maldekstra orelo, kaj tiris. Lia tuta kapo forsvingis de lia kolo, kaj falis sur la ŝultron kvazaŭ pivotante sur ĉarniro. Evidente oni provis lin senkapigi, sed fuŝis tion. Ŝajne kontenta pro iliaj ŝokitaj mienoj, Preskaŭ Senkapa Niko renversis sian kapon ree sur la kolon, tusis, kaj diris, “Nu – novaj Oragrifaj! Mi esperas, ke vi helpos nin gajni la Doman konkurson venontjare? Jam neniam estas pasinte tiom da jaroj sen premia gajno fare de Oragrifo. La Rampenaj jam gajnis la Pokalon sinsekve ses jarojn! La Sanga Barono fieras preskaŭ netolereble – li estas la Rampena fantomo.”

Hari alrigardis la Rampenan tablon, kaj vidis teruran fantomon, tie sidantan, kun senesprimaj okuloj, senmovaj en marasma vizaĝo, kaj robo makulita de arĝenta sango. Li estis rekte apud Malfid, kiu, plaĉe al Hari, evidente ne ege ŝatis la sidaranĝojn.

“Kiel li duŝiĝis per sango?” demandis Ŝemus kun avida interesiĝo.

“Mi neniam demandis pri tio,” diris Preskaŭ Senkapa Niko delikate.

Kiam ĉiuj jam manĝis tiom, kiom ili kapablis, la restaĵoj de la manĝaĵo malaperis de la teleroj, kiuj fariĝis brile puraj, kiel antaŭe. Post momento la desertoj aperis. Jen blokoj da glaciaĵo de ĉiu imagebla gusto, pomtortoj, melastortetoj, krembulkoj kun ĉokolada glazuro, sukerbulkoj plenigitaj de konfitaĵo, savarino, fragoj, ĵeleo, rizfrandaĵo[22]…

Dum Hari provizis sin per melastorteto, la konversacio ektemis pri iliaj familioj.

“Mi estas miks-rasa,” diris Ŝemus. “Mi’ paĉjo estas moglo. Panjo ne konfesis antaŭ la edziĝo, ke ŝi estas sorĉistino. Kia malagrabla ŝoko al li.”

La aliaj ridis.

“Kaj pri vi, Nevil?” demandis Ron.

“Nu, Avinjo vartis min, kaj ŝi estas sorĉistino,” diris Nevil, “sed la familio kredis longtempe, ke mi estis pure mogla. Mia Praonklo Alĉjo provadis trafi min nesingarda, kaj trudi ian magion el mi – li unufoje puŝis min de la ekstremon de la varfo Blackpula; mi preskaŭ dronis – sed nenio okazis antaŭ ol mi estis okjara. Praonklo Alĉjo alvizitis por vespermanĝi, kaj pendigadis min per la kruroj, el duaetaĝa fenestro, kiam Praonklino Enida oferis al li meringon, kaj li senintence lasis min fali. Sed mi resaltis – laŭlonge de la tuta ĝardeno, kaj en la straton. Ĉiuj ekĝojis ege, Avinjo ploris pro feliĉo. Imagu vidi iliajn vizaĝojn, kiam mi akceptiĝis ĉi tie! Oni ja

pensis, ke eble mi ne havis sufiĉon da magio por eniri, fakte. Praonklo Alĉjo tiom kontentis, ke li aĉetis por mi la bufon."

Flanke de Hari, Persi Tordeli kaj Hermiona diskutis pri la lecionoj. ("Mi *tiom* deziras, ke ili baldaŭ komencos, estas tiom da lernindaĵoj, mi precipe interesiĝas pri Transformado, vi scias, ŝanĝi iun al alia, oni diras, ke estas tre malfacile – ," "Vi komencos je malgranda skalo, nur ŝanĝante alumetojn al kudriloj, kaj simile –")

Hari, kiu komencis senti sin kontenta kaj dormema, denove rigardis supren al la Ĉefa Tablo. Hagrid prenis profundan gluton el sia pokalo. Profesorino MakGongal parolis kun prof. Zomburdo. Profesoro Ciuro en sia absurda turbano parolis kun instruisto, kiu havis grase nigrajn harojn, beksimilan nazon, kaj palflavan haŭton.

Ĝi okazis tre subite. La beknaza instruisto rigardis preter la turbano de Ciuro, rekte en la okulojn de Hari – kaj akra, bruliga doloro fulmis trans la cikatron sur la frunto de Hari.

"Ve!" Hari plaŭdis sian frunton per sia mano.

"Kio estas?" demandis Persi.

"Ne-nenio."

La doloro foriris tiel rapide, kiel ĝi alvenis. Pli malfacile estis forpasigi la senton, kiun Hari ricevis de la rigardo fare de la instruisto – senton, ke tiu neniel ŝatas Hari.

"Kiel nomiĝas la instruisto parolante al profesoro Ciuro?" li demandis al Persi.

"Ho! Vi jam konas Ciuron, ĉu? Ne surprize, ke li mienas tiel nervoza; tiu estas profesoro Snejp. Li instruas Pociojn, sed ne volonte – ĉiu scias, ke li celas al la posteno de Ciuro. Konas multon pri la Mavaj Lertoj, tiu Snejp!"

Hari observis je Snejp iun tempon, sed Snejp alrigardis lin neniam denove.

Finfine la desertoj malaperis siavice, kaj prof. Zomburdo denove surpiediĝis. La Halo silentiĝis.

"E – nur kelkaj vortoj nun kiam ni ĉiuj estas manĝigitaj kaj akvumitaj. Mi havas por vi kelkajn semestrokomencajn avizojn."

"Unuajaraj notu, ke iri al la arbaro ĉe la Akademio estas prohibata[23] al ĉiuj studentoj. Kaj ankaŭ iuj de la pli aĝaj studentoj profitus memori tion."

La briletaj okuloj de Zomburdo ekflamis en direkto al la ĝemeloj Tordeli.

"Ankaŭ sinjoro Ŝteleti, la intendanto, estas petinta min memorigi al vi, ke la magio ne uzatu en la koridoroj inter klasoj."

"Kvidiĉaj elprovoj okazos dum la dua semajno de la semestro. Ĉiu, kiu

interesiĝas konkuri por sia Domo kontaktu sinjorinon Viskio.”

“Kaj finfine, mi devas informigi vin, ke ekde ĉi tiu jaro la koridoro ĉe la dekstra flanko de la tria etaĝo estas eksterlima al ĉiuj, kiuj ne preferus morti tre dolore.”

Hari ridis, sed li estis unu el la malmultaj kiuj faris tion.

“Li ŝercas, ĉu ne?” Hari flustris al Persi.

“Ŝajne ne,” diris Persi, grimacante al Zomburdo. “Estas strange, ĉar li kutime klarigas al ni la kialon, kiam oni malpermesas al ni iri ien – la arbaro estas plena je danĝeraj bestoj, tion ĉiuj scias. Mi vere anticipus, ke li antaŭe informu la prefektojn, se ne ĉiujn.”

“Kaj nun, antaŭ ol ni iros por enlitiĝi, kantu ni la Himnon de la Akademio!” kriis Zomburdo. Hari rimarkis, ke la ridetoj de la aliaj instruistoj fariĝis iome rigidaj.

Zomburdo pervipetis sian vergon, kiel se li forpelus muŝon sidante ĉe la pinto, kaj longa, orkolora rubando pafiĝis el ĝi, flugante alte super la tabloj, kaj tordante sin kiel serpento, en formon de vortoj.

“Ĉiu elektu sian plej ŝatatan melodion,” diris Zomburdo, “Kaj ni eku!” Kaj la ĉeestantoj kriegis:

Kara Porkalo, por kia kialo,
Regalu nin bonvole per instruo.
Ĉu ni estu  kalvaj avoj aŭ
Junaj kun skrapvundo sur genuo.

Niaj kapoj nun deziras
Sorbi iun interesan eron.
Ili prave nur enhavas
Mortajn muŝojn, polvon, kaj aeron.

Do instruu sciindaĵojn,
Niajn forgesaĵojn nun esprimu.
Vi disdonos, ni ekkonos.
Lernu ni kaj niaj cerboj ŝimu!

Ĉiu finis la himnon siatempe. Ĉe la fino la ĝemeloj Tordeli sole kantadis laŭ tre malrapida funebra marŝo. Zomburdo kondukis iliajn lastajn versojn perverge, kaj je la fino li pli laŭte ol ĉiuj aplaŭdis ilin.

“Ho muziko!” li diris, sekigante siajn okulojn. “Tiu magio superas ĉion, kiun ni faras ĉi tie. Kaj nun al la litoj! Eku al!”

La Oragrifaj unuajaraj sekvis Persi tra la babilantajn homamasojn, el la Granda Halo, supren per la marmora ŝtuparo. La kruroj de Hari denove pezis kiel plumbo, sed nur ĉar li estis tiel laca kaj plenŝtopita per manĝaĵoj.

Li tiom dormemis, ke tio eĉ ne surprizis al li, ke la pentraĵaj homoj laŭ la koridoroj flustris kaj gestis, dum ili preteriris, aŭ ke Persi gvidis ilin dufoje tra pordojn kaŝitajn malantaŭ glitantaj muroj kaj pendantaj tapiŝoj. Ili grimpis pluajn ŝtuparojn, oscedante kaj stumblante, kaj Hari ĵus demandis al si kiom plue oni devas iri, kiam ili subite ekhaltis.

Fasko de bastonoj pendis en la aero antaŭ ili, kaj kiam Persi antaŭenpaŝis, ili ekĵetadis sin al li.

"Ĝenozo," Persi flustris al la unuajaraj. "Brufantomo." Li plilaŭtigis la voĉon, "Ĝenozo, montru vin!"

Laŭta, moka sono, kiel aero lasata el pneŭo, respondis.

"Ĉu vi deziras, ke mi iru al la Sanga Barono?"

Sonis "paf!" kaj malgranda viro, kun malicaj malhelaj okuloj kaj larĝa buŝo, aperis, ŝvebante kruckrure en la aero kaj ĉirkaŭbrakante la bastonojn.

"Hoooooooo," li diris kun malica gako, "Edaj Unuaĉjoj! Kia ludo!" Subite li falatakis ilin. Ĉiuj ekkaŭris.

"Foriru, Ĝenozo, aŭ krome la Barono eklernos de tiu ĉi, mi ne ŝercas," elbojis Persi.

Ĝenozo montris sian langon, kaj malaperis, faligante la bastonojn sur la kapon de Nevil. Ili aŭdis lin forzumi, klakante la ferajn kirasaĵojn dum li preteriris.

"Zorgu, ke vi gardu vin kontraŭ Ĝenozo," diris Persi, dum ili ekpaŝis antaŭen. "La Sanga Barono estas la sola, kiu povas regi lin, li eĉ ne atentis al la prefektoj. Ni alvenas."

Ĉe la ekstremo de la koridoro pendis pentraĵo de tre dika damo en ruĝa robo el silko.

"Pasvorto?" ŝi demandis.

"Drakokapo," diris Persi, kaj la pentraĵo forsvingiĝis, aperigante rondan truon en la muro. Ili tragrimpis ĝin – Nevil bezonis helpŝovon – kaj sin trovis en la Oragrifa komunĉambro, konvena ronda ĉambro plena je foteloj kun molaj, kunpremeblaj kusenoj.

Persi direktis la knabinojn tra unu pordon por ilia dormejo, kaj la knabojn tra alian. Ĉe la supro de helica ŝtuparo – kompreneble en unu el la turoj – ili finfine eltrovis siajn dormejojn: kvin litojn kun baldakenoj kaj drapiritajn per riĉruĝaj veluraj kurtenoj. Iliaj kofroj estis jam portitaj supren. Tro lacaj por paroli multe, ili surtiris siajn piĵamojn, kaj stumblis enliten.

"Bonega manĝaĵo, ĉu ne," Ron murmuris al Hari tra la drapiraĵoj.

"Fore, Skabro! Li maĉas miajn littukojn!"

Hari intencis demandi al Ron, se li estis provinta la melastortetojn, sed li tuj endormiĝis.

Eble Hari estis iome tro manĝinta, pro kio li havis tre strangan sonĝon.

En tiu li portas la turbanon de prof. Ciuro, kaj ĝi paroladas al li, dirante, ke li devas senprokraste transigi sin al Rampeno, ĉar tio estas lia destino. Hari diras al la turbano, ke li ne deziras aliĝi al Rampeno; ĝi fariĝas pli kaj pli peza; li provas eltiri ĝin, sed ĝi krampas sin dolore sur la kapo – kaj jen Malfid, ridante al li, dum li luktas kontraŭ ĝi – tiam Malfid fariĝas la beknaza instruisto Snejp, kies ridego sonas akre kaj frostige – jen fulmo de verda lumo kaj Hari vekiĝis, ŝvitante kaj tremante.

Li turnis sin kaj denove endormiĝis, kaj kiam li vekiĝis matene, li estis la sonĝon tute forgesinta.

# Ĉapitro ok

# La Majstro de Pocioj

“Tie, rigardu.”
“Kie?”
“Apud la alta ruĝharulo.”
“Kun la okulvitroj?”
“Ĉu vi vidis lian vizaĝon?”
“Ĉu vi rimarkis lian cikatron?”

Flustradoj sekvis Hari ekde la momento, kiam li eliris el sia dormejo la sekvantan tagon. Homoj, viciĝantaj ekster klasĉambroj, staris piedpinte por bone rigardi lin, aŭ en la koridoroj revenpaŝis por ree preteriri lin, fiksrigardante. Hari preferus, ke ili ne faru tion, ĉar li klopodis eltrovi la vojojn al siaj klasoj.

Ekzistis cent kvardek du ŝtuparoj en la kastelo de Porkalo: iuj larĝaj kaj ampleksaj; iuj mallarĝaj kaj skuiĝemaj; iuj kondukis aliloken hazarde je la vendredoj; iuj entenis malaperantan ŝtupon meznivele, kiun oni devis primemori kaj pretersalti. Ja estis pordoj nemalfermeblaj, krom se oni ĝentile pripetis ilin, aŭ tiklis al ili la precize ĝustan lokon; kaj pordoj, kiuj eĉ ne estis veraj pordoj, sed firmaj muraj, kiuj simple ŝajnigas esti pordoj. Plue, estis ege malfacile memori, kie io ajn lokiĝas pro tio, ke ĉio evidente ĉirkaŭvagis ofte. La homoj de la pentraĵoj daŭre vizitis unu la alian, kaj Hari opiniis, ke la kirasaj kombineoj kapablas ĉirkaŭmarŝi.

Ankaŭ la fantomoj neniom helpis. Estis ĉiam malagrabla ŝoko, kiam iu el ili subite traglitis la pordon, kiun oni provis malfermi. Preskaŭ Senkapa Niko ĉiam ŝatis helpi la novajn Oragrifajn pri la ĝusta direkto, sed Ĝenozo la Brufantomo egalvaloris du ŝlositajn pordojn kaj unu trompan ŝtuparon al tiu, kiu malfruis por iu klaso kaj trafis lin. Li faligus al oni rubujojn sur la kapon, tirus la tapiŝon de sub la piedoj, ĵetbatus onin per kreteroj, aŭ ŝtelvenus, nevideble, al oni de malantaŭen, ektirus lian nazon, kaj ŝrikus, “KAPTIS VIAN RONKILON!”

Eĉ pli malhelpe ol Ĝenozo, se tio eblis, estis la intendanto, Argus Ŝteleti[24]. Hari kaj Ron sukcesis prikuspi lin ĝuste je sia unua mateno. Ŝteleti ektrovis ilin dum ili provis perforti sian vojon tra pordon, kiu malbonŝance estis la enirejo al la eksterlima koridoro de la tria etaĝo. Li

rifuzis akcepti, ke ili estas perdintaj la ĝustan vojon, konstatis, ke ili intence provas enrompi en la koridoron, kaj minacis forŝlosi ilin en la karcero, kiam ili saviĝis de prof. Ciuro, kiu ĵus preteriris.

Ŝteleti posedis katinon, nomatan S-ino Noris, malgrasa, polvokolora estulo kun ŝvelintaj lampsimilaj okuloj, precize kiel tiuj de Ŝteleti. Ŝi patrolis la koridorojn sole. Oni rompu iun regulon antaŭ ŝi, eĉ je harlarĝo, kaj ŝi ekforirus por trovi Ŝteleti, kiu aperus anhelante, post du sekundoj. Ŝteleti konis la sekretajn vojojn de la kastelo pli bone ol iu ajn (eble kun escepto de la ĝemeloj Tordeli), kaj povis ekveni tiel subite, kiel iu ajn fantomo. Inter la studentoj ĉiuj malamis lin, kaj la plej kara ambicio de multaj estis tio, ke ili donu al S-ino Noris viglan piedbaton.

Eĉ kiam oni sukcesis trovi ilin, oni ankoraŭ taskiĝis pri la klasoj mem. La magio konsistis, kion Hari rapide sciiĝis, el pli multe ol flirtigi la vergon kaj diri kelkajn kuriozajn vortojn.

Ili devis studi la noktajn ĉielojn per teleskopoj je ĉiu merkredo, kaj lerni la nomojn de multaj steloj kaj la movadojn de la planedoj. Trifoje en semajno, por studi la Herbologion sub instruo de plumpa sorĉistineto nomata prof. Sproso, ili eliris al la forcejoj malantaŭ la kastelo, kie ili lernis kiel prizorgi ĉiun de multaj strangaj plantoj kaj fungoj, kaj sciiĝis la utilon de ĉiu.

Sendube la plej teda klaso estis la Historio de Magio, kiu estis la sola, kie fantomo lekciis. Profesoro Binz estis ja tre aĝa estinta, kiam li endormiĝis antaŭ la fajro en la instruista salono, kaj la sekvantan matenon ekstaris por prelegi, postlasante sian korpon. Profesoro Binz zumparolis daŭre, daŭre dum ili skribaĉis nomojn kaj datojn, kaj interkonfuzis Emerik la Fieca kaj Urik la Freneza.

Prof. Flirtmeĉo, la instruisto por Sorĉoj, estis malalta sorĉisteto, kiu devis stari sur amaso da libroj por vidi super sian skribtablon. Ĉe la komenco de ilia unua klaso li kontrolvokis la klasregistron, kaj kiam li trafis la nomon de Hari li ekkriis ekcitatan pepon, kaj rulfalis ekstervide.

Prof. MakGongal ankoraŭ estis unika. Hari tute pravis pri la sento, ke ŝi ne estas ĝusta instruisto al kiu kontraŭi. Strikta kaj lerta, ŝi donis al ili avertodiron je la momento, kiam ili unuafoje sidiĝis en ŝia klaso.

"La Transformado troviĝas inter la plej kompleksaj kaj danĝeraj formoj de magio, kiujn vi lernos ĉe Porkalo," ŝi diris. "Kiu ajn faros stultaĵon en mia klaso foriros, kaj neniam revenos. Vi estas avertitaj."

Tiam ŝi ŝanĝis sian skribtablon al porko kaj reen al tablo. Tio impresis ĉiujn, kaj ili avidis komenci mem, sed baldaŭ eksciis tion, ke ili neniam ŝanĝos la meblojn al bestoj antaŭ ol fari longan studadon. Post surpaperigo de multaj kompleksaj notoj, ĉiu ricevis alumeton, kaj komencis la klopodon

de ŝanĝi ĝin al kudrilo. Ĝis la fino de la klaso sole Hermiona Granĝer efikis iun ajn ŝanĝon al sia alumeto. Profesorino MakGongal montris al la klaso, kiel ĝi estas fariĝinta tute arĝenteca kaj pinta, kaj favoris Hermionan per unu el siaj maloftaj ridetoj.

La klaso sendube la plej antaŭĝuita de ĉiuj estis la Defendo Kontraŭ la Mavaj Lertoj, sed la lecionoj de Ciuro rivelis sin kiel ŝerco. Lia klasĉambro odoregis je ajlo, per kiu, laŭ onidiro, li intencis forturni certan vampiron, kun kiu li konatiĝis en Rumanio, kaj kies alveno por kapti lin, je iu venonta tago, li timis. Lia turbano, laŭ li, estis donaco de iu afrika princo, por dankesprimo pro lia forigo de ĝena sorĉkadavro[25], sed neniu tute kredis tiun klarigon. Ekzemple, kiam Ŝemus Fingan avide petis rakonton pri tio, kiel Ciuro luktadis kontraŭ la sorĉkadavro, Ciuro ruĝiĝis, kaj komencis paroli pri la vetero; krom tio, oni rimarkadis kuriozan odoron, kiu ŝvebis ĉirkaŭ la turbano, kaj la ĝemeloj Tordeli insistis, ke ankaŭ ĝi estas plenŝtopita per ajlo, tiel, ke Ciuro ŝirmu sin kie ajn li iras.

Hari trankviliĝis pri tio, ke laŭ la vojo al lernado de magio li ne estis je kilometroj malantaŭ la aliaj. Multaj studentoj devenis de moglaj familioj kaj, kiel li, simple ne konceptis, ke gesorĉistoj ekzistas. Kaj estis tiom por lerni, ke eĉ homoj kiel Ron havis nur malgrandan antaŭecon.

Vendredo estis aparta tago por Hari kaj Ron. Ili finfine sukcesis trovi sian vojon al la Granda Halo por matenmanĝo, tute sen eraro survoje.

“Kion ni havas por hodiaŭ?” Hari demandis al Ron dum li elverŝis sukeron sur sian kaĉon.

“Duopan klason de Pocioj kun la Rampenaj,” diris Ron. “Snejp estas la Domestro de Rampeno. Oni diras, ke li ĉiam favoras ilin – nun ni povas ekscii, se tio pravas.”

“Se nur MakGongal favorus nin,” diris Hari. Profesorino MakGongal estris Oragrifa Domo, sed tio ne malpersvadis ŝin doni al ili amasegon da hejmtaskoj lastatage.

Ĝuste tiam, la poŝto alvenis. Antaŭ nun Hari jam alkutimiĝis al tio, sed li ricevis iom da ŝoko je la unua mateno, kiam cento da strigoj estis subite glisantaj en la Grandan Halon dum mantenmanĝo, krozante super la tabloj ĝis tiam, ke ili ekvidas siajn posedantojn, kaj faligante leterojn kaj pakaĵojn en iliajn sinojn.

Ĝis tiam Hedvig ne estis alportinta ion ajn al Hari. Ŝi fojfoje flugis al li por mordeti al li la orelon, kaj preni iom da rostita pano antaŭ foriri al sia dormo ĉe la strigejo kun la ceteraj strigoj de la lernejo. Ĉi tiu mateno, tamen, ŝi flirtis suben inter la konfitaĵo kaj la sukero, kaj faligis noton sur la teleron de Hari. Hari tuj ŝiris ĝin malferma. Sur ĝi skribita per tre malnetaj literaĉoj staris:

Kara Hari,

Mi scias, ke vi ferias la vendredajn postagmezojn, do ĉu vi volus alveni, kaj preni tason da teo kun mi je la tria? Mi deziras ekscii la tuton pri via unua semajno. Sendu al ni respondon ree per Hedvig.

Hagrid

Hari pruntis la plumon de Ron, skribaĉis *Jes, dankon, ĝis poste* sur la malantaŭo de la noto, kaj forsendis Hedvig denove.

Bonŝance Hari povis antaŭĝui la teon kun Hagrid, ĉar la leciono de Pocioj fariĝis la plej malbona afero, kiu ĝis tiam estis okazinta al li.

Dum la semestrokomenca bankedo, Hari ekhavis la ideon, ke prof. Snejp malŝatis lin. Antaŭ la fino de la unua klaso de Pocioj, li sciis, ke li estas malprava pri tio. Snejp ne malŝatis Hari – li *malamegis* lin.

Klasoj de Pocioj okazis sube en unu el la karceroj. Tie estis pli malvarme ol supre en la ĉefa parto de la kastelo, kaj tio estus sufiĉe hirtiga, sen la peklitaj bestoj flosantaj en vitraj bokaloj ĉie laŭ la rando de la ĉambro.

Snejp, kiel Flirtmeĉo, komencis la klason per kontrolvoko, kaj kiel Flirtmeĉo, li paŭzis ĉe la nomo de Hari.

"Ho, jes," li diris milde, "Hari Potter. Nia nova – *renomulo*."

Drako Malfid kaj liaj amikoj Krab kaj Klus subridaĉis malantaŭ siaj manoj. Snejp finis la vokon de la nomoj kaj levante siajn okulojn rigardis la klason. Liaj okuloj estis nigraj kiel tiuj de Hagrid, sed al ili tute mankis la varmeco de Hagrid. Ili aspektis frostece kaj malplene, kaj memorigis onin je tuneloj mallumaj.

"Vi estas ĉi tie por lerni la subtilan sciencon kaj la precizan arton de la pocipreparado," li komencis. Li parolis per voĉo apenaŭ pli laŭta ol flustro, sed ili kaptis ĉiun vorton – kiel prof. MakGongal, Snejp havis la talenton por teni sen klopodo la klason en silenteco. "Ĉar tio temas malmulte pri stulta vergflirtado, iuj inter vi apenaŭ konstatos, ke ĝi estas magio. Mi ne atendos, ke vi vere komprenos la belecon de ĝentile boletanta kaldrono kun siaj trembrilantaj vaporoj, la delikatan povon de fluaĵoj, kiuj rampas tra homaj vejnoj, sorĉante la menson, ekkaptante la sentojn…mi povas instrui al vi kiel enboteligi la famon, fermenti la gloron, eĉ enŝtopi la morton – se vi ne estas tia aro de sencerbuloj, kian mi kutime devas instrui."

Plua silento sekvis tiun mallongan paroladon. Hari kaj Ron alrigardis unu la alian kun levataj brovoj. Hermiona Granĝer sidis ĉe la rando de sia seĝo, kaj avide atendis okazon por pruvi, ke ŝi ne estas sencerbulo.

"Potter!" diris Snejp subite. "Kio rezultus, se me almetus polvitan radikon de asfodelo al infuzo de absinto?"

*Polvitan radikon de kio al kia infuzo?* Hari ekrigardis Ron, kiu ŝajne

estis tiel konsternata, kiel li; la brako de Hermiona eksaltis plene etendite supren.

"Mi ne scias tion, sinjoro," diris Hari.

La lipoj de Snejp kurbiĝis en ridaĉon.

"Ta, ta, ta – la famo klare ne sufiĉas por ĉio."

Li ignoris la brakon de Hermiona.

"Provu ni alian demandon, Potter, kie vi serĉus, se mi ordonus, ke vi alportu al mi bezoaron?"

Hermiona etendis sian brakon tiel alte supren, kiel ĝi povis atingi, sen tio, ke ŝi stariĝus, sed Hari ne havis la plej etan ideon pri bezoaroj. Li penis ne rigardi al Malfid, Krab, kaj Klus, kiuj skuiĝis pro ridegoj.

"Mi ne scias tion, sinjoro."

"Vi decidis ne malfermi libron antaŭ ol alveni, ĉu ne, Potter?"

Hari trudis sian rigardon rekte en tiujn frostecajn malhelajn okulojn. Li *ja* foliumis siajn librojn ĉe la geonkloj Dursli, sed ĉu vere Snejp supozis, ke li memoru ĉion en *Mil Magiaj Herboj kaj Fungoj*?

Snejp ankoraŭ ignoris la tremantan brakon de Hermiona.

"Kiel diferencas, Potter, kaskofloro de napelo?"

Ĝuste tiam Hermiona ekstaris, sia mano etendata avide al la karcera plafono.

"Mi ne scias tion," diris Hari kviete, "sed evidente Hermiona ja scias. Kial vi ne provas ŝin?"

Kelkaj ridis; Hari ĵetis rigardon al Ŝemus, kaj Ŝemus responde palpebrumis. Tamen, Snejp ne amuziĝis.

"Sidiĝu," li knalis al Hermiona. "Por informi vin, Potter, asfodelo kaj absinto kune fariĝas dormpocio tiel forta, ke ĝi nomiĝas la 'ĉerpo de viva morto'. Bezoaro estas ŝtono elprenita de stomako de kapro, kaj tiu savos vin de la plejmulto de venenoj. Teme de kaskofloro kaj napelo, ili estas la sama planto, kiu ankaŭ konatiĝas per la nomo akonito. Nu, kial ĉiu el vi ne notas tion?"

Okazis subita serĉfosado por plumoj kaj pergamenoj. Super la bruo, Snejp diris, "Kaj la Oragrifa Domo malgajnos unu poenton pro via malrespekto, Potter."

La aferoj ne pliboniĝis por la Oragrifaj dum la leciono de Pocioj daŭris. Snejp aranĝis ĉiujn en paroj, kaj taskis al ili miksi simplan pocion por sanigi je karbunkloj. Lia longa nigra talaro susuris dum li glitadis ĉirkaŭe, rigardante ilin pesi sekigitajn urtikojn kaj pisti serpentajn dentegojn, kaj li kritikis preskaŭ ĉiun, escepte de Malfid, kiun li evidente ŝatis. Li estis ĵus ordoninta, ke ĉiu rimarku, kiel perfekte Malfid estas stufinta siajn limakojn, kiam nebuloj da akra verda fumo, kaj laŭta siblado plenigis la karceron.

Nevil iele sukcesis fandi la kaldronon de Ŝemus en torditan mason, kaj ilia pocio fluis trans la ŝtonan plankon, mordante truojn en la ŝuoj de iuj. Post sekundoj, la tuta klaso staradis sur siaj tamburetoj, sed Nevil, kiu estis duŝita per la pocio kiam la kaldrono kolapsis, ĝemis pro doloro, dum malicaj ruĝaj karbunkloj ekaperis ĉie sur liaj brakoj kaj kruroj.

"Idiota knabo!" knaris Snejp, forpurigante la disverŝitan pocion per sola flirtigo de sia vergo. "Mi supozas, ke vi almetis la histrikajn pinglegojn antaŭ ol vi prenis la kaldronon de la fajron?"

Nevil plorpepis, dum karbunkloj ekeruptis ĉie sur lia nazo.

"Alprenu lin supren al la alo hospitala," Snejp spute diris al Ŝemus. Tiam li giris al Hari kaj Ron, kiuj estis laborantaj apud Nevil.

"Vi – Potter – kial vi ne avertis al li, ke li ne almetu la pinglegojn? Vi kalkulis, ke vi aspektus pli bone, se li fuŝus ĉion, ĉu ne? Jen alia poento, kiun vi perdas por Oragrifo."

Tio estis tiel maljusta, ke Hari malfermis la buŝon por disputi ĝin, sed Ron piedfrapis lin, kaŝate de la kaldrono.

"Ne provu tion," li murmuris, "Mi aŭdis tion, ke Snejp kapablas agi tre malice."

Dum ili grimpis la ŝtuparon el la karcero unu horon poste, Hari kurante cerbumis kaj profunde malspritis. Li ĵus perdis du poentojn por Oragrifo ĝuste dum sia unua semajno – *kial* Snejp tiom malamas lin?

"Gajiĝu," diris Ron, "Snejp daŭre elprenas poentojn de Fredo kaj Georgo. Ĉu mi rajtas veni kun vi kaj konatiĝi kun Hagrid?"

Je kvin antaŭ la tria ili eliris de la kastelo, kaj komencis paŝi trans la terenon. Hagrid loĝis en ligna kabano ĉe la rando de la prohibata arbaro. Arbalesto[26] kaj paro da galoŝoj staris ekster la antaŭa pordo.

Kiam Hari frapis je la pordo ili aŭdis furiozan skrapadon el la interno, kaj kelkajn tondrajn bojegojn. Tiam la voĉo de Hagrid eksonis, kriante, "*R'turne*, Faŭko – *r'turne*."

La harplena vizaĝego de Hagrid aperis tra la fendo dum li iomete malfermis la pordon.

"Atendu," li diris, "*R'turne*, Faŭko."

Li enlasis ilin, kun peno tenante la ĉirkaŭkolon de ega nigra ĉashundo.

La domo havis solan ĉambron. Ŝinkoj kaj fazanoj pendis de la plafono, akvo bolis en kupra kaldrono ĉe la fajrejo, kaj en la angulo staris fortika lito sur kiu peplomo mikskolora sterniĝis.

"Estu ki'l hejme," diris Hagrid, lasante libera Faŭkon, kiu celis rekte al Ron, kaj komencis leki liajn orelojn. Simile al Hagrid, Faŭko evidente ne estis tiel feroca, kiel li aspektis.

"Jen Ron," Hari diris al Hagrid, kiu ĉerpis bolantan akvon en la

tekruĉon, kaj metis ŝtonkukojn sur pladon.

"Plia Tordeli, ĉu?" diris Hagrid, rigardante al la lentugoj de Ron. "Dum la duon' de mi' vivo mi 'stes ĉasanta vi'jn ĝ'melajn fratojn fore de l' arbaro."

La ŝtonkukoj estis senformaj masoj kun sekvinberoj, kiuj preskaŭ rompis iliajn dentojn, tamen Hari kaj Ron ŝajnigis, kvazaŭ ili ĝuis ilin dum ili rakontis al Hagrid ĉion pri siaj unuaj lecionoj. Faŭko kuŝigis sian kapon sur la genuo de Hari, abunde salivante malsupren sur lia mantelo.

Hari kaj Ron ĝojis pri la diro de Hagrid, ke Ŝteleti estis "t'u maljun' azeno."

"Kaj teme de t'u kato, Sinj'rino Nor's, mi ŝatus konatigi ŝ'n kun Faŭko jame. Ĉu vi kredes, ĉ'ufoje dum mi aranĝes jon ĉe l' kastelo, ŝi sekves min ĉie? Ne povas forigi ŝ'n. Ŝt'leti 'nstigas tion."

Hari rakontis pri la leciono kun Snejp. Hagrid, kiel Ron, urĝis al Hari, ke li ne zorgu pri tiu, ĉar Snejp ŝatis preskaŭ neniujn el la studentoj.

"Sed evidente li vere *malamas* min."

"Stultaĵo!" diris Hagrid. "Kial li farus tion?"

Tamen, Hari nevole sentis, ke Hagrid ne rigardis lin rekte al la okuloj dum diris tion.

"Ki'l fartas vi' frato Karlo?" Hagrid demandis al Ron. "Mi tre ŝat's lin – elstarul' teme de bestoj."

Hari demandis sin, ĉu Hagrid ŝanĝas la paroltemon intence. Dum Ron rakontis al Hagrid la tuton pri la laboro de Karlo kun drakoj, Hari prenis pecon de paperon kuŝante sur la tablo sub la teuja kovrilo. Ĝi estis tranĉaĵo de la gazeto *Ĵurnalo Profeta*:

LASTA NOVAĴO PRI LA ENBREĈIGO ĈE GAJNGOTOJ

Daŭras la enketo pri la enrompiĝo ĉe Gajngotoj je la 31a de julio, ĉefe atribuata al ago de Mavaj gesorĉistoj nekonataj. Gajngotaj koboldoj hodiaŭ insistis, ke nenio elpreniĝis. La koncerna ŝloskelo fakte estis malplenigita pli frue je la sama tago. "Sed ni ne sciigos al vi tion, kio estis tie, do tiru viajn nazojn el la afero, se vi ekkonas bonan konsilon," diris Gajngota proparolantkoboldo hodiaŭ posttagmeze.

Hari memoris, ke Ron sciigis al li en la trajno, ke iu provis prirabi Gajngotojn, sed Ron ne menciis la daton.

"Hagrid!" diris Hari, "tiu Gajngota enrompiĝo okazis je mia datreveno! Evidente ĝi povis esti okazanta dum ni estis tie!"

Nun estis preterdube, ke Hagrid evitas rigardi al la okuloj de Hari ĉifoje. Li grumblis kaj oferis al li alian ŝtonkukon. Hari denove legis la artikolon.

<i>La koncerna ŝloskelo fakte estis malplenigita pli frue je la sama tago. </i>Hagrid estis malpleniganta la ŝloskelon sepcent dek tri, ĉu oni difinus “malplenigi”, kiel elpreni tiun malpuraĉan pakaĵeton. Ĉu tion la ŝtelistoj estis celantaj?

Dum Hari kaj Ron paŝis reen al la kastelo por la vespermanĝo kun poŝoj pendantaj suben pro la pezo de ŝtonkukoj, kiujn ili pro ĝentileco simple ne povis rifuzi, Hari ekpensis, ke neniu el la lecionoj, kiujn li estis aŭdinta antaŭ tiam, donis al li tiom por pensado, kiom trinki teon kun Hagrid. Ĉu Hagrid kolektis la pakaĵon nur ĝustatempe? Kie ĝi nun estas? Kaj ĉu Hagrid scias ion pri Snejp, kiun li ne volas diri al Hari?

# Ĉapitro naŭ
# La Noktomeza Duelo

Hari neniam kredis tion, ke li estis trafonta knabon, kiun li malamus pli ol Dadli, sed tio antaŭis lian konatiĝon kun Drako Malfid. Tamen, unuajaraj Oragrifaj studis nur Pociojn kun la Rampenaj, do ne necesis, ke li eltenu Malfid ofte. Sed tio estis la kazo nur antaŭ ol oni renkontis en la Oragrifa komuna ĉambro alpinglitan afiŝon, kiu kaŭzis ĝemojn de ĉiuj. Fluglecionoj komencu je ĵaŭdo – plie Oragrifo kaj Rampeno lernu kune.

"Ĝuste tio," diris Hari senĝoje. "estis mia ŝatata revo! Ke mi vidiĝu kiel naivulo sur flugbalailo antaŭ Malfid."

Li estis antaŭĝuanta lerni la flugadon pli ol ion ajn.

"Vi ne scias, ke vi fariĝos naivulo," diris Ron bonsence. "Tamen, kvankam Malfid ĉiam fanfaronas pri tio, ke li elstaras je kvidiĉo, mi vetus, ke tio estas nur blufo."

Malfid certe paroladis multon pri la flugado. Li plendadis laŭte pri tio, ke la unuajaraj ne estas permesataj membriĝi en la Domaj teamoj, kaj liveris longajn kaj fanfaronajn rakontojn, kiuj ŝajne ĉiam finiĝis per lia apenaŭa eskapo de mogloj en helikopteroj. Tamen li ne estis sola: laŭ la diroj de Ŝemus Fingan, li vivis la plejmulton de sia infaneco zumante ĉirkaŭ la kamparoj per sia balastango. Eĉ Ron ofte rakontis, al iu ajn, kiu aŭskultus, pri la fojo, kiam li preskaŭ trafis pendoglisilon rajdante la malnovan stangon de Karlo. Ĉiuj devenantaj de la sorĉantaj familioj paroladis daŭre pri kvidiĉo. Ron jam forte disputis kun Dijn Tomaso, kiu kunloĝis kun ili en la dormejo, pri piedpilko. Ron ne komprenis kiel ajna ludo kapablas eksciti, kiu havas nur solan pilkon kaj ne permesas, ke iu ajn flugu, kaj ne komprenis kial Dijn pendigis surmure afiŝon pri la piedpilka teamo West Ham[27]. Hari unufoje trafis Ron, kiam tiu provis ŝovi la figurojn en la afiŝo, provante sproni ilin al movado.

Nevil ankoraŭ neniam sidis sur flugbalailo dum sia vivo pro tio, ke lia avino neniam permesis al li proksimiĝi al iu. Private, Hari agnoskis ke ŝi havis sufiĉan kialon por tio, ĉar Nevil spertis rimarkindan nombron da akcidentoj, eĉ havante ambaŭ piedojn surgrunde.

Hermiona Granĝer estis preskaŭ tiel maltrankvila pri la flugado, kiel Nevil. Ĉi tiu estis afero, kiun oni ne povis lerni parkere el libro—kvankam

ŝi ja provis. Dum la ĵaŭda matenmanĝo ŝi enuigis ĉiujn ĝis stuporo per aro da sugestoj pri flugado, kiujn ŝi trovis en libro de la lerneja biblioteko, kiu nomiĝis *Kvidiĉo tra la Epokoj*. Nevil frandis ĉiun vorton, kiun ŝi diris, senespere serĉante ion ajn, kiu poste helpus al li alkroĉi sin al sia balastango, sed ĉiu el la ceteraj tre ĝojis, kiam la alveno de la poŝto interrompis la prelegon de Hermiona.

Hari ricevis neniun leteron post la noto de Hagrid, kiun aferon Malfid kompreneble rimarkis rapide. La gufo[28] de Malfid daŭre alportis al li pakaĵojn da dolĉaĵoj dehejme, kiujn li ĝojaĉe malfermis apud la Rampena tablo.

Turstrigo alportis al Nevil malgrandan pakaĵon de lia avino. Li malfermis ĝin ekcitite, kaj montris al ili vitran globon je la grandeco de polekso, kiu aspektis kvazaŭ se ĝi estus plena je blanka fumo.

"Jen Tutmemorilo!" li klarigis. "Avinjo ja scias, ke mi forgesas la aferojn – ĉi tiu informas al iu, se li forgesis fari ion. Rigardu—oni premtenas ĝin tiel, kaj se ĝi ŝanĝas sian koloron al ruĝo – ho…" Lia vizaĝo velkis, ĉar la Tutmemorilo estis subite ardanta skarlate, "…vi estas forgesinta ion…"

Nevil klopodis memori tion, kion li estis forgesinta, kiam Drako Malfid, kiu preterpasis la Oragrifan tablon, ekkaptis la Tutmemorilon de lia mano.

Hari kaj Ron saltis surpiede, kvazaŭe atendante kialon por barakti kun Malfid, sed prof. MakGongal, kiu perceptis malpacon pli akre ol iu ajn instruisto de la lernejo, estis tie fulmorapide.

"Kio okazas?"

"Malfid tenas mian Tutmemorilon, profesorino."

Grimacante Malfid rapide faligis la Tutmemorilon ree sur la tablon.

"Nur rigardante," li diris, kaj ekretiriĝis, kun Krab kaj Klus sekvantaj.

Je la tria kaj duono tiun posttagmezon, Hari, Ron, kaj la ceteraj Oragrifaj hastis suben per la antaŭa ŝtuparo kaj sur la terenon por ricevi sian unuan lecionon pri flugado. Estis klare kaj blovis zefiro, kaj la herberoj flagris sub iliaj piedoj, dum ili marŝis laŭ la deklivaj gazonoj al glata ebena tereno situanta en la bieno kontraŭflanke al la prohibata arbaro, kies malhelaj arboj ŝancelis sur la fono de la ĉielo.

La Rampenaj jam estis tie, kaj ankaŭ dudek balailoj, kiuj kuŝis nete en vicoj surtere. Hari sciis ke Fredo kaj Georgo Tordeli plendas pri la lernejaj balailoj, dirante, ke iuj el ili ektremus se oni flugus tro alte, aliaj ĉiam drivadas maldekstren.

Ilia instruisto, s-ino Viskio, alvenis. Ŝi havis malongajn grizajn harojn, kaj flavajn okulojn, kiel falko.

"Nu, por kio ĉiuj atendas?" ŝi bojis. "Ĉiu staru apud balailo. Hop!

Rapidu!"

Hari ekrigardis suben al sia balailo. Ĝi estis malnova kaj iuj el ĝiaj vergetoj hirtis je strangaj anguloj.

"Etendu vian dekstran manon super via balailo," kriis S-ino Viskio de la antaŭo, "kaj diru 'Supren'."

"Supren!" ĉiuj kriis.

La balailo de Hari saltis tuj en lian manon, sed ĝi estis inter la malmulto, kiu faris tion. Tiu de Hermiona Granĝer simple rulis sin sur la tero, kaj tiu de Nevil tute ne moviĝis. Eble balailoj, kiel ĉevaloj kapablas senti tion, ke oni timas, ekpensis Hari; estis tremeto en la voĉo de Nevil, kiu diris tutklare, ke li preferus lasi siajn piedojn sur la tero.

S-ino Viskio tiam montris al ili, kiel suriĝi la balastangon sen forgliti de ĝia fino, kaj ŝi paŝis laŭ la vicoj, korektante la tenon de ĉiu. Plaĉis ege al Hari kaj Ron, kiam ŝi diris al Malfid, ke li estis malĝuste tenante la stangon, evidente dum jaroj…

"Nu, kiam mi fajfos, ekpuŝu piede kontraŭ la tero, forte," diris s-ino Viskio. "Tenu viajn stangojn stabile, supreniri je metro, kaj tiam venu rekte suben per klino iome antaŭa. Ĉe la fajfo – tri – du – ".

Sed Nevil, nervoza kaj incitebla, kaj timante ke li fariĝos postlasita surtere, puŝis forte antaŭ ol la fajfilo tuŝis la lipojn de s-ino Viskio.

"Venu reen, knabo!" ŝi kriis, sed Nevil altiĝis rekte supren tiel, kiel korko sin pafas el botelo – kvar metrojn, sep metrojn. Hari vidis lian timigatan, blankan, vizaĝon rigardi suben al la forfalanta tero, vidis kiam li singulte glitis flanken el la stango kaj –

"PUM!" – batbruo kaj terura krako eksonis, kaj Nevil sterniĝis velke sur la herbaro, la vizaĝo surtere. Lia balailo ankoraŭ altiĝis supren, supren, kaj komencis drivi laceme kontraŭ la prohibata arbaro, kaj preterviden.

S-ino Viskio kliniĝis super Nevil, ŝia vizaĝo tiel blanka, kiel lia.

"Rompita pojno," Hari aŭdis ŝin murmuri. "Eku, knabo – vi bonfartos, supren por vi."

Ŝi turniĝis al la cetero de la klaso.

"Neniu el vi ekmovu, dum mi alprenas tiun knabon al la alo hospitala. Vi lasu tiujn balailojn kie ili estas, aŭ vi forestos de Porkalo antaŭ ol vi povas diri 'kvidiĉo'. Venu, karulo."

Nevil, lia vizaĝo striata pro ploro, kaj tenante sian manradikon, forlamis kun s-ino Viskio, kiu apogis lin perbrake.

Ĝuste kiam ili foriris preter aŭdatingo, Malfid eruptis pro ridegoj.

"Ĉu vi vidis lian vizaĝon? Kia stulta maso li estas!

La aliaj Rampenaj akordis.

"Haltigu la buŝon, Malfid," knalis Parvati Patil.

“Huu, subtenanta la Longejon, ĉu?” diris Panzi Parkinson, durvizaĝa Rampenina. “Mi ne atendus tion, ke *vi* ŝatus plumpajn plorantajn bebojn, Parvati.”

“Rigardu!” diris Malfid, sagante antaŭen, kaj ekkaptante ion el la herbo. “Estas tiu stulta afero, sendita de la longeja avino.”

La Tutmemorilo briletis pro la suno, dum li tenis ĝin alte.

“Donu ĝin ĉi tie, Malfid,” diris Hari mallaŭte. Ĉiu ekhaltis por atenti tion.

Malfid ridetis malice.

“Mi supozas, ke mi lasos ĝin ie, kie Longejo povas trovi ĝin – ekzemple – je pinto de arbaro?”

“Donu ĝin *ĉi tie*!” Hari bojis, sed Malfid estis jam saltinta sur sian balastangon, kaj elteriĝinta. Li ne estis mensoginta pri tio. Li *ja* flugas bonege. Ŝvebante je nivelo de la plej altaj branĉoj de kverko li vokis, “Venu, kaj ekprenu ĝin, Potter!”

Hari ekprenis sian balailon.

“*Ne!”* kriis Hermiona Granĝer. “Sinjorino Viskio ordonis, ke neniu moviĝu – vi embarasos nin ĉiujn.”

Hari ignoris ŝin. Batis la sango en liaj oreloj. Li suriĝis sur sian balailon kaj piedbatis forte kontraŭ la tero, kaj supren, supren li soris; la aero blovegis tra liajn harojn, kaj lia robo vipis flanken post li – kaj kun vervo de arda ĝuego li eksciis, ke li ĵus trovis ion, kiun li kapablas sen instruo – tiu ĉi estas facila, ĉi tiu estas mirinda. Li tiris sian stangon iome supren por altigi ĝin plie, kaj aŭdis kriojn kaj singultojn de knabinoj malantaŭ si surtere, kaj admirantan ĝojkrion de Ron.

Li turnis sian stangon akute por fronti Malfid enaere. Malfid aspektis mirfrapate.

“Donu ĝin ĉi tie,” Hari vokis, “alie mi frapos vin de sur tiun balailon.”

“Ho, ja?” diris Malfid, provante ridaĉi, sed aspektante konsternate.

Hari konis, iel, kion fari. Li kliniĝis antaŭen kaj kroĉis la stangon forte ambaŭmane, kaj ĝi pafiĝis kontraŭ Malfid kiel ĵetlanco. Malfid nur ĵus ekturnis sin por eskapi. Hari manovris akutan returniĝon, kaj tiris la balailon stabile. Iuj sur la tero aplaŭdis.

“Ĉisupre mankas Krab kaj Klus por savi al vi la felon, Malfid,” Hari diris.

La sama penso evidente ankaŭ frapis je Malfid.

“Do kaptu ĝin, se vi povas!” li bojis, kaj li ĵetis la vitran bulon alte supren, kaj pafis sin reen kontraŭ la tero.

Hari vidis, kvazaŭ la tempo malrapidiĝis, la bulon altiĝi supren kaj ekfali. Li klinis sin antaŭen kaj stiris sian stangon malsupren– tuj li akcelis

en kruta plonĝo, ĉasante la bulon – la vento fajfante en liaj oreloj, inter la ŝrikoj de la rigardantoj – li etendis sian manon – je duonmetro super la tero li ekkaptis ĝin, ĝustatempe por tiri la stangon rekten, kaj li rulfalis malpeze sur la gazonon kun la Tutmemorilo kroĉita sekure en lia pugno.

"HARI POTTER!"

Lia humoro falis pli rapide ol kiel li ĵus plonĝis. Profesorino MakGongal kuris kontraŭ ili. Li surpiediĝis tremante.

"*Neniam* – dum mia tuta tempo ĉe Porkalo – "

Prof. MakGongal pro ŝoko apenaŭ povis paroli, kaj ŝiaj okulvitroj fulmobrilis kolerege, " – kiel vi *aŭdacis* tion – vi riskis rompi al si la kolon – "

"Li ne kulpis, profesorino – "

"Silentu, sinjorino Patil – "

"Sed, Malfid – "

"Tio *sufiĉas*, sinjoro Tordeli. Potter, sekvu min, tuj."

Hari vidis la triumfajn vizaĝojn de Malfid, Krab, kaj Klus dum li foriris, paŝante sensente, kvazaŭ trenata de Prof. MakGongal, dum ŝi marŝis kontraŭ la kastelo. Li eksiĝos; tio certas. Li volis diri ion por defendi sin, sed lia voĉo kurioze difektiĝis. Profesorino MakGongal glitadis antaŭen sen ajna rigardo al li; li devis troti por resti kune. Nu, tio finigis la aferon. Li eĉ ne daŭris du semajnojn. Li estos pakanta siajn kofrojn post dek minutoj. Kion la familio Dursli ekpensus, se li eltroviĝus sur la perono?

Supren per la antaŭa ŝtuparo, supren per la marmora ŝtuparo en la vestiblo, kaj ankoraŭ Prof. MakGongal estis dirinta neniun vorton al li. Ŝi abrupte malfermis ĉiun pordon, kaj marŝis laŭ la koridoroj dum Hari trotis mizere poste. Eble ŝi alprenos lin al Zomburdo. Li pensis pri Hagrid, eksigita, sed permesata resti tie kiel pordisto. Ĉu eble li povas fariĝi la helpanto de Hagrid? Lia stomako tordiĝis dum li imagis tion, ke Ron kaj la ceteraj fariĝos sorĉistoj dum li alrigardos pezpaŝante ĉirkaŭ la tereno kaj portante la valizon de Hagrid.

Prof. MakGongal ekhaltis ekster klasĉambro. Ŝi malfermis la pordon kaj metis sian kapon internen.

"Pardonu min, profesoro Flirtmeĉo, ĉu vi konsentus, ke me pruntu Arbon momente?"

Arbo? pensis Hari konfuzita; ĉu Arbo[29] estas bastono, kiun ŝi intencas uzi sur li?

Tamen, Arbo aperis kiel homo, solidkorpa kvinajara[30] knabo, kiu venis el la klaso de Flirtmeĉo evidente konfuzata.

"Sekvu min, ambaŭ el vi," diris Prof. MakGongal, kaj ili marŝis denove laŭ la koridoro, Arbo rigardante al Hari scivoleme.

“Ĉi tien.”

Prof. MakGongal direktis ilin en klasĉambron, kie estis neniu, krom Ĝenozo, kiu okupiĝis pri skribado de maldecaj vortoj sur la kretotabulo.

“Eksteren, Ĝenozo!” ŝi bojis. Ĝenozo ĵetis la kreteron en rubujon, kiu sonoris laŭte, kaj blasfemante pafis sin eksteren. Profesorino MakGongal plaŭdfermis la pordon post li, kaj turnis por alfronti la du knabojn.

“Potter, ĉi tiu estas Olivero Arbo. Arbo – mi eltrovis serĉiston por vi.”

La mieno de Arbo ŝanĝiĝis de konfuzata al ĝoja.

“Ĉu vere, profesorino?”

“Absolute,” diris Prof. MakGongal vigle. “La knabo naskiĝis por tio. Mi neniam vidis ion similan. Ĉu estis via unua fojo sur flugbalailo, Potter?”

Hari kapjesis silente. Li ne povis imagi tion, kio okazas, sed li evidente ne estas eksigota, kaj parto de la sento ekrevenis al liaj kruroj.

“Li kaptis tiun aferon permane post plonĝo je dudek metroj,” Prof. MakGongal rakontis al Arbo. “Eĉ ne skrapvundis sin. Karlo Tordeli ne kapablis tian.”

Arbo nun aspektis kvazaŭ ĉiuj el liaj revoj realiĝis samtempe.

“Ĉu vi iam spektis kvidiĉmatĉon, Potter?” li demandis ekscitate.

“Arbo estas la estro de la Oragrifa teamo,” Prof. MakGongal klarigis.

“Li ankaŭ havas la ĝustan figuron por serĉisto,” diris Arbo, nun paŝante ĉirkaŭ Hari, kaj ekzamenante lin. “Svelta – rapida – ni devas aranĝi por li taŭgan balailon, profesorino – Nimbuso 2000[31] aŭ Plen-Balao 7, mi juĝus.”

“Mi diskutos kun profesoro Zomburdo pri tio, se ni povas escepti lin el la regulo pri unuajaraj. Laŭ ĉielo, ni bezonas pli bonan teamon, ol tiu de la pasinta jaro. *Glatigataj* ni estis dum tiu lasta matĉo fare de Rampeno, mi ne povis fronti la vizaĝon de Severus Snejp dum semajnoj…”

Prof. MakGongal fiksrigardis super siaj olkulvitoj al Hari.

“Mi volas priaŭdi, ke vi vigle ekzerzas vin, Potter, alie mi povas ŝanĝi mian decidon pri puno por vi.”

Tiam subite ŝi ridetis.

“Via patro fierus pro tio,” ŝi diris. “Li estis mem elstara ludanto de kvidiĉo.”

* * *

“Vi *blagas*.”

Ili vespermanĝis. Hari ĵus finis sian rakonton al Ron pri kio okazis, post kiam li eliris el la tereno kun Prof. MakGongal. Ron tenis pecon da bifstek-kaj-rena pasteĉo duone en la buŝo, sed li estis tute forgesinta pri tio.

“*Serĉisto?*” li diris. Sed unuajaraj *neniam* – vi devas esti la plej juna

Domteamano ekde –"

" – jarcento," diris Hari ŝovelante pasteĉon en sian buŝon. Li aparte malsatis post la ekscitaĵoj de la posttagmezo. "Arbo informis min pri tio."

Ron sentis tiom da miro, da estimo, ke li nur sidis kaj gapis al Hari.

"Mi komencos la trejnadon venontsemajne," diris Hari. "Tamen ne paroli pri tio al iu ajn; Arbo volas teni tion en sekreto."

Fredo kaj Georgo Tordeli nun venis en la halon, ekvidis Hari, kaj hastis al li.

"Bone farita," diris Georgo mallaŭtvoĉe. "Arbo diris tion al ni. Ni ankaŭ estas teamanoj – batistoj."

"Tion mi ja diras, ke ni certe gajnos la Kvidiĉan Pokalon ĉijare!" diris Fredo. "Ni ne estas gajnanta tion ekde tiam, kiam Karlo foriris, sed ĉijare la teamo estos bravega. Vi devas esti elstara, Hari, Arbo kvazaŭ ĝojsaltis dum li informis nin."

"Ĉiuokaze, ni devas iri. Lij Ĝordan supozas, ke li eltrovis novan sekretan pasejon el la kastelo."

"Mi privetus ke ĝi estas tiu malantaŭ la statuo de Gregoro la Glatparola, kiun ni trovis dum nia unua semajno ĉi tie. Ĝis."

Fredo kaj Georgo estis apenaŭ ne plu videblaj, kiam iuj multe malpli bonvenaj aperis: Malfid, flankata de Krab kaj Klus.

"Ĝuante la lastan manĝon, Potter? Kiam vi entrajniĝos por la reveturo al moglujo?"

"Vi aspektas multe pli kuraĝa nun, kiam vi staras surtere kaj havas viajn amiketojn ĉeflanke," diris Hari aplombe. Komprenable, nenio ajn rilate al Krab kaj Klus estis eta, sed tial, ke la Ĉefa Tablo plenis je instruistoj, neniu el ili povis fari ion, escepte de kraki la fingroartikojn kaj grimaci.

"Mi akceptos vian provokon iam ajn sola," diris Malfid. "Ĉinokte, se plaĉas al vi. Sorĉista duelo. Nur vergoj – neniu kontakto. Kio? Neniam aŭdis pri sorĉista duelo, mi supozas?"

"Kompreneble li aŭdis pri tio," diris Ron, girante[32]. "Mi estas lia sekundanto[33], kiu estas via?"

Malfid rigardis al Krab kaj Klus, taksante ilin.

"Krab," li diris, "Ĉu noktomeze akordiĝas? Ni trafos vin ĉe la premiĉambro; tiu ĉiam estas malŝlosita."

Kiam Malfid estis for, Ron kaj Hari rigardis unu la alian.

"Kio *estas* sorĉista duelo?" diris Hari. "Kaj kion signifas tio, ke vi estas mia sekundanto?"

"Nu, la sekundanto ĉeestas por respondeci, okaze de via morto," diris Ron senzorge, finfine komencante manĝi sian malvarman pasteĉon. Vidante la mienon sur la vizaĝo de Hari, li tuj almetis, "Sed oni nur mortas ĉe ĝustaj

dueloj, sciu, inter veraj sorĉistoj. Vi kaj Malfid ne kapablas pli ol sendi sparkojn inter vi. Neniu el vi havas sufiĉan magion por grave difekti la alian. Tamen, mi juĝas, ke li anticipis vian rifuzon."

"Kaj se mi flirtigos la vergon kaj nenio okazos, kio?"

"Forĵeti ĝin kaj batu al li la nazon," Ron sugestis.

"Pardonu min."

Ili ambaŭ rigardis supren. Estis Hermiona Granĝer.

"Ĉu oni permesas trankvile manĝi ĉiloke?" diris Ron.

Hermiona ignoris lin, kaj parolis al Hari.

"Mi ne povis eviti, ke mi subaŭdis kion vi kaj Malfid ĵus priparolis –"

"Certe vi povis," Ron murmuris.

"—kaj vi ne *rajtas* ĉirkaŭvagi la lernejon dumnokte, pensu pri la poentoj, kiujn vi malgajnos por Oragrifo, se oni kaptos vin, kaj vi certe kaptiĝos. Tio estas vere tre egoisma ago de vi."

"Kaj tio tute ne koncernas vin." diris Hari.

"Bonan nokton," diris Ron.

Tamen, tio ne akordis kun lia koncepto de perfekta tagfino, Hari pensis, dum li kuŝis sendorme multe poste, kaj priaŭdis Dijn kaj Ŝemus endormiĝi. (Nevil ne revenis de la alo hospitala). Ron dum la tuta vespero donis al li konsilojn, ekzemple, "Se li provos malbeni vin, prefere tordevitu tion, ĉar mi ne memoras, kiel ŝirmi sin kontraŭ tio." Estis vera ebleco, ke ili kaptiĝos fare de Ŝteleti aŭ S-ino Noris, kaj Hari sentis, ke li tro provis la sorton per rompo de alia regulo samtage. Tamen, la ridaĉanta vizaĝo de Malfid kvazaŭ aperadis el la mallumo – tio estus favora okazo por venki Malfid vidalvide. Li ne intencis preterlasi tion.

"Dekunua kaj duono," Ron murmuris finfine, "Ni devas iri."

Ili surmetis siajn banrobojn, alprenis siajn vergojn, kaj ŝteliris trans la turan ĉambron, suben laŭ la helica ŝtuparo, kaj en la Oragrifan komunan ĉambron. Kelkaj braĝoj ankoraŭ lumetis en la fajrejo, sorĉante ĉiujn fotelojn al ĝibaj nigraj ombroj. Ili estis preskaŭ atingantaj la truon malantaŭ la pentraĵo, kiam voĉo parolis de la plej proksima fotelo, "Mi ne kredas tion, ke vi ĝin faros, Hari."

Lampo ekflamis. Estis Hermiona Granĝer, portante ruĝetan noktorobon kaj malrideton.

"*Vi!"* diris Ron kolerege. "Ree enlitiĝu!"

"Mi preskaŭ informis vian fraton," Hermiona knalis, "Persi – li estas prefekto, li ĉesigus ĉi tion."

Hari ne povis kredi, ke iu ajn estas tiel trudema.

"Ni iru," li diris al Ron. Li puŝis flanken la pentraĵon de la Dika Damo, kaj grimpis tra la truon.

Hermiona ne intencis cedi tiel milde. Ŝi sekvis Ron tra la truon, siblante al ili kiel kolera anserino.

"Ĉu vi vere ne zorgas pri Oragrifo? Ĉu vi *nur* zorgas pri vi, *mi* ne ŝatus tion, se Rampeno gajnus la Dompokalon, kaj vi perdos ĉiujn el la poentoj, kiujn mi gajnis de profesorino MakGongal por scii pri Interŝanĝaj Sorĉoj."

"Iru for."

"Bone, sed mi avertis vin, vi memoru tion, kion mi diris, kiam vi sidos en la alhejma trajno morgaŭ, vi estas tiel –".

Kiel ili estis, oni neniam eksciis. Hermiona returnis sin al la portreto de la Dika Damo por eniri reen, kaj trovis sin fronte al neokupata pentraĵo. La Dika Damo estis for por noktomeza vizito, kaj Hermiona estis elŝlosita el la Oragrifa turo.

"Kion mi nun faros?" ŝi demandis akre.

"Tio estos via afero," diris Ron. "Ni devas iri, ni malfruos."

Ili eĉ ne pasis la finon de la koridoro, antaŭ ol Hermiona atingis ilin sekvante.

"Mi venos kun vi," ŝi diris.

"Ne *pensu* tion."

"Ĉu vi supozas ke mi starados ĉi tie, kaj atendos, ĝis Ŝteleti kaptas min? Se li trovos nin tri, mi diros al li la veron, ke mi provis haltigi vin, kaj vi povos konfirmi mian senkulpigon."

"Kian aŭdacon vi havas – ," diris Ron laŭte.

"Silentu, ambaŭ!" diris Hari akre. "Mi aŭdis ion."

Ĝi estis ia snufado.

"Ĉu S-ino Noris?" elspiris Ron rigardante strečokule en la mallumon.

Ne estis S-ino Noris. Estis Nevil. Li kuŝis buliĝinta sur la planko, profunde dormanta, sed vekiĝis abrupte, kiam ili proksimiĝis.

"Dankege vi trovis min! Mi estadis ĉi tie dum horoj, mi ne povis memori la novan pasvorton por eniri al la dormejo."

"Tenu la voĉon mallaŭte, Nevil. La pasvorto estas 'porkmuzelo', sed nun tio ne helpos vin, la Dika Damo estas ien irinta."

"Kiel fartas via brako?" demandis Hari.

"Bonege," diris Nevil, montrante ĝin al ili. "Sinjorino Pomfrej resanigis ĝin dum minuto."

"Bone – nu aŭskultu, Nevil, ni devas iri ien, do ĝis poste –"

"Ne lasu min!" diris Nevil grimpante surpieden, "Mi ne ŝatus resti ĉi tie sola, La Sanga Barono jam dufoje preterpasis."

Ron rigardis sian horloĝon, kaj tiam rigardegis furioze al Hermiona kaj Nevil.

"Se iu ajn el vi faros ion, kiu igos nin kaptiĝi, mi neniam trankviliĝos

antaŭ ol mi lernos tiun Malbenon de la Feaĉoj, pri kiu Ciuro rakontis al ni, kaj mi uzos ĝin kontraŭ vi."

Hermiona malfermis la buŝon, eble por klarigi al Ron, kiel oni fakte uzas la Malbenon de la Feaĉoj, sed Hari siblis por silentigi ŝin, kaj gestis tion, ke ili antaŭeniru.

Ili flirtis laŭ koridoroj striitaj per zonoj de lunlumo de la altaj fenestroj. Je ĉiu angulo Hari anticipis, ke ili trafos Ŝteleti aŭ S-inon Noris, sed ili bonŝancis. Ili rapidis supren per ŝtuparo al la tria etaĝo, kaj ŝteliris piedpinte kontraŭ la premiĉambro.

Malfid kaj Krab ankoraŭ ne estis tie. La kristalaj premiŝrankoj brilis, kie la lunlumo trafis ilin. Pokaloj, ŝildoj, pladoj, kaj statuoj eklumis arĝentaj kaj oraj tra la mallumo. La geknaboj glitis apud la muroj, fiksante siajn okulojn al la pordoj ĉe ambaŭ flankoj de la ĉambro. Hari elprenis sian vergon okaze, ke Malfid eksaltos enen, kaj tuj komencos. La minutoj preterrampis.

"Li malfruas, eble li malkuraĝas," Ron flustris.

Tiam sono el la apuda ĉambro saltigis ilin. Hari estis ĝuste levinta sian vergon, kiam ili aŭdis parolon de iu – kaj tiu ne estis Malfid.

"Flaru ĉirkaŭe, mia dolĉa, ili hazarde ŝtelkaŝas sin ĉe iu angulo."

Tiu estis Ŝteleti, kiu parolis al S-ino Noris. Terurfrapite, Hari gestis freneze tiel, ke la aliaj tri sekvu lin plej rapide; ili hastis kiel musoj silente kontraŭ la pordo aliflanka al la voĉo de Ŝteleti. La robo de Nevil nur ĝuste vipis preter la angulo, kiam ili aŭdis Ŝteleti eniri la premiĉambron.

"Ili estas ie ĉi tie," ili aŭdis lin murmuri, "evidente kaŝitaj."

"Tien!" Hari mimis lipe al la ceteraj, kaj teruritaj ili komencis ŝteliri laŭ longa galerio plena je kirasaĵoj. Ili aŭdis Ŝteleti proksimiĝi. Nevil subite elbuŝis timigitan pepon, kaj ekkuris – li stumblis, ekkroĉis Ron ĉirkaŭ la talio, kaj la paro rulfalis rekte kontraŭ kirasan kompleton.

La sonorego kaj kraŝbruo sufiĉis por veki la tutan kastelon.

"KURU!" Hari kriis, kaj la kvar geknaboj kuregis tra la galerion, ne rigardante poste por kontroli, se Ŝteleti sekvis – ili svingis sin ĉirkaŭ la pordokadron kaj galopis laŭ unu koridoro post alia, Hari gvidante, sen ajna ideo pri kie ili estas aŭ kien ili iras – ili eksplodis tra tapeto kaj trovis sin en kaŝata pasejo, impetis laŭ ĝi kaj eliris proksime al la klasĉambro de Sorĉoj, kiu estis, laŭ ilia kalkulo, ege for de la premigalerio.

"Mi supozas, ke ni evitis lin," Hari spiregis, klinante sin kontraŭ la malvarma muro, kaj viŝante sian frunton. Nevil kurbigis sin kvazaŭ faldita, kaj anhelis spasme.

"Mi – *avertis* – vin," Hermiona anhelis, palpante la konstrikton en sia brusto, "Mi – *ja avertis* - vin."

"Necesas, ke ni reiru al la Oragrifa turo," diris Ron, "Tiel rapide kiel

eblas.”

“Malfid trompis vin,” Hermiona diris al Hari. “Vi ekscias tion, ĉu ne? Li neniam intencis renkonti vin – Ŝteleti sciis tion, ke iu estus en la premiĉambro, evidente Malfid avertis lin.”

Hari supozis tion, ke ŝi pravis, sed ne intencis akordi kun ŝi.

“Ni iru.”

Ne estontis tiel facile. Ili iris nur dekon da paŝoj, antaŭ ol pordanso klakis, kaj io pafis sin el klasĉambro fronte al ili.

Estis Ĝenozo. Li ekvidis ilin kaj ĉirpis ĝojege.

“Silentu, Ĝenozo – bonvolu—ne faru tiel, ke ni eksiĝos.”

Ĝenozo klakis.

“Vagante ĉirkaŭe je noktomezo, Etaj Unuaĉjoj? Ta, ta, ta. Kiu misagas, tiu pagas.”

“Sed ne, se vi ne malkaŝos nin, Ĝenozo, bonvolu.”

“Devas informi al Ŝteleti, mi devas,” diris Ĝenozo per pia voĉo, sed kun malice brilantaj okuloj. “Estas por via bonfarto, sciu.”

“El nia vojo,” knalis Ron, farante braksvingon al Ĝenozo – kiu estis grava eraro.

“STUDENTOJ ELLITAJ!” Ĝenozo bojis, “STUDENOJ ELLITAJ ĈE LA KORIDORO SORĈOJ!”

Klinevitante sub Ĝenozo ili fuĝis je la vivo, rekte al la fino de koridoro, kie ili plaŭdtrafis al pordo – kaj ĝi estis ŝlosita.

“Jen la fino!” Ron ĝemis, dum ili puŝis senhelpe kontraŭ la pordo. “Ni estas venkotaj. Sen espero.”

Ili aŭdis paŝojn, Ŝteleti kurantan tiel rapide, kiel li kapablis kontraŭ la krioj de Ĝenozo.

“Ho moviĝu flanken,” Hermiona knaris. Ŝi forkaptis la vergon de Hari, frapetis la seruron, kaj flustris “*Alo-homora!*”

La riglilo klakis kaj la pordo svinge malfermiĝis – ili amase trahastis, fermis ĝin rapide, kaj premis la orelojn kontraŭ ĝi, aŭskultante.

“Kien ili iris, Ĝenozo?” Ŝteleti jam demandis, “Rapide, diru al mi.”

“Diru ‘bonvolu’.”

“Ne ŝercu antaŭ mi, Ĝenozo, diru tuj *kien ili iris?*”

Mi ne diros *nenion*, krom se vi diros ‘bonvolu’,” diris Ĝenozo per sia ĝenanta mokritma voĉo.

“Bone — *bonvolu.*”

“NENION! Ho, ho, ho! Mi diris, ke mi ne dirus *nenion*, krom se vi dirus ‘bonvolu’. Ha, ha, haaaa!”

Kaj ili aŭdis la sonojn de Ĝenozo susurante for, kaj de Ŝteleti blasfemante pro kolerego.

“Li supozas, ke ĉi tiu pordo estas ŝlosita,” Hari flustris. Ŝajne ni bonŝancos – Nevil, *lasu* min.” Ĉar Nevil estis tiranta ĉe la maniko banroba de Hari dum la pasinta minuto. “Do, *kio?*”

Hari turniĝis – kaj vidis tutklare kion. Dum momento evidentis al li, kvazaŭ li enpaŝis koŝmaron – tio ja troas, post la tuto, kiu jam okazis ĝis nun.

Ili ne estis en ĉambro, kiel ili supozis, sed en koridoro. La eksterlima koridoro de la tria etaĝo. Kaj nun ili konis, kial ĝi estis eksterlima.

Ili rigardis rekte en la okulojn de monstra hundo; hundo, kiu plenigis la spacon inter plafono kaj planko. Kiu havis tri kapojn. Tri parojn da rulantaj, frenezaj okuloj; tri nazojn tikantaj kaj tremantaj, ĉiu en ilia direkto; tri ŝaŭmantajn faŭkojn, kun salivo pendanta kvazaŭ en glitigaj ŝnuroj de la flavecaj dentegoj.

Ĝi staris tute senmove, ĉiuj el la ses okuloj rigardantaj ilin, kaj Hari ekkomprenis, ke la sola kialo por ilia daŭro en vivo estis la surprizo kaŭzita per ilia subita apero, sed la hundo rapide orientiĝis, kaj la signifo de tiuj tondraj graŭloj estis tutevidenta.

Hari palpis por la pordanso – inter Ŝteleti kaj la morto li elektus Ŝteleti.

Ili falis malantaŭen – Hari plaŭdfermis la pordon, kaj ili kuris, ili preskaŭ flugis, reen laŭ la koridoro. Evidente Ŝteleti forhastis por serĉi ilin aliloke, ĉar ili ne vidis lin ie ajn, sed ne gravis al ili – kiuj sole intencis almeti tiom da spaco inter si kaj la monstro, kiom eblas. Ili ne paŭzis je sia kurado antaŭ ol atingi la portreton de la Dika Damo ĉe la sepa etaĝo.

“Kie en la mondo vi ĉiuj estis?” ŝi demandis, rigardante iliajn banrobojn, kiuj pendis duonfalantaj de iliaj ŝultroj, kaj iliajn ruĝvangajn, ŝvitantajn vizaĝojn.

“Ne zorgu pri tiu – porkmuzelo, porkmuzelo,” spiregis Hari, kaj la pentraĵo svingis antaŭen. Ili ekgrimpis en la komunan ĉambron kaj kolapsis, tremante en fotelojn.

Kelka tempo pasis antaŭ ol iu el ili diris ion ajn. Nevil aspektis, kvazaŭ neniam parolonte denove.

“Kion ili intencas, havante tian beston forŝlositan en lernejo?” diris Ron finfine. “Se hundo iam bezonis ekzercon, tiu bezonas tion.”

Hermiona jam ĉesis anheli, kaj ree gajnis sian koleran humoron.

“Vi ne ekzercas la okulojn, iu el vi, ĉu?” ŝi knalis. ”Ĉu vi ne rimarkis tion, sur kio ĝi staris?”

“La planko?” Hari sugestis. “Mi ne rimarkis la piedojn, mi tro prizorgis la kapojn.”

“Ne, ne estis la planko. Ĝi staris sur klapopordo. Evidente ĝi gardas ion.”

Ŝi ekstaris, kolergrimacante al ili.

“Mi supozas, ke vi memfieras. Ni povis morti, aŭ pli malbone, eksiĝi. Nun, se plaĉas al vi, mi enlitiĝos.”

Gapante Ron rigardis ŝin foriri.

“Certe plaĉas al ni,” li diris. “Oni supozus, ke ni trudis al ŝi sekvi nin, ĉu ne?”

Sed Hermiona estis doninta al Hari ion alian por pripensi, dum li grimpis reen enliten. La hundo gardas ion – kiel diris Hagrid? Gajngotoj estis la plej sekura loko en la mondo por kaŝi ion – krom Porkalo.

Evidente Hari eltrovis la kaŝejon de la malpurega pakaĵo el ŝloskelo sepcent dek tri.

# Ĉapitro dek

# Halovino

La sekvantan tagon Malfid apenaŭ fidis siajn okulojn, kiam li vidis Hari kaj Ron ankoraŭ ĉe Porkalo, aspektante lacaj sed tute bonhumoraj. Ja, tiun matenon Hari kaj Ron konsideris la renkonton kun la trikapa hundo kiel elstaran aventuron, kaj ili entuziasme atendis plian. Nun Hari rakontis al Ron pri la pakaĵo, kiu evidente relokiĝis de Gajngotoj al Porkalo, kaj ili pasigis multon da tempo cerbumante pri kio do povus bezoni tiel fortan gardadon.

"Ĝi estas aŭ ege valora aŭ ege danĝera," supozis Ron.

"Aŭ ambaŭ," aldonis Hari.

Tamen, ĉar ili nur certe sciis tion, ke la mistera objekto estis kvin centimetrojn longa, ili ne havis grandan ŝancon por diveni, kio ĝi estas, sen pluaj indicoj.

Nek Nevil nek Hermiona manifestis iun ajn intereson pri tio, kio restas sub la hundo kaj la klapopordo. Al Nevil gravis ĉefe, ke li neniam denove iru proksime al la hundo.

Hermiona nun rifuzis paroli kun Hari kaj Ron. Sed ŝi estis tiel ĉefema kaj ĉionscia, ke ili frandis ŝian silenton. Al ilia feliĉo nur mankis rimedo, per kiu ili venĝu sin kontraŭ Malfid, kaj plaĉege ĝuste tio alvenis poŝte la sekvantan semajnon.

Dum la strigoj amasiĝis en la Granda Halo kiel kutime, ĉies atento kaptiĝis de longa, mallarĝa pakaĵo portata de ses grandaj otusoj. Hari tiom interesiĝis kiom la ceteraj pri kion enhavas tiu granda pakaĵo, kaj li miregis kiam la strigoj glisis suben kaj faligis ĝin ĝuste antaŭ lin, forfrapante lian lardon de la tablo. Ili apenaŭ estis forflirtintaj, kiam alia strigo faligis leteron sur la pakaĵon.

Hari ŝire malfermis la leteron unue, kio bonŝancis, ĉar skribite estis:

> NE MALFERMU LA PAKAĴON APUD LA TABLO. Ĝi enhavas vian novan Nimbuson 2000. Tamen mi ne volas sciigi al ĉiuj, ke vi havas flugbalailon, ĉar ĉiu petus unu similan. Olivero Arbo renkontos vin ĉivespere ĉe la kvidiĉa tereno je la sepa por via unua trejnado.
>
> Prof. M. MakGongal

Hari malfacile kaŝis sian ĝuegon dum li donis la noton al Ron por legi.
“Nimbuso 2000!” Ron ĝemis ĵaluze. “Mi eĉ neniam tuŝis unu tian.”
Ili eliris la halon rapide, kun intenco malpaki la balailon diskrete antaŭ sia unua leciono, sed meze en la vestiblo ili trovis la vojon al la ŝtuparo barita de Krab kaj Klus. Malfid forprenis la pakaĵon de Hari kaj palpis ĝin.
“Tio estas flugbalailo,” li diris, ĵetante ĝin reen al Hari kun miksaĵo de ĵaluzo kaj spito videbla en lia visaĝo. “Jen fino por vi, Potter, unuajaraj ne rajtas havi ilin.”
Ron ne povis rezisti.
“Ĝi ne simple estas flugbalailo,” li diris, “ĝi estas Nimbuso 2000. Kion vi diris pri via balailo, kiu restas hejme, Malfid, ĉu ne estis Kometo 260?” Ron larĝe ridetis al Hari. “La Kometoj aspektas brilaj, sed ili ne kompareblas kun la Nimbusoj.”
“Kion vi scias pri tio, Tordeli, vi ne havas per kio aĉeti la duonon de la stango,” Malfid knale respondis. “Mi supozas, ke vi kaj viaj fratoj ŝparas por aĉeti ĝin vergeton post vergeto.”
Antaŭ ol Ron povis respondi, prof. Flirtmeĉo aperis ĉe la kubuto de Malfid.
“Ĉu kverelo? Mi esperas ke ne, knaboj,” li pepis.
“Potter ĵus ricevis flugbalailon, profesoro,” tuj diris Malfid.
“Jes, jes, en ordo,” diris prof. Flirtmeĉo, kun ĝojbrila rideto al Hari. “Profesorino MakGongal diris al mi ĉion pri la apartaj cirkonstancoj, Potter. Kaj kiu modelo ĝi estas?”
“Nimbuso 2000, sinjoro,” diris Hari, batalante kontraŭ ridemo pro la horora mieno de Malfid. “Kaj ĝuste dank’al Malfid mem, mi ricevis ĝin,” li almetis.
Hari kaj Ron ekiris supren, sufokante siajn ridojn pro la evidenta furiozo kaj konfuzo de Malfid.
“Ja ĝustas,” Hari ronkoklukis kiam ili atingis la supron de la marmora ŝtuparo. “Se li ne estus ŝtelinta la Tutmemorilon de Nevil, mi ne estus en la teamo…”
“Do mi supozas, ke vi rigardas tion kiel rekompenson por kontraŭi regulojn?” ilin trafis kolera voĉo tuj malantaŭa. Hermiona stamfe supreniris la ŝtuparon, kun malaproba rigardo al la pakaĵo de Hari.
“Mi pensis, ke vi rifuzas paroli kun ni,” diris Hari.
“Jes, ne ĉesu nun,” diris Ron. “Ni tute bonfartas tiel.”
Hermiona marŝis for, kun nazo alta pro indigno.
Al Hari tre malfacilis priatenti siajn lecionojn tiutage. Liaj pensoj daŭre vagis aŭ supren al la dormejo, kie lia nova flugbalailo kuŝas sub la lito, aŭ for al la kvidiĉa tereno, kie li eklernos la ludon ĉivespere. Li glutegis sian

vespermanĝon sen rimarki, kion li estas manĝanta, kaj tiam hastis supren kun Ron por finfine malpaki la Nimbuson 2000.

"Hoo," Ron suspiris, dum la balailo rulis sur la littukon de Hari.

Eĉ Hari, kiu sciis nenion pri la diversaj specoj de balailoj, opiniis, ke ĝi aspektas mirinde. Svelta kaj polurita, kun stango el mahagono, ĝi havis longan voston el netaj rektaj vergetoj, kaj 'Nimbuso 2000' estis skribita orlitere ĉe la supro.

Iom antaŭ la sepa, Hari eliris la kastelon, kaj ekiris al la kvidiĉa tereno en la krepusko. Li eĉ neniam eniris la stadionon antaŭe. Centoj da benkoj staris supre ĉirkaŭ la kampo, tiel ke la spektantoj estu sufiĉe altaj por vidi kio okazas. Ĉe ambaŭ finoj de la kampo staris tri oraj stangoj, ĉiu kun ringego ĉe la pinto. Ili memorigis al Hari pri la plastaj stangetoj, tra kiuj la moglaj infanoj blovis bobelojn, krom tio ke ili altis je dek kvin metroj.

Tro flugavida por atendi Arbon, Hari ekrajdis sian balailon kaj piedbate ekflugis. Kia sento – li plonĝis tra la ringegoj kaj reen, kaj rapidis tien kaj ĉi tien laŭ la tereno. Per la plej delikata tuŝo la Nimbuso 2000 turniĝis kien ajn li volis.

"He, Potter, venu suben!"

Olivero Arbo estis alveninta. Li portis grandegan lignan skatolon sub la brako. Hari alteriĝis apud li.

"Belege," diris Arbo, kun okuloj glimantaj. "Mi komprenas, kion MakGongal volis diri…prave vi naskiĝis por flugi. Mi nur instruos al vi la regulojn ĉivespere, poste vi partoprenos la teaman trejnadon trifoje semajne."

Li malfermis la skatolon. Interne estis kvar pilkoj malsamgrandaj.

"Ĝuste," diris Arbo. "Nu, kvidiĉo estas sufiĉe simpla por kompreni, eĉ se ĝi ne estas tiel facila por ludi. Ambaŭ teamoj havas sep ludantojn. Tri el ili nomiĝas 'ĉasistoj'."

"Tri ĉasistoj," Hari rediris, dum Arbo elprenis helruĝan pilkon pli-malpli grandan kiel piedpilkon.

"Ĉi tiu pilko nomiĝas la 'kvaflo'," diris Arbo. "La ĉasistoj ĵetas la kvaflon unu al alia, kaj provas meti ĝin tra unu el la ringegoj por atingi golon. Po dek poentojn ĉiufoje, kiam la kvaflo pasas tra ringego. Ĉu vi komprenas?"

"La ĉasistoj ĵetas la kvaflon kaj metas ĝin tra la ringegoj por atingi golon," Hari recitis. "Do – tio similas al korbopilko kun ses golejoj kaj rajdante balailojn, ĉu ne?"

"Kio estas korbopilko?" demandis Arbo scivoleme.

"Ne gravas," diris Hari haste.

"Nu, estas alia ludanto en ĉiu teamo, kiu nomiĝas la 'gardisto' – mi

estas gardisto por Oragrifo. Mi devas flugi ĉirkaŭ niaj ringegoj, kaj bari la golojn de la alia teamo.”

“Tri ĉasistoj, unu gardisto,” diris Hari, kiu firme intencis memori ĉion. “Kaj ili ludas per la kvaflo. Bone, mi komprenis tion. Do por kio estas la aliaj?” Li indikis la tri pilkojn ankoraŭ en la skatolo.

“Mi montros tion al vi nun,” diris Arbo. “Prenu tion ĉi.”

Li donis al Hari malgrandan klabon, similan al mallonga bazpilka klabo.

“Mi montros al vi kiel la ‘klabuloj’ kondutas,” Arbo diris. “Ĉi tiuj du estas la klabuloj.”

Li indikis al Hari du identajn pilkojn, gagate nigrajn kaj iom pli malgrandajn ol la kvaflon. Hari rimarkis, ke ili ŝajne strebis por eskapi el la rimenoj, kiuj tenis ilin en la skatolo.

“Gardu vin,” Arbo avertis al Hari. Li kliniĝis suben, kaj liberigis unu el la klabuloj.

Tuj la nigra pilko alte supreniris, kaj tiam ĵetis sin rekte al la vizaĝo de Hari, Hari svingbatis ĝin per sia klabo por eviti ke ĝi rompu al li la nazon, kaj for sendis ĝin zigzage ĉielen – ĝi zumis ĉirkaŭ iliaj kapoj, kaj tiam pafiĝis al Arbo, kiu plonĝe saltis sur ĝin, kaj sukcesis bloki ĝin sur la grundo.

“Ĉu klare?” Arbo anhelis, trudante la baraktantan klabulon reen en la skatolon, kaj rimenante ĝin firme. “La klabuloj raketadas ĉirkaŭe, celante frapi la ludantojn de iliaj balailoj. Pro tio, ĉiu teamo havas du ‘batistojn’ – la ĝemeloj Tordeli estas niaj. Ilia tasko estas protekti sian teamon kontraŭ la klabuloj, kaj rebati ilin kontraŭ la alia teamo. Do – ĉu vi kaptis ĉion?”

“Tri ĉasistoj celas atingi golojn per la kvaflo; la gardisto gardas la golejojn; la batistoj pelas la klabulojn for de sia teamo” Hari recitis.

“Bonege,” diris Arbo.

“Ah – ĉu la klabuloj iam ajn mortigis iun?” Hari demandis, esperante ke li ŝajnis senzorga.

“Neniam ĉe Porkalo. Ni estas suferintaj kelkajn rompitajn makzelojn, sed nenion pli gravan. Nu, la lasta teamano estas la ‘serĉisto’. Tiu estas vi. Kaj vi ne bezonas prizorgi la kvaflon aŭ la klabulojn – ”

“— krom se ili frakasas al mi la verton.”

“Ne zorgu pri tio, la Tordelioj pli efikas ol la klabuloj – laŭ mi ili mem estas paro de homaj klabuloj.”

Arbo prenis el la skatolo la kvaran kaj lastan pilkon. Kompare kun la kvaflo aŭ la klabuloj, ĝi estis tre eta, iom pli granda ol juglando. Ĝi estis brile ora, kun arĝentaj flirtantaj flugiletoj.

“*Ĉi tio*,” diris Arbo, “estas la ‘oreko’, kaj ĝi estas la plej grava pilko el ĉiuj. Estas tre malfacile kapti ĝin, ĉar ĝi estas tiel rapida kaj apenaŭ videbla.

Kapti ĝin estas la tasko de la serĉisto. Vi devas sinui inter la ĉasistoj, batistoj, klabuloj, kaj kvaflo por trovi ĝin pli frue ol la serĉisto de la alia teamo, ĉar kiu ajn el la du serĉistoj kaptas la orekon, tiu gajnas por sia teamo pliajn cent kvindek poentojn, do ĝi preskaŭ ĉiam venkas. Pro tio la serĉistoj estas prifaŭlataj tiel ofte. Ĉiu kvidiĉa ludo finiĝas nur kiam la oreko kaptiĝas, do ĝi povas daŭri senlime – mi supozas, ke la rekorda daŭro estis tri monatoj, oni devis anstataŭigi la teamanojn, por ke ili povu iom dormi."

"Nu, tio estas la tuto – ĉu demandojn?"

Hari kapneis. Li bone komprenis kion li devos fari, nur fari tion estos la afero.

"Ni ankoraŭ ne trejnos kun la oreko," diris Arbo, zorgeme enskatoligante ĝin. "Estas tro mallume, ni riskas perdi ĝin. Do ni provu vin kun ĉi tiuj."

Li tiris sakon de ordinaraj golfludaj pilkoj el sia poŝo, kaj post kelkaj minutoj li kaj Hari estis enaere, Arbo ĵetante la pilkojn tiel forte, kiel li kapablis en ĉiu direkto, por ke Hari kaptu ilin.

Hari ne maltrafis unu solan, kaj tio ege plaĉis al Arbo. Post horduono la nokto tute alvenis, kaj ili ne povis daŭrigi.

"Tiu Kvidiĉa Pokalo tenos niajn nomojn sur la etikedo ĉijare," diris Arbo ĝoje dum ili pezpaŝis supren kontraŭ la kastelo. "Ne surprizos min, se vi fariĝos eĉ pli bona ol Karlo Tordeli, kaj tiu kapablus ludi por la Anglia teamo, se li ne estus foririnta por ĉasi drakojn."

Eble ĉar li nun tiom okupiĝis, farante kvidiĉan trejnadon trifoje ĉiun semajnon, krom la multon da hejmtaskoj por la kursoj, Hari povis apenaŭ kredi tion, kiam li rimarkis ke li jam estis du monatojn ĉe Porkalo. La kastelo ŝajnis kvazaŭ lia hejmo pli ol Ligustra Vojo iam ajn ŝajnis tiel. Ankaŭ liaj lecionoj fariĝis daŭre pli interesaj post kiam li ekregis la fundamentojn.

Je la Halovina mateno oni vekiĝis kun la franda aromo de bakata kukurbo, kiu ŝvebis tra la koridoroj. Eĉ pli bone, prof. Flirtmeĉo anoncis dum la klaso de Sorĉoj, ke li taksis ilin pretaj por flugigi aferojn, kion ĉiuj deziregis fari, post kiam ili vidis lin glisigi la bufon de Nevil ĉirkaŭ la klasĉambro. Profesoro Flirtmeĉo arigis la klason en parojn por ekzerci tion. Hari pariĝis kun Ŝemus Fingan (kio konvenis al Hari, kun kiu Nevil avidis pariĝi). Tamen Ron estis laboronta kun Hermiona Granĝer. Oni malfacile divenis, ĉu Ron, ĉu Hermiona pli koleris pri tio. Ŝi ne estis parolinta al iu el ili post la tago kiam la balailo de Hari alvenis.

"Nun ne forgesu pri tiu neta pojna moviĝo, kiun ni ekzercis!" pepis prof. Flirtmeĉo, starante sur sia amaso da libroj kiel kutime. "Susuro kaj flirto,

memoru, susuro kaj flirto. Kaj la korekta diro de la magiaj vortoj ankaŭ tre gravas – neniam forgesu la sorĉiston Barufon, kiu diris ‘so’ anstataŭ ‘fo’ kaj trovis sin sur la planko kun bizono surbruste.”

Tre malfacilis. Hari kaj Ŝemus susuradis kaj flirtadis, sed la plumo, kiun ili devis sendi kontraŭĉiele, simple kuŝis sur la skribtablo. Ŝemus malpaciencis tiom, ke li ŝovis la plumon per sia vergo, kaj ĝin ekflamigis – Hari devis estingi ĝin per sia ĉapelo.

Ron ĉe la apuda tablo ne multe pli bonŝancis.

“*Vingardium Leviosa!*” li kriis, svingante siajn longajn brakojn kiel ventmuelilo.

“Vi misdiras tion,” Hari aŭdis Hermionan knali. “Estas ‘Vin-*gaar*-dium Levi-*oo*-sa’, prononcu la ‘*gar*’ sufiĉe longe.”

“Do<i> </i>faru ĝin *vi*, se vi estas tiel saĝa,” Ron defiis. Hermiona kunrulis la manikojn de sia robo, flirtigis sian vergon, kaj diris ‘*Vingardium Leviosa!*”

Ilia plumo altiĝis de la tablo kaj ŝvebis je metro super iliaj kapoj.

“Ho, bone farite!” kriis prof. Flirtmeĉo aplaŭdante, “Ĉiu rigardu ĉi tie, sinjorino Granĝer sukcesis en tio!”

Ron ege malbonhumoris antaŭ la fino de la klaso.

“Ne mirindas ke neniu povas elteni ŝin,” li diris al Hari dum ili puŝis sin antaŭen en la homoplenan koridoron, “Ŝi estas koŝmaro, verdire.”

Iu puŝis sin kontraŭ Hari, hastante preter li. Estis Hermiona. Hari ekvidis ŝian vizaĝon – kaj miris vidante, ke ŝi ekploris.

“Mi supozas, ke ŝi aŭdis vin.”

“Do kio?” diris Ron, sed li aspektis iom maltrankvila. “Ŝi certe jam rimarkis, ke ŝi ne havas amikojn.”

Hermiona ne alvenis al la sekvanta klaso, kaj ne vidiĝis dum la posttagmezo. Survoje al la Granda Halo por la Halovina festo, Hari kaj Ron subaŭdis Parvati Patil diri al sia amikino Lavenda, ke Hermiona ploris en la knabina necesejo kaj volis resti sola. Ron aspektis eĉ pli embarasite pri tio, sed post momento, ili eniris la Grandan Halon, kie la Halovinaj dekoracioj puŝis Hermionan el iliaj pensoj.

Mil vivaj vespertoj flirtis el la muroj kaj plafono dum pliaj mil rondflugis super la tabloj kiel malaltaj nigraj nuboj, farante ke la kandeloj en la kukurboj flagradis. La manĝaĵoj aperis subite sur la oraj teleroj, kiel okazis dum la semestrokomenca bankedo.

Hari ĵus servis al si bakitan terpomon, kiam prof. Ciuro ekkuris en la halon kun sia turbano malrekta kaj sia vizaĝo terurita. Ĉiuj gapis dum li atingis la seĝon de prof. Zomburdo, kaj anhelis, “Trolo – en la karceroj – pensis, ke vi devas scii tion.”

Li tiam malrapide falis al la planko en profunda sveno.

Okazis tumulto. Necesis, ke kelkaj purpuraj petardoj eksplodis el la vergpinto de prof. Zomburdo, antaŭ ol silento revenis.

“Prefektoj,” li muĝdiris. “Gvidu tuj viajn Domojn reen al la dormejoj!”

Persi prosperis en krizoj.

“Sekvu min! Tenu vin kune, unuajaraj! Neniu bezonas timi la trolon, se vi observas miajn ordonojn. Restu ĝuste malantaŭ mi. Lasu vojon, unuajaraj pasantaj! Pardonu, mi estas prefekto!”

“Kiel povus trolo enveni?” Hari demandis dum ili grimpis la ŝtuparon.

“Mi ne havas ideon pri tio, ili supozeble estas tute stultaj,” diris Ron. “Eble Ĝenozo enlasis ĝin por Halovina ŝerco.”

Ili pasis diversajn grupojn da homoj hastantaj kontraŭ diversaj direktoj. Dum ili puŝis sin tra amaso de konfuzitaj hupopufaj, Hari subite tiris la brakon de Ron.

“Mi ekpensis – Hermiona!”

“Kio pri ŝi?”

“Ŝi ne scias pri la trolo.”

Ron mordis al si la lipon.

“Ho, bone,” li knalis, “Sed ne taŭgus, ke Persi vidus nin.”

Klinante la kapojn suben, ili kuniĝis kun la hupopufaj irante kontraŭe, kaŝiris flanken laŭ malplena koridoro, kaj ekhastis kontraŭ la knabina necesejo. Ili ĵus turniĝis ĉirkaŭ la sekvanta angulo, kiam ili ekaŭdis rapidajn paŝojn malantaŭ si.

“Persi!” siblis Ron, tirante Hari malantaŭ egan ŝtonan grifon.

Tamen, kaŝrigardante preter ĝi, ili vidis ne Persi, sed Snejp. Li transiris la koridoron kaj malaperis el vido.

“Kion li faras?” Hari flustris, “Kial li ne estas sube en la karceroj kun la ceteraj instruistoj?”

“Mi tute ne scias.”

Kiel eble plej kviete ili ŝteliris laŭ la apuda koridoro post la forirantaj paŝoj de Snejp.

“Li celas la trian etaĝon,” Hari diris, sed Ron haltis lin per manlevo.

“Ĉu vi flaras ion?”

Hari snufis kaj aĉa haladzo atingis liajn naztruojn, ia miksaĵo de uzitaj ŝtrumpoj kaj la speco de publika necesejo, kiun oni ŝajne neniam purigas.

Kaj tiam ili aŭdis ĝin – basan grunton, kaj la trenantajn pezpaŝojn de grandegaj piedoj. Ron indikis – je la fino de la pasejo maldekstre, iu grandega afero moviĝis kontraŭ ili. Ili kaŭris en la ombroj, kaj rigardis dum ĝi aperis en faskon de lunlumo.

Estis terura vidaĵo. Alta je kvar metroj, kun haŭto ia malbrila,

granitsimile griza, ĝia ega, amasa korpo similis ŝtonegon kun malgranda kalva kapo sidante ĉe la supro kiel kokoso. Ĝi havis mallongajn krurojn je larĝo de arbotrunkoj, kaj platajn, kornecajn piedojn. La haladzo eliĝanta el ĝi estis neeltenebla. Enmane ĝi havis grandegan lignan klabon, kiu treniĝis kontraŭ la planko, ĉar ĝiaj brakoj estis tiel longaj.

La trolo haltis apud pordejo, kaj strabrigardis internen. Ĝi levis siajn longajn orelojn cerbumante per sia eta cerbo, kaj tiam rampis malrapide en la ĉambron.

"La ŝlosilo restas en la seruro," Hari murmuris. "Ni povas ĝin enŝlosi."

"Bonan ideon," Ron diris nervoze.

Ili movetiĝis kontraŭ la malfermita pordo kun sekaj buŝoj, preĝante ke la trolo ne ekaperos el ĝi. Per longa salto Hari atingis la ŝlosilon, plaŭdfermis la pordon, kaj ŝlosis ĝin.

"*Golo!*"

Ekzaltite pro ilia venko, ili komencis forkuri laŭ la pasejo, sed kiam ili atingis la angulon ili aŭdis ion, kiu kvazaŭ ĉesigus iliajn korojn – akre teruritan krion – kaj ĝi devenis el la ĉambro kiun ili ĵus ŝlosis.

"Ho, ne," diris Ron, pala kiel la Sanga Barono.

"Estas la knabina necesejo!" Hari anhelis.

"*Hermiona!*" ili kriis kune.

Estis la plej malprefera ago, kiun oni volus fari, sed kion alian ili povus? Girante reen, ili ekkuris al la pordo kaj turnis la ŝlosilon, fuŝpalpante pro paniko. Hari tire malfermis la pordon, kaj ili kuris internen.

Hermiona Granĝer velkis kontraŭ la fora muro, evidente eksvenonta. La trolo antaŭis al ŝi, frapante la lavkuvojn de la muroj dum ĝi paŝis.

"Distru ĝin!" Hari diris urĝe al Ron, kaj prenante iun kranon, li ĵetis ĝin tiel forte, kiel li kapablis, kontraŭ la muro.

La trolo ekhaltis kelkmetrojn de Hermiona. Ĝi pezmoviĝis ĉirkaŭe, stulte palpebrumante, por malkovri tion, kio faris la bruon. Ĝiaj kruelaj okuletoj trafis Hari. Ĝi hezitis, kaj tiam celis al li anstataŭ al Hermiona, levante sian klabon dum ĝi iris.

"Hoj, etcerba!" kriis Ron de la kontraŭa flanko de la ĉambro, kaj li ĵetis feran tubon kontraŭ ĝi. La trolo eĉ ne rimarkis la tubon kiu trafis al ĝi la ŝultron, sed aŭdante la krion ĝi paŭzis kaj turnis sian malbelan muzelon kontraŭ Ron, lasante al Hari la tempon por kuri preter ĝi.

"Venu, kuru, *kuru!*" Hari kriis al Hermiona, provante tiri ŝin kontraŭ la pordo, sed ŝi ne kapablis moviĝi, ŝi ankoraŭ glatigis sin kontraŭ la muro, ŝian buŝon gapantan pro teruro.

La krioj kaj eĥoj ŝajne pelis la trolon al furiozo. Ĝi muĝis laŭte kaj ekiris kontraŭ Ron, kiu estis la plej proksima, kaj sen eskapvojo.

Hari tiam faris ion, kiu estis samtempe ege kuraĝa kaj ege stulta: kurante li saltis kaj suksecis ĉirkaŭbraki la kolon de la trolo de malantaŭe. La trolo ne sentis, ke Hari pendis tie, sed eĉ trolo rimarkus se oni puŝus longan pecon da ligno profunde en la nazon, kaj la vergo de Hari ankoraŭ estis en lia mano, kiam li saltis – ĝi trafis rekte en unu naztruon de la trolo.

Hurlante pro doloro, la trolo tordis kaj svingis sian klabon, dum Hari alkroĉis sin pro mortotimo; ene de sekunda daŭro la trolo evidente sukcesus fortiri lin, aŭ trafi lin per terura bato de la klabo.

Hermiona estis falinta al la planko pro timo; Ron eltiris sian propran vergon – ne sciante kion li intencis fari, li aŭdis sin krii la unuan sorĉon, kiu eniris lian kapon: "V*ingardium Leviosa*!"

La klabo flugis subite el la mano de la trolo, altiĝis supren, turniĝis malrapide – kaj falis, kun naŭziga krako sur la kapon de sia posedanto. La haltanta trolo ŝancelis, kaj tiam falis plaŭdante sur sian vizaĝon kun bruego kiu tremigis la tutan ĉambron.

Hari surpiediĝis. Li skuiĝis kaj anhelis. Ron staradis tie kun sia vergo ankoraŭ levata, gapante al tio, kion li ĵus faris.

Estis Hermiona kiu unue parolis.

"Ĉu ĝi estas – morta?"

"Mi supozas ke ne," respondis Hari. "Mi dirus, ke ĝi nur estas svenigita."

Li kliniĝis suben kaj eltiris sian vergon el la trola nazo.

Ĝi tute ŝmiriĝis per io, kio similis al grumelplena, griza gluo.

"Aĥ, trola mukaĉo."

Li viŝis ĝin per la pantolono de la trolo.

Subita bruo de la pordo kaj laŭtaj paŝoj kaŭzis, ke la tri geknaboj rigardis supren. Ili ĝis nun ne konsciis kiom da bruego ili faradis, tamen kompreneble iuj malsupre en la karceroj devis aŭdi la krakadon kaj la trolajn muĝojn. Post momento prof. MakGongal ekŝtormis en la ĉambron, tuj sekvis Snejp, kaj Ciuro malantaŭis. Ciuro ekrigardis la trolon, elspiris feblan ĝemon, kaj rapide sidiĝis sur necesejan pelvon, premante sian koron.

Snejp kliniĝis por ekzameni la trolon. Profesorino MakGongal rigardadis Hari kaj Ron. Hari neniam antaŭe vidis ŝin tiom koleri. Ŝiaj lipoj estis blankpalaj. Espero pri gajno de kvindek poentojn por Oragrifo, forvaporiĝis rapide el la pensoj de Hari.

"Kion sub la ĉielo vi pensis?" diris prof. MakGongal per frostece furioza voĉo. Hari rigardis je Ron, kiu ankoraŭ staris kun sia vergo levita. "Bonŝance, ke vi ne mortis. Kial vi ne estis en via dormejo?"

Snejp pafis al Hari rapidan pikantan rigardon. Hari rigardis la plankon. Li volis, ke Ron mallevu la vergon.

Tiam voĉeto sonis el la ombroj.

“Bonvolu, profesorino MakGongal – ili serĉis min.”

“Sinjorino Granĝer!”

Hermiona finfine sukcesis grimpi surpiede.

“Mi iris por serĉi la trolon, ĉar mi – mi supozis ke mi povas trakti ĝin sole – komprenu, ĉar mi tiom legis pri ili.”

Ron faligis sian vergon. Hermiona Granĝer, mensoganta senrezerve al instruisto?

“Se ili ne estus trovintaj min, mi jam estus morta. Hari puŝis sian vergon en ĝian nazon, kaj Ron batis ĝin senkonscia per ĝia propra klabo. Ili ne havis la tempon por iri kaj alvenigi iun. Ĝi estis finonta min, kiam ili alvenis.”

Hari kaj Ron klopodis sinteni, kvazaŭ ĉi tiu rakonto ne estus novaĵo por ili.

“Nu – tiuokaze…” diris prof. MakGongal, fiksrigardante al ĉiu el ili, “Sinjorino Granĝer, naiva knabino, kiel vi pripensis batali sole kun monta trolo?”

Hermiona mallevis la kapon. Hari estis mirfrapita. Hermiona estus la lasta persono, kiun oni suspektus pri rompo de regulo, sed tie ŝi staris, pretendante ke ŝi faris tion, por savi ilin de puno. Tio verŝajnis kiel Snejp donacanta dolĉaĵojn al la studentoj.

“Sinjorino Granĝer, pro tio Oragrifo perdos kvin poentojn,” diris prof. MakGongal, “Vi ege seniluziigis min. Se vi ne estas iel vundita, vi prefere ekiru al la oragrifa turo. Studentoj plenumas la feston en siaj Domoj.”

Hermiona foriris.

Prof. MakGongal turniĝis al Hari kaj Ron.

“Nu, mi ankoraŭ dirus, ke vi bonŝancis, tamen nur malmultaj unuajaraj povus pritrakti plenkreskintan montan trolon. Vi ambaŭ gajnas por Oragrifo po kvin poentojn. Profesoro Zomburdo informiĝos pri tio. Vi iru.”

Ili hastis el la ĉambro kaj tute ne parolis antaŭ ol ili estis grimpintaj du etaĝojn supren. Krom ĉio cetera, ili trankviliĝis pro tio, ke ili estis malproksime de la trola haladzo.

“Ni rajtis gajni pli ol dek poentojn,” Ron grumblis.

“Kvin precize, post kiam ŝi subtrahos tiujn de Hermiona.”

“Bonintenca ŝi estis kiam ŝi savis nin de puno,” Ron agnoskis. “Tamen memoru, ke ni *ja* savis ŝin.”

“Eble ŝi ne bezonintus savon, se ni ne ŝlosintus la beston kun ŝi,” Hari memorigis al li.

Ili ĵus atingis la portreton de la Dika Damo.

“Porkmuzelo,” ili diris kaj eniris.

La komuna ĉambro estis plenokupata kaj brua. Ĉiuj ĝuis la manĝaĵojn, kiujn oni sendis supren de la halo. Hermiona tamen staris sole apud la pordo, atendante ilin. Okazis tre embarasa paŭzo. Tiam, neniu el ili rigardante la alian, ili ĉiuj diris “Dankon!” kaj hastis for por preni siajn telerojn.

Tamen, ekde tiu momento, Hermiona Granĝer fariĝis ilia amiko. Ekzistas kelkaj aferoj, kiujn homoj ne povas travivi kune, sen ŝati unu la alian poste, kaj venki kvar metrojn da monta trolo nombriĝas inter ili.

# Ĉapitro dek unu

# Kvidiĉo

Je la komenco de novembro ege malvarmiĝis. La montoj ĉirkaŭ la lernejo aspektis glacigrize, kaj la lago kvazaŭ frosta ŝtalo. Ĉiumatene la tero kovriĝis per prujno. El la superaj fenestroj oni povis vidi Hagrid, varme pakita en longa mantelo el talpa pelto, en gantoj el kunikla pelto, kaj en egaj botoj el kastora felo, senglaciigi la flugbalailojn ĉe la kvidiĉa tereno.

La kvidiĉa sezono jam komenciĝis. Je sabato Hari estis partoprenonta en sia unua kvidiĉa matĉo, post semajnoj da trejnado: Oragrifo kontraŭ Rampeno. Se Oragrifo venkus ili progresus al la dua rango en la Doma konkurso.

Preskaŭ neniu estis vidinta Hari ludi, ĉar Arbo decidis, ke Hari, ilia sekreta armilo, devas resti kvazaŭ…sekreta. Tamen la novaĵo, ke li ludos kiel serĉisto, iel eskapis, kaj Hari ne povis decidi, kiuj pli malplaĉis al li – tiuj dirantaj ke li estos bravega, aŭ tiuj promesantaj ke ili kuros sub li kun matraco.

Nun Hari bonŝancis, ke li havis amikon kiel Hermiona. Sen ŝia helpo li tute ne kapablus plenumi siajn hejmtaskojn, kaŭze de la prepara kvidiĉa trejnado ĝuste antaŭ la matĉo, kiun Arbo taskis al ili. Ŝi ankaŭ pruntis al Hari la libron *Kvidiĉo tra la Epokoj*, kiu fakte estis tre interesa legaĵo por li.

Hari eksciis, ke ekzistas sepcent manieroj per kiu oni faŭlas en kvidiĉo, kaj ĉiuj okazis dum sola matĉo de la Mondpokala konkurso en 1473; ke la serĉistoj kutime estas la plej malgrandaj kaj rapidaj ludantoj, kaj la plej gravaj kvidiĉaj akcidentoj evidente trafis ilin; ke kvankam oni malofte mortis lundante kvidiĉo, okazis, ke arbitraciantoj fojfoje malaperis, kaj post monatoj troviĝis en la Sahara dezerto.

Al Hermiona iom pli konvenis malobei de regulojn ekde kiam Hari kaj Ron savis ŝin de la monta trolo, kaj pro tio ŝi fariĝis pli agrabla homo. Je la tago antaŭ la unua kvidiĉa matĉo de Hari la tri amikoj staris en malvarma korto dum paŭzo inter klasoj, kaj ŝi estis sorĉinta por ili brilan bluan flamon, porteblan en bokalo konfitaĵa. Ili staris kun siaj dorsoj kontraŭ ĝi, varmiĝante, kiam Snejp trairis la korton. Tuj rimarkis Hari ke Snejp lamis. Hari, Ron, kaj Hermiona moviĝis pli prokime kune por kaŝi la fajron el vido; ili supozis ke tio ne estus permesata. Malbonŝance, ion ŝuldeman

Snejp rimarkis en iliaj vizaĝoj. Li lampaŝis kontraŭ ili. Li ne estis vidinta la fajron, sed tamen aspektis kvazaŭ li serĉas kialon por riproĉi ilin.

"Kion vi havas tie, Potter?"

Estis *Kvidiĉo tra la Epokoj*. Hari montris ĝin al li.

"Bibliotekaj libroj ne estas permesataj ekster la kastelo," diris Snejp. "Donu ĝin al mi. Kvin poentoj elprenotaj de Oragrifo."

"Li ĵus inventis tion," Hari murmuris dum Snejp forlamis. "Mi scivolas, kio okazis al lia kruro."

"Mi ankaŭ, kaj mi deziras, ke ĝi ege doloras al li," diris Ron akre.

Tre bruas la Oragrifa komuna ĉambro je tiu vespero. Hari, Ron, kaj Hermiona sidis kune apud fenestro. Hermiona kontrolis por Hari kaj Ron la hejmtaskojn por Sorĉoj. Neniam lasus ŝi ilin kopii ŝiajn ("Krome kiel vi lernus?"), sed per tio, ke ili petis al ŝi tralegi iliajn respondojn, ili akiris tamen ĝustajn respondojn.

Hari sentis sin malkvieta. Li volis havi ree *Kvidiĉo tra la Epokoj*, por distri sin de siaj zorgoj pri morgaŭ. Kial li devas timi antaŭ Snejp? Stariĝante, li diris al Ron kaj Hermiona, ke li iras al Snejp, kaj pripetos ĝin.

"Prefere vi ol mi," diris ili kune, sed Hari ekpensis, ke Snejp ne povas rifuzi, se aliaj instruistoj aŭdas la peton.

Li alvenis al la instruista salono kaj frapis ĉe la pordo. Neniu respondis. Li frapis denove. Nenio.

Ĉu hazarde Snejp lasis la libron tie? Kial ne kontroli? Li iom malfermis la pordon, kaj rigardis interne – kaj trafis hororan vidaĵon.

Snejp kaj Ŝteleti estis tie, sen aliaj. Snejp tenis sian talaron super la genuoj. Unu el liaj kruroj estis sanga kaj ŝirvundita. Ŝteleti donis al Snejp bandaĝojn.

"Damnita besto," Snejp diradis, "Kiel oni povas rigardi ĉiun el la tri kapoj samtempe?"

Hari provis fermigi kviete la pordon, sed –

"Potter!"

La vizaĝo de Snejp tordiĝis pro furiozeco, dum li haste faligis sian talaron por kaŝi sian kruron. Hari glutis nervoze.

"Mi volis peti pri mia libro."

"FORIRU, *IRU!*"

Hari foriris, antaŭ ol Snejp povis elpreni pluajn poentojn de Oragrifo. Li kuregis supren laŭ la ŝtuparo.

"Ĉu vi sukcesis?" Ron demandis kiam Hari alvenis al ili. "Kio estas?"

Mallaŭtvoĉe Hari rakontis al ili kion li estis vidinta.

"Ĉu vi komprenas la signifon de tio?" li finis senspire. "Li provis preterpasi tiun trikapan hundon je Halovino! Tie li celis kiam ni vidis lin – li

celas la aferon kiun ĝi gardas! Kaj mi privetus mian flugstangon, ke *li* enlasis la trolon por distri ĉiujn!"

La okuloj de Hermiona larĝiĝis.

"Ne – li ne farus tion," ŝi diris. "Mi rekonas tion, ke li ne estas agrabla, sed li ne provus ŝteli ion ajn, kion Zomburdo tenis en sekuro."

"Verdire, Hermiona, vi kredas, ke ĉiuj instruistoj estas sanktuloj aŭ similaj," knalis Ron. "Mi akordas kun Hari. Mi kredas, ke Snejp kapablas je io ajn. Sed kion li celis? Kion la hundo gardas?"

Hari enlitiĝis kun siaj pensoj zumantaj pro la sama demando. Nevil ronkis laŭte, sed Hari ne povis endormiĝi. Li provis liberigi sian menson – li bezonis dormi, nepre, ĉar li ludos post kelkaj horoj sian unuan kvidiĉan matĉon – sed la mieno de Snejp, kiam Hari ekvidis lian kruron, ne facile forgesiĝis.

La sekvanta mateno alvenis tre brile kaj malvarme. La Granda Halo pleniĝis de la franda aromo de kolbasoj frititaj kaj la agrabla babilo de ĉiuj, kiuj anticipis bonan kvidiĉan matĉon.

"Vi bezonas matenmanĝi."

"Mi ne deziras ion."

"Nur peceton da pano," kaĵolis Hermiona.

"Mi ne malsatas."

Hari fartis malbonege. Post horo li estos paŝanta sur la terenon.

"Hari, vi bezonas vian forton," diris Ŝemus Fingan. "Serĉistoj estas tiuj, kiuj fariĝas bategataj de la kontraŭa teamo."

"Dankon, Ŝemus," diris Hari, rigardante dum Ŝemus amasigis keĉupon sur siaj kolbasoj.

Je la dek unua la tuta lernejanaro evidente ĉeestis en la benkaroj ĉirkaŭ la kvidiĉa tereno. Multaj studentoj tenis binoklojn. Kvankam la benkaroj staris alte, tamen ofte malfacilis vidi tion, kio okazas.

Ron kaj Hermiona kuniĝis kun Nevil, Ŝemus, kaj Dijn (la ardulo por la teamo West Ham) tie en la plej supera rango. Por surprizi Hari ili estis pentrintaj grandan standardon sur littuko, kion Skabro jam difektis. Ili skribis *Potter por Prezidanto* kaj Dijn, kiu bone desegnis, pentris grandan figuron de Oragrifa leono sub la vortoj. Tiam Hermiona faris lertan sorĉeton tiel, ke la farbo brilis diverskolore.

Dume en la vestoĉambro Hari kaj la ceteraj teamanoj anstataŭigis siajn vestojn per la skarlataj Oragrifaj roboj de kvidiĉo (Rampeno ludas en verdaj).

Arbo ordonis silenton per tuseto.

"Bone, sinjoroj," li diris.

"Kaj sinjorinoj," diris ĉasisto Anĝelina Ĝonson.

“Kaj sinjorinoj,” Arbo akordis. “Tio estas…”

“…la ĉefokazo…,” diris Fredo Tordeli.

“…kiun ni ĉiuj anticipadis,” diris Georgo.

“Ni konas la predikon de Olivero parkere,” Fredo klarigis al Hari. “Ni estis kun la teamo pasintjare.”

“Silentu, ambaŭ,” diris Arbo. “Ĉi tiu estas la plej bona teamo, kiun Oragrifo havas dum jaroj. Ni venkos. Mi scias tion.”

Li ekrigardis al ili kvazaŭ dirante, “Se ne…”

“Ĝuste, ni komencu. Bonŝancon al ĉiuj.”

Hari sekvis Fredon kaj Georgon el la vestoĉambro, kaj esperante ke liaj kruroj ne cedus, li paŝis sur la terenon inter laŭtaj huraoj.

S-ino Viskio arbitraciis. Ŝi staris en la mezo de la tereno, atendante la du teamojn kun sia flugbalailo enmane.

“Nu, mi deziras bonan, justan matĉon, vi ĉiuj,” ŝi diris, post kiam ili ĉiuj kuniĝis ĉirkaŭ ŝi. Hari rimarkis, ke ŝi ŝajne parolas ĉefe al la Rampena teamestro, kvinajara Marko Siliko. Hari opiniis ke Siliko aspektas kvazaŭ li havus iom da trola sango en la vejnoj. Rigardante flanken Hari vidis alte supre la flirtantan standardon, kiu flagre literumis *Potter por Prezidanto* super la homamaso. Lia koro ekĝojis. Li sentis sin pli kuraĝa.

“Bonvolu suriĝi viajn balailojn.”

Hari grimpis sur sian Nimbuson 2000.

S-ino Viskio forte blovis sian arĝentan fajfilon.

Dekkvin balailoj soris alte, alte enaere. Ili ekis.

“Kaj la kvaflon tuj prenas Anĝelina Ĝonson de Oragrifo – kia elstara ĉasisto estas tiu knabino, kaj sufiĉe alloga ankaŭ – ”

“Ĝordan!”

“Pardonu, profesorino.”

La amiko de la ĝemeloj Tordeli, Lij Ĝordan, faris la komentarion por la matĉo, sub la gardema rigardo de Prof. MakGongal.

“Kaj ŝi prave impetadas tie supre, neta transdono al Alico Spineto, bona eltrovo fare de Olivero Arbo, pasintjare ŝi estis nur anstataŭulo – reen al Ĝonson kaj – ne, la Rampenaj ekprenas la kvaflon, Rampena estro Marko Siliko gajnas la kvaflon kaj ekas for – Siliko flugante kiel aglo tie supre – li trafos golon – ne, barata per elstara manovro fare de Oragrifa gardisto Arbo, kaj la Oragrifaj prenas la kvaflon – jen tie ĉasisto Kanjo Bel de Oragrifo, netan plonĝon ĉirkaŭ Silikon, foren laŭ la kampo kaj – VE – tiu devis dolorigi, frapo ĉe la kapa malantaŭo fare de klabumo – kvalflon prenatan fare de Rampeno – jen Adriano Pulo rapidanta for kontraŭ la golejojn, sed li estas barata per alia klabumo – sendita kontraŭ lin fare de Fredo aŭ Georgo Tordeli, mi ne scias kiu – tamen netan manovron de la Oragrifa batisto, kaj

Ĝonson denove posedas la kvaflon, jen libera kampo antaŭ ŝi kaj for – ŝi verdire raketas – evitas rapidan klabumon – la golejoj antaŭe – Nu iru, Anĝelina – gardisto Blecli plonĝas – maltrafas – *Oragrifa Golo!*"

Oragrifaj huraoj plenigis la malvarman aeron, kun hurloj kaj ĝemoj de la Rampenaj.

"Cedu flank'n tie. Moviĝu."

"Hagrid!"

Ron kaj Hermiona premis sin kune por allasi al Hagrid spacon apud ili.

"Est's rigardanta el mi' kabano," diris Hagrid, frapetante grandan binoklon pendantan de lia kolo, "sed ti' ne plaĉes ki'l esti inter la spektantoj. Jam neni' vido de l' oreko, ĉu?"

"Ne," diris Ron. "Hari ankoraŭ ne havis kion fari."

"Tam'n evit's ĝenojn, ti' valoras jon," diris Hagrid, levante sian binoklon kaj rigardante kontraŭĉiele al la makulo kiu estis Hari.

Alte super ili, Hari glisis super la ludo streĉante siajn okulojn por ia spuro de la oreko. Tio sekvis la planon de li kaj Arbo.

"Restu fore ĝis vi kaptas videton de la oreko," Arbo estis dirinta. "Ni ne volus lasi vin esti atakata antaŭ ol tio necesas."

Kiam Anĝelina trafis golon, Hari faris kelkajn lopojn por esprimi sian pasion. Nun li denove

klopodis eltrovi la orekon. Unufoje li ekvidis oran brileton, sed tio nur estis rebrilo de unu el la tordeliaj brakhorloĝoj, kaj unufoje klabumo decidis pafi sin al li, similante kanonkuglegon pli ol ion ajn, sed Hari tordevitis, kaj Fredo Tordeli sekvis ĝin ĉasante.

"Ĉu bone, Hari?" la tempo lasis lin krii, dum li furioze batis ĝin kontraŭ Markon Silikon.

"Rampeno posedas," Lij Ĝordan diradis. "Ĉasisto Pulo evitas du klabumojn, du Tordeliojn, kaj ĉasisto Bel, kaj rapidas kontraŭ la – atendu momenton – ĉu tio estas la oreko?"

Murmuroj disiĝis tra la homamaso dum Adriano Pulo faligis la kvaflon, tute okupata pri rigardi dorsen al la ora brilo, kiu ĵus preterpasis lian maldekstren orelon.

Hari vidis ĝin. Ŝvelante pro ekscito li plonĝfalis suben sekvante la oran strekon. Ankaŭ vidis Rampena serĉisto Terenc Higz. Preskaŭ ŝultron al ŝultro ili pafis sin kontraŭ la oreko – ĉiuj el la ĉasistoj ŝajne forgesis kion ili devas fari dum ili pendis enaere por rigardi.

Hari pli rapidis ol Higz – li povis vidi la etan sferon, siajn flugilojn flirtante, dum ĝi sagis antaŭen – kaj li forte akcelis –

PUM! Koleregа roro eĥois el la Oragrifaj sub ili – Marko Siliko estis barinta Hari intence, kaj la balailo de Hari giris flanken kun Hari

alkroĉiĝante pro mortotimo.
“Faŭlo!” kriis la Oragrifaj.
S-ino Viskio kolere riproĉis Silikon, kaj ordonis por Oragrifo liberan ŝoton al la goloj. Sed pro la konfuzo, kompreneble, la oreko estis malaperinta denove.
Sube en la bankaro, Dijn Tomaso kriadis, “Sendu lin for, juĝistino! “Ruĝa karto!”
“Kion vi volas diri, Dijn?” demandis Ron.
“Ruĝa karto!” diris Dijn furioze. “Ĉe piedpilko kiam oni montras al vi la ruĝan karton, vi estas elpelota el la ludo.
“Sed ĉi tio ne estas piedpilko, Dijn,” Ron memorigis al li.
Tamen Hagrid akordis kun Dijn.
“Oni deves ŝanĝi la r’gulojn. Siliko preskaŭ frap’s Hari el ‘a ĉ’elon.”
Lij Ĝordan ne povis ne partiiĝi.
“Nu – post tiu tutevidenta kaj aĉa friponado – ”
“Ĝordan!” grumblis Prof. MakGongal.
“Mi volas diri, post tiu malkaŝita kaj abomeninda faŭlo – ”
“Ĝordan, mi avertis vin –”
“Bone, bone. Siliko preskaŭ mortigis la Oragrifan serĉiston, kio hazarde okazas fojfoje, mi supozas, do punala ŝoto favore al Oragrifo, farata de Spineto, kiu enmetas ĝin facile, kaj ni ekludas, Oragrifo posedante ankoraŭ.”
Ĝi okazis dum Hari denove evitis klabumon, kiu volvante sagis minacante preter lia kapo. Lia balailo sin subite kaj timige skuegis. Dum tiu momento li kredis, ke li falontis. Li kroĉis forte la balailon per kaj manoj kaj genuoj. Li neniam sentis ion similan.
Denove ĝi okazis, kvazaŭ la balailo kalcitris por ĵeti lin for. Sed Nimbuso 2000 flugbalailoj ne devas subite decidi, ke ili forĵetos siajn rajdantojn. Hari provis returni sin kontraŭ la Oragrifajn golejojn – li pripensis proponi al Arbo ke li petu paŭzon – kaj tiam konstatis, ke lia balailo flugis tute ekster lia rego. Li ne povis turni ĝin. Li ne povis ĝin direkti ien ajn. Zigzagis ĝi tra la aero, kaj fojfoje moviĝis abrupte kvazaŭ balaante, kio minacis elsidigi lin.
Lij ankoraŭ komentariis.
“Rampeno posedas – Siliko havas la kvaflon – pasas Spineto – pasas Bel – frapiĝas forte al vizaĝo per klabumo, esperinde kun rompado de la nazo – nur ŝercante profesorino – Rampeno ekhavas golon – ho ne…”
La Rampenaj hurais. Evidente neniu rimarkis, ke la balailo de Hari kondutis strange. Ĝi portis lin malrapide pli alten, for de la ludo, skuiĝante kaj tikante dum ĝi iris.

“Ne ‘cies kjon ‘Ari voles fari,” Hagrid murmuris. Li rigardis per sia binoklo. “Se ti’ eblus, mi supozus, ke li perd’s la regon de si’ bal’ilo…sed ti’ ne ebles.”

Subite homoj indikis Hari de ĉie en la bankaroj. Lia balailo komencis ĉirkaŭvolvi ripete, dum li apenaŭ povis resti kun ĝi. Tiam la tuta homamaso anhelis. La balailo sin freneze skuegis, kaj Hari svingis flanken. Li nun pendis suben, alkroĉiĝante per sola mano.

“Ĉu io defektiĝis al ĝi kiam Siliko trafis lin?” Ŝemus flustris.

“Certe ne,” Hagrid diris kun tremanta voĉo. “Neni’ ne povas mal’elpi balailon krom tre forta Mava magio – neni’ junulo kapablas fari tion al iu Nimbuso 2000.”

Post tiuj vortoj Hermiona ekprenis la binoklon de Hagrid, sed anstataŭ rigardi supren al Hari, ŝi komencis frenezan serĉon inter la spektantoj.

“Kion vi faras?” ĝemis Ron grizvizaĝe.

“Ĝuste kiel mi supozis,” Hermiona anhelis, “Jen Snejp – rigardu.”

Ron kaptis la binoklon. Snejp sidis meze en la bankaro kontraŭ ili. Li fiksadis siajn okulojn al Hari, kaj li murmuris senpaŭze subvoĉe.

“Li faras ion – mavsorĉante la balailon,” diris Hermiona.

“Kion ni devas fari?”

“Konfidu tion al mi.”

Antaŭ ol Ron povis diri pluan vorton, Hermiona estis malaperinta. Ron turnis la binoklon denove al Hari. Lia balailo vibradis tiel forte, ke li kapablus alkroĉiĝi malmulte plu. La tuta homamaso staris, rigardanta, terurata, dum la ĝemelaj Tordeli flugis supren, kaj provis tiri Hari sekure sur unu el siaj balailoj, sed sensukcese – ĉiufoje kiam ili proksimiĝis al li, la balailo saltis eĉ pli alten. Ili subiĝis, kaj rondiris sub li, evidente kun la intenco kapti lin kiam li falis. Marko Siliko prenis la kvaflon kaj trafis kvin golojn ekster la rigardo de ĉiuj.

“Hastu, Hermiona,” Ron murmuris urĝe.

Hermiona estis perfortinta sian vojon trans la tereno al la benkaro kie staris Snejp, kaj nun kuris laŭ la vico malantaŭ li; ŝi eĉ ne petis pardonon, kiam ŝi frapis prof. Ciuro tiel, ke li falis surkape en la vico antaŭ si. Atingante je Snejp ŝi kaŭris suben, eltenis sian vergon, kaj flustris kelkajn vortojn taŭgajn. Brilaj bluaj flamoj pafiĝis el ŝia vergo kaj sur la talaran orlon de Snejp.

Pasis duona minuto antaŭ ol Snejp sentis tion, ke li brulis. Subita hurlo informis al ŝi, ke ŝi sukcesis je la tasko. Kaptante la fajron de sur li per la bokaleto de sia poŝo, ŝi ekhastis reen laŭ la vico – Snejp neniam scios kio okazis.

Tio sufiĉis. En la aero, Hari subite sukcesis grimpi denove sur sian

balailon.

“Nevil, vi povas rigardi nun!” Ron diris. Nevil ploradis dum la pasintaj kvin minutoj, kun sia vizaĝo premata kontraŭ la jako de Hagrid.

Hari estis rapide fluganta kontraŭ la tero, kiam la spektantaro vidis lin ekmeti sian manon al la buŝo, kvazaŭ li estis vomonta – li trafis la teron per manoj kaj piedoj – tusis – kaj ora afero falis en lian manon.

“Mi tenas la orekon!” li kriis, montrante ĝin per levita, svinganta mano, kaj la matĉo finiĝis en tuta konfuzo.

“Li ne *kaptis* ĝin, li preskaŭ *glutis* ĝin!” Siliko ankoraŭ kriplendadis post dudek minutoj, sed tio ne gravis – Hari ne rompis iun ajn regulon kaj Lij Ĝordan ankoraŭ ĝoje kriadis la rezulton – Oragrifo estis venkinta per cent sepdek poentoj kontraŭ sesdek. Hari aŭdis nenion de tio, tamen. Li estis ricevanta tason da forta nigra teo tie en la kabano de Hagrid kun Ron kaj Hermiona.

“Estis Snejp la kaŭzo,” Ron klarigis, “Hermiona kaj mi vidis lin. Li malbenadis vian balailon, murmurante, li ne prenis siajn okulojn de vi.”

“Rubaĵo,” diris Hagrid, kiu jam ne aŭdis iun vorton pri kiu okazis apud li en la benkaro. “Kiol Snejp farus tian?”

Hari, Ron, kaj Hermiona rigardis unu la alian, cerbumante kion diri al li. Hari elektis la veron.

“Mi malkovris ion pri li,” li informis Hagrid. “Li provis preterpasi tiun trikapan hundon je Halovino. Ĝi mordis lin. Ni opinias, ke li celis ŝteli tion, kion ĝi gardadas.”

Hagrid faligis la tekruĉon.

“Ki’l vi scies pri Lanuga?” li diris.

“*Lanuga?*”

“Jes – ĝi estes mia – aĉ’tita el grekul’, ki’n mi konatiĝ’s ĉe drinkej’ pas’ntjare – mi prunt’s ĝin al Zomburd’ por gardi la – ”

“Jes?” diris Hari avide.

“Nu, ne d’mandu al mi plu,” diris Hagrid raŭke. “Ti’ ‘stes plej alt’ sekreto, ti’.”

“Sed Snejp intencas *ŝteli* ĝin.”

“Rubaĵo,” diris Hagrid denove. “Snejp ‘stes Porkala instruist’, li ne farus jon similan.”

“Do kial li ĵus provis mortigi Hari?” kriis Hermiona. La okazojn de tiu posttagmezo evidente ŝanĝis ŝian opinion pri Snejp.

“Mi rekonas malbenon, kiam mi vidas unu, Hagrid, mi jam legis ĉion pri tiuj! Oni bezonas fiksrigardadi, kaj Snejp tute ne palpebrumis, mi vidis lin!”

“Mi dires al vi, ke vi m’lpraves!” diris Hagrid arde. “Mi ne ‘cies, kiol la

bal'ilo de 'Ari kondut's ti'l, sed Snejp ne provus mortigi studenton! Nun 'skultu al mi, ĉiu 'l vi – vi enmiksiĝes en aferoj, kiuj ne koncernes vin. 'Stes danĝere. Vi forges' ti'n 'undon, kaj vi forges' ki'n ĝi gardes, ti' koncernes nur al Prof'soro Zomburd' kaj Nik'lao Flamel – "

"Ho-ho!" diris Hari, "Do estas iu, nome Nikolao Flamel, kiu implikiĝas, ĉu vere?"

Hagrid kolere bedaŭris siajn vortojn.

# Ĉapitro dek du

# La Spegulo de Orized

Kristnasko proksimiĝis. Je unu decembromeza mateno, vekiĝante Porkalo trovis sin kovrata de neĝo profunda je unu metro. La lago glaciiĝis solide kaj la ĝemeloj Tordeli estis punitaj pro sorĉo de kelkaj neĝbuloj, tiel ke ili sekvu Ciuron ĉie, resaltante de lia turbana malantaŭo. La malmultaj strigoj kiuj sukcesis trabarakti siajn vojojn tra la ŝtorma ĉielo por liveri la poŝton bezonis la flegadon de Hagrid antaŭ ol ili estis sufiĉe sanaj por flugi reen.

Ĉiuj avide antaŭĝuis la komencon de la ferioj. Kvankam la Oragrifa komuna ĉambro kaj la Granda Halo havis viglajn fajrojn en la kamenoj, la trablovemaj koridoroj fariĝis frostaj, kaj akra vento skuetis la fenestrojn en la klasĉambroj. La plej malbonaj el ĉiuj estis la klasoj de prof. Snejp sube en la karceroj, kie iliaj elspiraĵoj ŝvebis kiel nubetoj antaŭ ili, kaj ili staris tiel proksime kiel eblas al siaj varmegaj kaldronoj.

“Mi ja kompatas,” diris Drako Malfid, dum iu Pocia klaso, “ĉiujn homojn, kiuj devas resti ĉe Porkalo dum Kristnasko pro tio, ke oni ne deziras ilin hejme.”

Li rigardis kontraŭ Hari dum li parolis. Krab kaj Klus ridklukis. Hari, kiu elmezuris pulvoran naĝiloston de skorpeno[34], ignoris ilin. Malfid estadis eĉ pli malagrabla ol kutime ekde la kvidiĉa matĉo. Naŭzigita pro tio, ke Rampeno malvenkis, li provis instigi ĉiujn al rido, per la ideo, ke larĝbuŝa hilo[35] anstataŭus Hari kiel la nova serĉisto. Tiam li eksciis, ke tio amuzis neniun, ĉar ĉiuj impresiĝis favore pro tio, ke Hari sukcesis resti ĉe sia baŭmanta balailo. Do Malfid, envianta kaj kolera, rekomencis mokinciti Hari pri tio, ke li ne havis konvenan familion.

Pravis, ke Hari ne estis revenonta al Ligustra Vojo dum Kristnasko. Profesorino MakGongal rondiris dum pasinta semajno farante liston de studentoj, kiuj intencis resti tie dum la ferioj, kaj Hari enlistigis sin tuj. Li bedaŭris tion neniel; tio devis esti la plej bona Kristnasko de lia vivo. Ron kaj liaj fratoj restontis ankaŭ, ĉar la ges-roj Tordeli planis iri al Rumanio por viziti Karlon.

Kiam ili eliris el la karceroj post la klaso de Pocioj, ilin frontis ega abio, kiu baris la koridoron antaŭ ili. Du egaj piedoj videblaj ĉe la fundo kaj laŭta

anhelado indikis al ili, ke Hagrid estis malantaŭ ĝi.

"Saluton, Hagrid, ĉu vi deziras helpon?" Ron demandis, puŝante sian kapon tra la branĉojn.

"Ne, mi 'lportes ti'n, dankon, Ron."

"Ĉu vi kontraŭus moviĝi el la vojo?" venis la malvarma trenparolo de Malfid de malantaŭ ilin. "Ĉu vi provas gajni iom da ekstra mono, Tordeli? Esperante fariĝi mem la ĉasgardisto kiam vi eliras el Porkalo, mi supozas – tiu kabano de Hagrid aspektas kiel palaco kompare al kutima hejmo de via familio, ĉu ne?"

Ron plonĝis kontraŭ Malfid ĝuste kiam Snejp venis supren laŭ la ŝtuparo.

"TORDELI!"

Ron lasis sian tenon al la roba antaŭo de Malfid.

"Li 'st's provokita, Prof'soro Snejp," diris Hagrid elmontrante sian egan, harplenan vizaĝon de malantaŭ la arbon. "Malfid insult's li'n famili'n."

"Estu tio kiel ajn, luktado kontraŭas la Porkalajn regulojn, Hagrid," diris Snejp silkece. "Kvin poentoj de Oragrifo, Tordeli, kaj estu dankema, ke ne estas pli. Moviĝu antaŭen, ĉiuj."

Malfid, Krab, kaj Klus puŝis forte preter la arbon, disigante pinglojn ĉie, kaj ridaĉante.

"Mi pagigos al li pro tio," diris Ron grincante siajn dentojn al la dorso de Malfid. Iun tagon, mi pagigos lin."

"Mi malamas ilin ambaŭ," diris Hari, "Malfid kaj Snejp."

"Nu, trankv'liĝu ke estes preskaŭ Kristnask'," diris Hagrid. "Kiol vi ne venes ku' mi kaj r'gardes la Grandan Halon, ĝi 'spektes r'gale."

Do Hari, Ron, kaj Hermiona eksekvis Hagrid kaj lian arbon kontraŭ la Granda Halo, kie Prof. MakGongal kaj Prof. Flirtmeĉo okupiĝis pri la Kristnaska dekoracio.

"Ho, Hagrid, la lasta arbo – metu ĝin en la foran angulon. Bonvolu."

La halo vidiĝis spektakle. Festonoj el ilekso kaj visko pendis ĉie de la muroj, kaj entute dek du turecaj kristnaskaj arboj staris ĉirkaŭ la ĉambro, iuj brilantaj per etaj pendoglacioj, aliaj per centoj da kandeloj.

"Kiom da tagoj vi 'nkoraŭ haves antaŭ vi' ferioj?" Hagrid demandis.

"Nur unu," diris Hermiona. "Kio rememorigas al mi – Hari, Ron, ni havas duonhoron antaŭ la tagmanĝo, ni devas esti en la biblioteko."

"Jes ja, vi pravas," diris Ron, tirante siajn okulojn for de Prof. Flirtmeĉo, kiu burĝonigis orajn bobelojn el sia vergo, kaj dissemis ilin sur la branĉojn de la nova arbo.

"La bibli'teko?" diris Hagrid, sekvante ilin el la halo. "Ĝust' antaŭ la

ferioj? Jom avidaj vi estes, ĉu ne?”

“Ho ni ne laboras,” Hari diris al li gaje. “Ekde kiam vi menciis al ni Nikolaon Flamel, ni provadas eltrovi, kiu li estas.”

“*Kio?*” Hagrid aspektis ŝokite. “Nu ‘skultu – mi jam dir’s al vi – lasu ti’n. Ti’ s’gnifes neni’n al vi, ki’n la hundo gardadas.”

“Ni nur volas ekscii, kiu Nikolao Flamel estas, nur tion,” diris Hermiona.

“Krom se vi volus diri tion al ni, kaj ŝparigi al ni la penon,” Hari almetis. “Ni ŝajne traserĉis jam centojn da libroj kaj ni ne povas trovi lin ie ajn – nur donu al ni aludon – mi certe legis lian nomon ie.”

“Mi diros neni’n,” diris Hagrid kategorie.

“Do ni simple devos mem eltrovi tion,” diris Ron, kaj ili lasis Hagrid aspektanta grumbleme, kaj forhastis al la biblioteko.

Ili ja estis traserĉantaj librojn por la nomo de Flamel, ekde kiam Hagrid lasis tion eskapi, ĉar kiel alie ili ekscius kion Snejp klopodadis ŝteli? Ja estis tre malfacile al ili decidi kie komenci, ne sciante kion Flamel povus fari por esti menciata en libro. Li ne aperis en *Grandaj Sorĉistoj de la Dudeka Jarcento*, nek en *Notindaj Magiaj Nomoj de Nia Tempo*; li mankis ankaŭ al *Gravaj Modernaj Magiaj Eltrovoj*, kaj *Traktato de Lastatempaj Disvolvaĵoj en Sorĉarto*. Kaj kompreneble malhelpis ilin ankaŭ la absoluta grandeco de la biblioteko; dekmiloj da libroj; miloj da bretoj; centoj da mallarĝaj vicoj.

Hermiona elpoŝigis liston de temoj kaj titoloj, kiujn ŝi estis decidinta serĉi, dum Ron forpaŝis laŭ iu vico da libroj, kaj komencis tiri ilin hazarde de la bretoj. Hari vagis al la restriktata parto de la biblioteko. Li jam scivolis iom da tempo ĉu Flamel eble povas esti tie. Bedaŭrinde oni bezonis speciale subskribitan noton de instruisto por rigardi iun ajn el la restriktataj libroj, kaj li sciis ke li neniam ekhavus tion. Tiuj estis la libroj kiuj enhavis fortan Mavan Sorĉadon neniam lernigitan ĉe Porkalo, kaj ili legitis nur de pli aĝaj studentoj kiuj studis altnivelan Defendon Kontraŭ la Mavaj Lertoj.

“Kion vi celas, knabo?”

“Nenion,” diris Hari.

S-ino Pinĉ, la bibliotekisto minacis lin per plumviŝilo.

“En tia okazo vi devas foriri. Nu iru – for!”

Bedaŭrante, ke li ne estis pli rapide inventinta iun fabelon por ŝi, Hari eliris la bibliotekon. Li, Ron, kaj Hermiona jam akordis, ke ili prefere ne demandu al s-ino Pinĉ pri libro, kie oni povus trovi Flamel. Ili sciis sendube, ke ŝi povas informi ilin, sed ili ne volis riski tion, ke Snejp priaŭdu kion ili celis.

Hari atendis ekstere en la koridoro por ekscii, se la aliaj trovis ion ajn, sed li ne multe esperis tion. Ili estis serĉantaj ja dum du semajnoj, sed ĉar ili

nur havis hazardajn momentojn inter klasoj, ne surprizis tio, ke ili trovis nenion. Kion ili nepre bezonis estis longa tempo sen la spirado de s-ino Pinĉ apud iliaj nukoj.

Post kvin minutoj Ron kaj Hermiona kuniĝis kun li, kapneante. Ili iris por la tagmanĝo.

"Vi daŭre serĉos dum mi estas for, ĉu ne?" diris Hermiona. "Kaj sendu al mi strigon se vi eltrovos ion."

"Kaj vi povus demandi al viaj gepatroj, se ili scias kiu Flamel estas," diris Ron. "Estas sendanĝere demandi al ili."

"Tre sendanĝere, ĉar ambaŭ estas dentistoj," diris Hermiona.

Post kiam la ferioj komenciĝis, Ron kaj Hari tro amuzis sin por pensi multon pri Flamel. Ili havis por si mem la tutan dormejon, kaj la komuna ĉambro estis multe pli malplena ol kutime, do ili povis akiri la bonajn fotelojn apud la fajro. Ili sidis dum horo post horo manĝante ion ajn, kion ili povis rosti ĉe la pinto de kuirforko – panon, patkukojn[36], ŝaŭmsukeraĵon[37] – kaj planante rimedojn por aranĝi la eksigon de Malfid el la lernejo, kiuj estis amuzaj por diskuti, eĉ se ili ne povus sukcesi.

Ron ankaŭ komencis instrui al Hari kiel ludi la sorĉistan ŝakon. Tiu estas ĝuste kiel mogla ŝako, krom tio, ke la figuroj vivas, pro kio la ludo aspektas multe kvazaŭ oni direktus trupojn en batalo. La pecaro de Ron estis tre malnova kaj uzdifektita. Kiel ĉio ajn, kion li posedis, tiu estis posedaĵo de alia familiano de li – en tiu kazo, de lia avo. Tamen, malnovaj ŝakpecoj prezentis veran avantaĝon. Ron konis ilin tiel bone, ke li neniam devis peni por regi ilin.

Hari ludis per figuroj, kiujn Ŝemus pruntis al li, kaj ili tute ne fidis lin. Li ankoraŭ ne estis sperta ludanto, kaj ili daŭre kriis kontraŭajn konsilojn al li, kio konsternis lin. "Ne sendu min tien, ĉu vi ne vidas lian kavaliron[38]? Sendu *lin*, ni povas elporti la perdon de *li*."

Je Kristnaskvespero Hari enlitiĝis ĝoje antaŭĝuante la venontan tagon pro la manĝaĵoj kaj la amuzoj, sed tute ne esperante donacojn. Kiam li vekiĝis frumatene, tamen, la unua afero kiun li ekvidis estis malgranda amaso de paketoj apud sia lito.

"Feliĉan Kristnaskon," diris Ron dormeme dum Hari eksaltis el la lito kaj surmetis sian banrobon.

"Al vi ankaŭ," diris Hari. "Rigardu ĉi tien. Mi havas kelkajn donacojn."

"Kion vi anticipis, napojn?" diris Ron turniĝante al sia propra amaso, kiu estis multe pli granda ol tiu de Hari.

Hari tenis la plej altan paketon. Tiu estis envolvita en dika bruna papero, kaj skribaĉite ĉe la supraĵo estis "Al Hari, de Hagrid". En ĝi estis krude ĉizita ligna fluto. Hagrid evidente ĉizis ĝin mem. Hari blovis ĝin – ĝi sonis

iom simile al strigo.

La dua tre eta paketo enhavis noton.

*Ni ricevis vian mesaĝon kaj kunsendas vian Kristnaskan donacon. De Onklo Verno kaj Onklino Petunjo.* Glubende fiksita al la noto estis monero de kvindek pencoj[39].

“Tio estas amika,” diris Hari.

Al Ron interesis la monero.

*“Strange!”* Ron diris. Kia formo! Ĉu tiu estas *mono*?”

“Vi povas havi ĝin,” diris Hari, ridante pro la ekscito de Ron. “Jen Hagrid kaj miaj geonkloj – do kiu sendis tiujn?”

“Mi suspektas, ke mi konas kiu sendis tiun,” diris Ron, fariĝante iom ruĝeta kaj indikante misforman paketon. “Mia patrino. Mi diris al ŝi, ke vi ne anticipis iun ajn donacon, kaj – ho, ne,” li ĝemis, “ŝi faris por vi tordelian trikoton.”

Hari estis ŝirinta la paketon malferma, trovante dikan mane faritan trikoton smeraldkoloran, kaj grandan skatolon de hejmbakita molbombono ĉokolada[40].

“Ĉiujare ŝi trikas puloverojn por ni,” diris Ron, malvolvante la sian, “kaj la mia *ĉiam* estas brunruĝa.”

“Ŝi estas tre bonkora,” diris Hari, provante la bombonon, kiu estis tre bongusta.

Lia sekvanta donaco ankaŭ temis pri dolĉaĵo – granda skatolo da Ĉokoladaj Ranoj de Hermiona.

Post tio restis sola paketo. Hari tenis kaj palpis ĝin. Ĝi estis tre malpeza. Li malpakis ĝin.

Afero flua kaj arĝentgriza rampis suben kaj kuŝis sur la planko kiel aro de brilantaj faldoj. Ron anhelis.

“Mi aŭdis pri tiuj,” li diris kaŝvoĉe, faligante la skatolon de Ĉiagustaj Ĵeleeroj, kiun li ricevis de Hermiona. “Se estas tio, kion mi supozas – ili estas kaj ege raraj kaj *ege* valoraj.”

“Kio tio estas?”

Hari tenis la brilantan, arĝentecan teksaĵon de la planko. Estis strange palpi ĝin, kvazaŭ ĝi estis akvo teksita en ŝtofon.

“Tio estas nevidebliga mantelo,” diris Ron, kun mira mieno. “Mi estas certa pri tio – surmetu ĝin.”

Hari ĵetis la mantelon ĉirkaŭ siajn ŝultrojn kaj Ron ellasis krion.

“*Estas* tio! Rigardu suben!”

Hari rigardis al siaj piedoj, sed ili estis for. Li kuris al spegulo. Vere, rigardis reen al li reflektaĵo, sed nur lia kapo pendanta enaere, ĉar lia korpo estis tute nevideba. Li tiris la mantelon super la kapon kaj lia reflektaĵo tute

malaperis.

"Jen noto!" diris Ron subite. "Noto falis el ĝi!"

Hari demetis la mantelon kaj kaptis la leteron. Skribita per mallarĝa, ronda kursivo, kiun li neniam vidis, estis la sekvaj vortoj:

> Via patro lasis tion sub mia varto antaŭ ol li mortis. Estas ĝusta tempo por redoni ĝin al vi. Uzu ĝin saĝe.
>
> Tre Feliĉan Kristnaskon al vi.

Ne estis subskribo. Hari fiksrigardis la noton. Ron admiris la mantelon.

"Mi donus *ion ajn* por havi unu el tiuj," li diris. "*Ion ajn*. Kio okazas al vi?"

"Nenio," diris Hari. Li sentis sin strange. Kiu sendis la mantelon? Ĉu iam lia patro vere posedis ĝin?

Antaŭ ol li povis diri aŭ pensi ion plu, la dormeja pordo salte malfermiĝis, kaj Fredo kaj Georgo Tordeli ŝtormis en la ĉambron. Hari rapide puŝis la mantelon elviden. Li ankoraŭ ne deziris montri ĝin al aliaj.

"Feliĉan Kristnaskon!"

"Jen, rigardu – ankaŭ Hari havas tordelian trikoton!"

Fredo kaj Georgo portis bluaj trikotojn, unu havanta grandan flavan F-on, kaj la alia G-on.

"Tiu de Hari estas pli bona ol niaj, tamen," diris Fredo, montrante la trikoton de Hari. "Ŝi evidente pli klopodas, kiam oni ne estas familiano."

"Kial vi ne portas la vian, Ron?" Georgo demandis. "Eku, surmetu ĝin, ili estas belaj kaj varmaj."

"Mi malamas brunruĝan," Ron ĝemis senentuziasme dum li tiris ĝin desupre ĉirkaŭ sian kapon.

"Vi ne havas literon sur la via," Georgo rimarkis. "Supozeble ŝi opinias, ke vi ne forgesas vian nomon. Tamen ni ne estas stultaj – ni scias, ke ni nomiĝas Gredo kaj Feorgo."

"Kia bruo!"

Persi Tordeli puŝis sian kapon preter la pordo, aspektante kvazaŭ li malaprobas ion. Li evidente duone tralaboris la malpakadon de siaj donacoj, ĉar li ankaŭ portis senforman trikoton sur sia brako, kion Fredo ekkaptis.

"P signifas prefekto! Surmetu ĝin, Persi, eku, ni ĉiam portas la niajn, eĉ Hari havas sian."

"Mi – ne – volas – " diris Persi dampate, dum la ĝemeloj trudis la trikoton sur lian kapon, frapante liajn okuvitrojn malrekte.

"Kaj vi ankaŭ ne sidiĝos kun la prefektoj hodiaŭ," diris Georgo. "Kristnasko estas tempo por la familio."

Ili portis Persi vizaĝmalsupre el la ĉambro, kun liaj brakoj premataj

kontraŭ liaj flankoj per la trikoto.

Hari neniam en sia vivo havis tian Kristnaskan bankedon. Cent grasaj, rostitaj maleagroj; montoj da rostitaj kaj bolkuiritaj terpomoj; pladoj da grasaj kolbasetoj[41]; vazoj da buteritaj pizoj; arĝentaj ujoj da dika riĉa viandsaŭco kaj ĵeleo de oksikokoj – kaj amasoj da sorĉistaj petardetoj[42] tie kaj ĉi tie sur la tablo. Tiuj mirigaj festludiloj tute ne similis la feblajn moglajn aferojn kun etaj plastaj figuroj kaj rompiĝemaj paperaj ĉapoj, kiujn la Durslioj kutime aĉetis. Hari tiris sorĉistan petardeton kun Fredo kaj ĝi ne simple sonis 'bam' – ĝi eksplodis kiel kanono kaj englutis ilin per nubo da dika blua fumo, dum el ĝi eksaltis ĉapelo por subadmiralo, kaj kelkaj vivaj blankaj musoj. Supre ĉe la Ĉefa Tablo, Zomburdo jam interŝanĝis sian pintan sorĉistan ĉapelon per flora kufo, kaj ridklukis gaje pro ŝerco, kiun Prof. Flirtmeĉo ĵus legis por li.

Flamantaj Kristnaskaj pudingoj sekvis la meleagrojn. Persi preskaŭ rompis siajn dentojn mordante arĝentan ŝiklon enfiksitan en lia porcio. Hari rimarkis, ke Hagrid fariĝis daŭre pli ruĝa en la vizaĝo dum li mendis daŭre plu da vino, finfine kisante la vangon de Prof. MakGongal, kiu, mirinde al Hari, ridetis kaj ruĝiĝis, kun ŝia cilindra ĉapelo malrekte sidanta.

Kiam Hari finfine iris de la tablo, li estis ŝarĝita de amaso da aferoj, kiujn li gajnis el la petardetoj, inkluzive paketon da nekreveblaj lumaj balonoj, kompleton por kreskigi verukojn, kaj lian propran novan pecaron por sorĉista ŝako. La blankaj musoj jam malaperis, kaj Hari suspektis kun tre malagrabla sento, ke ili estos finfine la Kristnaska bankedo de S-ino Noris.

Hari kaj la fratoj Tordeli pasigis feliĉan posttagmezon per furioza neĝbula batalo en la bieno. Poste, malvarmaj, malsekaj, kaj anhelantaj, ili revenis al la fajro en la Oragrifa komuna ĉambro, kie Hari debutigis sian novan ŝakpecaron per spektakla malvenko en ludo kun Ron. Li suspektis, ke li ne tiel ege malvenkus, se Persi ne tiom provus helpi lin.

Post manĝo de meleagraĵaj sandviĉoj, patkukoj, savarino, kaj Kristnaska kuko, ĉiuj estis tro sataj kaj dormemaj por fari multon antaŭ ol ili enlitiĝis, krom spekti dum Persi postkuris Fredon kaj Georgon ĉie tra la Oragrifa turo, ĉar ili estis ŝtelintaj lian prefektan insignon.

Tiu estis por Hari la plej bona Kristnaska tago de la vivo. Tamen io ĉagrenadis lin preskaŭ nekonscie dum la tuta tago. Nur kiam li jam grimpis en sian liton, tiam li povis libere pripensi tion: la nevidebligan mantelon, kaj kiu sendis ĝin.

Ron, sata pro meleagraĵo kaj kuko, kaj havanta nenian misteron kiu ĝenis lin, endormiĝis preskaŭ tuj kiam li fermis la drapiraĵojn de sia baldakena lito. Hari klinis el sia lito kaj tiris la nevidebligan mantelon de

sub ĝi.

Lia patro…lia patro iam posedis tion. Li lasis la ŝtofon gliti sur siaj manoj, pli glate ol silko, malpeze kiel la aero. *Uzu ĝin saĝe*, la noto diris.

Li deziregis provi ĝin, tuj. Li glitis el la lito kaj volvis la mantelon ĉirkaŭ si. Rigardante suben al siaj kruroj, li vidis nur lunlumon kaj ombrojn. Estis tre stranga sento.

*Uzu ĝin saĝe.*

Subite, Hari sentis sin tute maldorme. La tuta Porkalo malfermiĝis al li dum li portis tiun mantelon. Ekcito trafluis lin dum li staris tie en la mallumo kaj silento. Li povis iri ĉien per tio, ien ajn, kaj neniam Ŝteleti scius ion.

Gruntis Ron dormante. Ĉu Hari devis veki lin? Iu sento detenis lin – la mantelo de lia patro – li sentis ke nun – je la unua fojo – li deziris uzi ĝin sola.

Li ŝteliris el la dormejo, suben laŭ la ŝtuparo, trans la komuna ĉambro, kaj grimpis tra la truo portreta.

“Kiu estas tie?” grakis la Dika Damo. Hari diris nenion. Li paŝis rapide laŭ la koridoro.

Kien li devis iri? Li haltis, kun koro rapidanta, kaj pensis. Kaj tiam la ideo frapis lin. Al la restriktata parto de la biblioteko. Li povus legi tiel longe, kiel li deziris, tiel longe, kiel li bezonis por eltrovi kiu estis Flamel. Li ekis, tirante la nevidebligan mantelon strikte ĉirkaŭ si dum li marŝis.

La biblioteko estis inke malluma kaj tre mistera. Hari lumigis lampon por vidi sian vojon inter la vicoj da libroj. La lampo aspektis ŝvebante antaŭen, kaj kvankam Hari povis senti, ke lia brako apogis ĝin, tamen la vido de tio estis hirtiga por li.

La restriktata parto lokiĝis tute ĉe la malantaŭo de la biblioteko. Paŝante atente super la snuron kiu apartigis tiujn librojn de la ceteraj de la biblioteko, li levis sian lampon por legi la titolojn.

Ili ne informis lin multe. Iliaj deskvamiĝantaj, paliĝintaj oraj literoj figuris vortojn en lingvoj nekonataj de Hari. Iuj tute ne havis titolojn. Unu libro havis malhelan makulon, kiu horore similis al sango. La haroj ĉe la nuko de Hari hirtiĝis. Eble li imagis tion, eble ne, sed ŝajnis al li ke febla flustrado elvenis el la libroj, kvazaŭ ili scius, ke iu estas tie, kiu ne rajtas.

Iun li devis elekti por komenci. Metante la lampon atente suben sur la plankon, li rigardis laŭ la plej suba breto por libro kun interesa aspekto. Liaj okuloj trafis tre grandan nigran kaj arĝentan libron. Li eltiris ĝin malfacile, ĉar ĝi tre pezis, kaj metante ĝin sur siajn genuojn, lasis ĝin malfermiĝi hazarde.

Akra, terurega ŝriko rompis la silenton – la libro kriadis! Hari

plaŭdfermis ĝin, sed la ŝriko daŭris senĉese, kiel sola akuta, senpaŭza, orelrompiga tono. Stumblis Hari malantaŭen kaj renversis sian lampon, kiu tuj estingiĝis. Kun paniko li aŭdis paŝojn alvenante ekstere laŭ la koridoro – pusante la ŝrikantan libron reen sur la breton, li fuĝis. Li preterpasis Ŝteleti en la pordejo; Ŝteleti per palaj sovaĝaj okuloj rekte trarigardis lin, kaj Hari glitis sub la etenditan brakon de Ŝteleti kaj impetis laŭ la koridoro kaj for, kun la ŝrikoj de la libro ankoraŭ eĥante en liaj oreloj.

Li ekhaltis antaŭ alta kirasa kompleto. Li estis tiel okupita pri eskapi el la biblioteko, ke li ne estis atentinta kien li iris. Eble pro la mallumo, li tute ne rekonis kie li estis. Estis kirasa kompleto apud la kuirejoj, tion li sciis, sed li devis esti kvin etaĝojn super tio.

"Vi petis, ke mi venu rekte al vi, profesoro, kiam iu ajn ĉirkaŭvagas dum la nokto, kaj iu ĵus estis en la biblioteka restriktata parto."

Hari sentis la sangon eliri de lia vizaĝo. Kie ajn li estis, Ŝteleti evidente konis pli mallongan vojon, ĉar lia mola, lakea voĉo alproksimiĝis, kaj horore al Hari, estis Snejp kiu respondis, "La restriktata parto? Nu ili ne povas esti tre foraj, ni kaptos ilin."

Hari staris kvazaŭ enradikita ĉe sia loko dum Ŝteleti kaj Snejp ĉirkaŭiris la angulon antaŭ li. Ili ne povis vidi lin, kompreneble, sed tio estis mallarĝa koridoro, kaj se ili alvenus iom pli proksime ili trafus lin – la mantelo ne igis lin malpli solida.

Li dorseniris tiel silente kiel eblis. Pordo staris iom malfermita maldekstre de li. Li ne havis alian esperon. Li premis sin tra la pordon, nespirante, provante ne movi ĝin, kaj feliĉe li sukcesis eniri la ĉambron sen konsciigi ilin pri tio. Ili senpaŭze pretermarŝis kaj Hari klinis sin kontraŭ la muro, peze spirante, aŭskultante iliajn piedpaŝojn dum ili malproksimiĝis. Oni preskaŭ kaptis lin. *Preskaŭ.* Nur post kelkaj sekundoj li rimarkis ion pri la ĉambro en kiu li kaŝiĝis.

Ĝi aspektis kiel neuzata klasĉambro. Videblis la ombraj formoj de skribtabloj kaj seĝoj amasigitaj apud la muroj, kaj estis renversita rubujo – sed apogata de la kontraŭa muro estis io kiu ŝajne ne konvenis tie, io kiu aspektis kvazaŭ oni metus ĝin tien nur por ke ĝi ne obstrukcu.

Estis grandioza spegulo, tiel alta kiel la plafono, kun ornamita ora kadro, staranta per du krifaj piedoj. Estis skribaĵo ĉizita laŭ la supra rando: *Orized arokle aivde soĝa zivalen ivlasa dragir'.*

Tial, ke nun estis neniu sono de Ŝteleti kaj Snejp, lia paniko malaperis kaj Hari moviĝis pli proksime al la spegulo, dezirante rigardi denove kiel li ne havis reflektaĵon. Li paŝis antaŭ ĝin.

Li devis ŝtopi la buŝon permane por malebligi, ke li kriu. Li giris dorsen. Lia koro batis multe pli furioze ol kiam la libro kriegis – ĉar li estis vidinta

en la spegulo ne nur sin, sed grandan aron da homoj starantaj ĝuste malantaŭ li.

Sed la ĉambro estis neokupata. Spirante tre rapide, li turniĝis malrapide reen al la spegulo.

Tie aperis li, en reflektaĵo, pala kaj evidente timigata, kaj tie, videblaj malantaŭ li estis minimume dek aliaj. Hari rigardis super sian ŝultron – sed ankoraŭ neniu estis tie. Aŭ eble ili ĉiuj estis ankaŭ nevideblaj, kiel li. Ĉu li fakte staris en ĉambro plena je nevideblaj homoj, kaj ĉu la magio de ĉi tiu spegulo estis riveli ĉiun, eĉ nevideblan?

Li alrigardis la spegulon denove. Virino staranta ĝuste malantaŭ lia reflektaĵo ridadis al li kaj gestis permane. Li etendis sian manon kaj sondis la aeron malantaŭ si. Se ŝi vere estus tie, li tuŝus ŝin – iliaj reflektaĵoj estis tiel proksime kune, sed li palpis nur la aeron – ŝi kaj la aliaj ekzistis nur en la spegulo.

Ŝi estis tre bela virino. Ŝi havis malhelajn ruĝajn harojn kaj ŝiaj okuloj – *ŝiaj okuloj apektas kiel la miaj*, Hari pensis, moviĝante pli proksimen al la spegulo. Helverdaj – ĝuste kun la sama formo, sed tiam li rimarkis, ke ŝi ploras; ridante, sed plorante samtempe. La alta, svelta, nigrohara viro staranta apud ŝi metis sian brakon ĉirkaŭ ŝi. Li portis okulvitrojn, kaj liaj haroj estis tre malnetaj. Ili hirtis ĉe la malantaŭo, ĝuste kiel tiuj de Hari.

Hari nun estis tiel proksime al la spegulo, ke lia nazo preskaŭ tuŝis tiun de lia reflektaĵo.

“Panjo?” li flustris. “Paĉjo?”

Ili nur rigardis al li, ridetante. Kaj malrapide Hari esploris la vizaĝojn de la aliaj homoj en la spegulo, kaj vidis aliajn parojn de verdaj okuloj kiel siajn, aliajn nazojn kiel sian, kaj eĉ malgrandan maljunulon kiu ŝajne havis la ostecajn genuojn de Hari – Hari nun rigardadis sian familion, je la unua fojo de sia vivo.

La familio Potter ridis kaj svingis la manojn al Hari, kaj li rigardis dezirante reen al ili, kun siaj manoj premataj plate kontraŭ la vitro, kvazaŭ li esperus trafali ĝin kaj tuŝi ilin. Li sentis fortan realiĝon de doloro en si, duone pro ĝojo, duone pro malfeliĉo terura.

Kiom da tempo li staris tie, li ne sciis. La reflektaĵo ne forpaliĝis, kaj li rigardis kaj rigardis, ĝis fora bruo pelis lin reen al la realo. Li ne povis resti tie, li devis trovi sian vojon ree al la lito. Li tiris siajn okulojn for de la patrina vizaĝo, flustrante, “Mi revenos,” kaj hastis el la ĉambro.

* * *

“Ĉu vi ne povis veki min?” Ron diris malplaĉe.

“Vi povas veni ĉivespere, mi reiros, mi volas montri al vi la spegulon.”

“Mi ŝatus vidi viajn  gepatrojn,” Ron diris avide.

“Kaj mi deziras vidi vian tutan familion, ĉiujn el la familio Tordeli; vi povos montri al mi viajn aliajn fratojn kaj ĉiujn.”

“Vi povas vidi ilin ĉiam ajn,” diris Ron. “Simple venu al mia hejmo dum la venonta somero. Tamen, eble ĝi montras nur mortintojn. Domaĝe, ke vi ne trovis Flamel, tamen. Prenu iom da lardo aŭ ion, kial vi manĝas nenion?”

Hari ne povis manĝi. Li estis vidinta siajn gepatrojn, kaj vidos ilin denove ĉinokte. Li preskaŭ forgesis pri Flamel. Tio ne plu ŝajnis grava. Kiel gravas tio, kiun la trikapa hundo gardas? Kiel gravus tio, se Snejp ŝtelus ĝin, fakte?

“Ĉu vi bonfartas?” diris Ron. “Vi aspektas strange.”

Kio plej timigis je Hari estis tio, ke li eble ne povus trovi la spegulan ĉambron denove. Ĉar Ron estis kun li sub la mantelo, ili devis paŝi multe pli malrapide ol Hari pasintnokte. Ili provis resekvi la vojon de Hari de la biblioteko, ĉirkaŭvagante en la mallumaj pasejoj dum preskaŭ unu horo.

“Frostas al mi,” diris Ron. Ni lasu ĝin kaj iru reen.”

“*Ne!*” Hari siblis. “Mi scias, ke ĝi estas ie proksime.”

Ili preterpasis la fantomon de alta sorĉistino glisante kontraŭ ili, sed ne vidis iun alian. Ĝuste kiam Ron komencis ĝemi, ke liaj piedoj estas sensentaj pro malvarmo, Hari ekvidis la kirasan kompleton.

“Ĝi estas ĉi tie – ĝuste ĉi tie – jes!”

Ili puŝis la pordon malfermita. Hari lasis fali la mantelon de ĉirkaŭ siaj ŝultoj kaj kuris al la spegulo.

Jen ili. Liaj gepatroj ĝojbrilis vidante lin.

“Nu?” Hari flustris.

“Mi vidas nenion.”

“Jen! Rigardu ĉiujn…estas amasoj da ili….”

“Mi vidas sole vin.”

“Rigardu rekte al ĝi, venu, staru kie mi estas.”

Hari moviĝis flanken, sed kun Ron antaŭ la spegulo, li ne plu vidis sian familion, nur Ron portantan sian pejzle[43] ornamitan piĵamon.

Tamen Ron rigardis fikse al sia reflektaĵo.

“Rigardu min!” li diris.

“Ĉu vi vidas vian tutan familion starantan ĉirkaŭ vi?”

“Ne – mi estas sola – sed mi estas alia – mi aspektas pli aĝe – kaj mi estas la Ĉefstudento!”

“*Kio?*”

“Mi – mi portas la blazonŝildon kiel Vilĉjo kutimis – kaj mi tenas la Dompokalon kaj la Kvidiĉan Pokalon – mi estas la kvidiĉa teamestro

ankaŭ!”

Ron tiris siajn okulojn de tiu belega vidaĵo kaj rigardis ekscitate al Hari.

“Ĉu vi supozas, ke ĉi tiu spegulo montras la estonton?

“Kiel tio povus esti? Mia tuta familio estas morta – lasu min rigardi denove –”

“Vi havis ĝin sole la tutan nokton hieraŭ, lasu al mi iom pli da tempo.”

“Vi nur portas la Kvidiĉan Pokalon, kiel tio povus interesi iun ajn? Mi volas vidi miajn gepatrojn.”

“Ne puŝu min –”

Subita brueto en la koridoro ekstera finigis ilian diskuton. Ili ne estis rimarkintaj, kiel laŭte ili parolis.

“Rapide!”

Ron ĵetis la mantelon reen super ilin ĝuste kiam la lumaj okuloj de S-ino Noris rondiris la pordon. Ron kaj Hari staris tie tute kviete, ambaŭ pripensante la saman demandon – ĉu la mantelo funkcias rilate al katoj? Post tempo kiu ŝajnis kiel epoko, ŝi turniĝis kaj foriris.

“Ĉi tie ni ne estas sekuraj – povas esti, ke ŝi iras por alvenigi Ŝteleti, mi privetus tion, ke ŝi aŭdis nin. Ekvenu.”

Kaj Ron tiris Hari el la ĉambro.

La nego ankoraŭ ne degelis je la sekvanta mateno.

Ĉu vi volas ludi ŝakon, Hari?” diris Ron.

“Ne.”

“Kial ni ne iru suben kaj vizitu Hagrid?”

“Ne…iru vi…”

“Mi scias pri kio vi pensas, Hari, tiu spegulo. Ne iru reen ĉinokte.”

“Kial ne?”

“Mi ne scias, mi nur sentas ion malbonan pri tio – kaj plue, vi jam tro ofte riskis esti kaptita. Ŝteleti, Snejp, kaj S-ino Noris ĉirkaŭvagas. Do bone, se ili ne vidas vin. Kio okazus, se ili trafus vin paŝante, aŭ se vi faligus ion?”

“Vi parolas kiel Hermiona.”

“Mi ne ŝercas, Hari, ne iru.”

Sed Hari havis solan penson en la kapo, kaj tio estis stari denove antaŭ la spegulo, kaj Ron ne baru lin.

Je la tria nokto li trovis sian vojon pli rapide ol antaŭe. Li paŝis sufiĉe rapide, rimarkante, ke li bruis pli ol tiom, kiom estus saĝe, sed li ne trafis iun ajn.

Kaj tie estis liaj gepatroj ridantaj al li denove, kaj unu el liaj avoj kapjesanta feliĉe. Hari kaŭris suben kaj sidis sur la plankon antaŭ la spegulo. Nenio povis malhelpi, ke li restu tie la tutan nokton kun sia

familio. Tute nenio.

Escepte de –

“Do – denove ĉi tie, Hari?”

Hari sentis kvazaŭ li interne glaciiĝis. Li rigardis malantaŭen. Sidante sur unu el la skribtabloj apud la muro estis Albus Zomburdo mem. Hari devis esti ĝuste preterpasinta lin, celante la spegulon tiel arde, ke li ne rimarkis lin.

“Mi – mi ne vidis vin, sinjoro.”

“Estas strange, ke esti nevidebla povas fari onin tiel miopa,” diris Zomburdo, kaj Hari trankviliĝis pro tio, ke li ridetis.

“Nu,” diris Zomburdo, glitante de la skribtablo kaj sidiĝante sur la plankon kun Hari, “vi, kiel centoj da aliaj antaŭ vi, estas trovinta la plezurojn de la Spegulo de Orized.”

“Mi ne sciis, ke li nomiĝis tiel, sinjoro.”

“Sed mi supozas, ke vi jam rekonis kion ĝi faras?”

“Ĝi – nu – ĝi montras al mi mian familion –”

“Kaj ĝi montris al via amiko Ron lin mem, kvazaŭ li estus la Ĉefstudento.”

“Kiel vi sciis tion –?”

“Mi ne bezonas mantelon por fariĝi nevidebla,” diris Zomburdo milde. “Nu, ĉu vi povas diveni tion, kion la Spegulo de Orized montras al ĉiu el ni?”

Hari kapneis.

“Lasu min klarigi tion. La plej kontenta homo de la mondo povus uzi la Spegulon de Orized kiel kutima spegulo, tio estas, li rigardus al ĝi kaj vidus sin ĝuste kiel li estas. Ĉu tio helpas vin?”

Hari cerbumis. Tiam li diris malrapide, “Ĝi montras al ni kion ni deziras…kion ajn ni deziras…”

“Jes kaj ne,” diris Zomburdo kviete. “Ĝi montras al ni nenion pli aŭ malpli ol la plej profundan, la plej urĝan deziron en niaj koroj. Vi, kiu neniam konis vian familion, vidas ilin starante ĉirkaŭ vi. Rejnaldo Tordeli, kiu ĉiam fariĝis superombrita de siaj fratoj, vidas sin starante sola, la plej bona el ĉiuj. Tamen, ĉi tiu spegulo donos al ni nek scion nek veron. Homoj jam forvelkis antaŭ ĝi, trancigitaj per tio, kion ili vidis, aŭ freneziĝis, ne sciante se tio, kion ĝi montras, estas reala, aŭ eĉ ebla.

“La Spegulo estas movota al nova hejmo morgaŭ, Hari, kaj mi petas, ke vi ne celu trovi ĝin denove. Se vi *ja* iam trafos ĝin, vi nun estos preta por tio. Ne decas, ke oni logiĝas de revoj kaj forgesas vivi, memoru tion. Nun, kial vi ne surmetu denove tiun admirindan mantelon kaj eku al la lito?”

Hari surpiediĝis.

“Sinjoro – profesoro Zomburdo? Ĉu mi povas demandi vin pri io?”
“Evidente, vi ĵus faris tion,” Zomburdo ridetis. “Vi povus demandi min plu pri io, tamen.”
“Kion vi vidas, kiam vi rigardas en la spegulon?”
“Mi? Mi vidas min tenante paron da dikaj lanaj ŝtrumpoj.”
Hari rigardis lin.
“Oni neniam povas havi sufiĉe da ŝtrumpoj,” diris Zomburdo. “Denove Kristnasko venis kaj iris, kaj mi ne ricevis eĉ unu paron. La homoj insiste donacas al mi librojn.”
Nur kiam li estis ree en la lito, ke trafis al Hari tio, ke eble Zomburdo ne parolis tute honeste. Tamen, li ekkonsciis, dum li ŝovis Skabron de sur sia kuseno, ke tio estis demando pri ege privata afero.

# Ĉapitro dek tri

# Nikolao Flamel

Profesoro Zomburdo persvadis al Hari, ke li ne iru serĉi la Spegulon de Orized denove, kaj dum la ceteraj el la Kristnaskaj ferioj la nevidebliga mantelo restis faldita ĉe la fundo de lia kofro. Hari deziris ke li tiel facile forgesu tion, kion li estis vidinta en la spegulo, sed li ne povis. Li komencis suferi koŝmarojn. Li sonĝis kaj sonĝadis pri siaj gepatroj malaperantaj en brila verda fulmo, dum ŝrika voĉo grake ridegis.

"Vidu, Zomburdo pravis, ke la spegulo povus frenezigi onin," diris Ron, kiam Hari parolis kun li pri tiuj sonĝoj.

Hermiona, kiu revenis je la tago antaŭ la semestrokomenco, havis alian vidpunkton. Ŝi konfliktiĝis inter hororo pro la ideo ke Hari lasis la liton kaj travagis la lernejon dum tri sinsekvaj noktoj ("Supoze, ke Ŝteleti estus kaptinta vin!"), kaj bedaŭro ke li ne almenaŭ eltrovis kiu estas Nikolao Flamel.

Ili preskaŭ rezignis ajnan esperon trovi Flamel en biblioteka libro, kvankam Hari ankoraŭ asertis ke li iam legis la nomon ie. Post la komenco de la semestro, ili denove komencis fluglegadi tra libroj dek minutojn dum paŭzoj inter klasoj. Hari havis eĉ malpli da tempo ol la aliaj, ĉar kvidiĉa trejnado jam komenciĝis denove.

Arbo pelis la teamon pli forte ol iam antaŭe. Eĉ la senpaŭza pluvo, kiu anstataŭis la neĝon, ne povis estingi lian fervoron. La ĝemeloj Tordeli plendis, ke Arbo fariĝis zeloto, sed Hari akordis kun Arbo. Se ili gajnus la venontan matĉon kontraŭ Hupopufo, ili kuratingus Rampenon en la domkonkurso je la unua fojo dum sep jaroj. Ja krom la deziro venki, Hari trovis, ke li havis malpli da koŝmaroj kiam li estis lacega pro la trejnado.

Aliflanke, dum aparte malseka kaj kotoplena trejnado, Arbo donis al la teamo eron da malbona novaĵo. Li ĵus ekkoleriĝis pri la du Tordelioj, kiuj daŭre plonĝatakis unu la alian, kaj ŝajnigis kvazaŭ ili falas de siaj balailoj.

"Ĉesu la ŝercado, vi ambaŭ!" li kriis. "Tia konduto estas ĝuste tio, kio perdos por ni la matĉon. Snejp arbitracios ĉifoje, kaj li avidos ian kialon por forstreki poentojn de Oragrifo!"

Ĉe tiuj vortoj Georgo Tordeli vere falis de sian balailon.

"*Snejp* arbitracios?" li balbutis el plenbuŝo da koto. "Kiam li antaŭe

arbitraciis kvidiĉan matĉon? Li ne estos senpartia, se ni minacos preterpasi Rampenon.”

La cetero de la teamo alteriĝis apud Georgo por plendi ankaŭ.

“Mi ne kulpas pri tio,” diris Arbo. “Ni nur devos ludi senpekan matĉon, tiel ke Snejp ne havos pretekston por ĝeni nin.”

Kio estis bona strategio, pensis Hari, sed pro alia kialo li ne deziris havi Snejp proksime dum li ludis kvidiĉon…

Je la fino de la trejnado la ceteraj teamanoj kiel kutime restis kune, babilantaj inter si, sed Hari celis rekte reen al la Oragrifa komuna ĉambro, kie li trovis Ron kaj Hermionan ludantajn ŝakon. Ŝako estis la sola afero kiun Hermiona iam malsuperis, kio, laŭ Hari kaj Ron, estis tre bona sperto por ŝi.

“Ne parolu al mi dum momento, “ diris Ron kiam Hari sidiĝis apud li, “mi bezonas cerbu---.” Li ekvidis la vizaĝon de Hari. “Kio okazis al vi? Vi aspektas terure.”

Parolante mallaŭte, tiel ke neniu alia aŭdu, Hari rakontis al ili pri la subita minaca deziro de Snejp por arbitracii kvidiĉan matĉon.

“Ne ludu,” diris Hermiona senpere.

“Diru, ke vi malsanas,” diris Ron.

“Ŝajnigu, ke vi rompis la kruron,” sugestis Hermiona.

“Fakte rompu vian kruron,” diris Ron.

“Mi ne povas,” diris Hari. “Ne estas rezerva serĉisto. Se mi eltiros min, Oragrifo tute ne kapablos ludi.”

Je tiu momento Nevil ekfalis en la komunan ĉambron. Kiel li sukcesis grimpi tra la portretan truon neniu povis imagi, ĉar liaj kruroj estis kunligitaj per io, kio kompreneble estis la Krur-Krampa Malbeno. Li evidente devis salteti kiel kuniklido la tutan vojon ĝis la Oragrifa turo.

Ĉiuj konvulsiis pro ridegoj, escepte de Hermiona, kiu ekstaris kaj faris la kontraŭan sorĉon. La kruroj de Nevil liberiĝis kaj li surpiediĝis skuiĝante.

“Kio okazis?” Hermiona demandis al li, gvidante lin al Hari kaj Ron por sidi apud ili.

“Malfid,” Nevil diris tremante. “Mi trafis lin ekster la biblioteko. Li diris ke li serĉis iun, kiu helpus lin ekzerci al tio.”

“Iru al profesorino MakGongal!” Hermiona urĝis al Nevil. “Raporti tion!”

Nevil kapneis.

“Mi ne deziras pliajn ĝenojn,” li murmuris.

“Vi devas fronti lin, Nevil!” diris Ron “Li kutime tiranas la homojn, sed tio ne estas motivo por sterniĝi antaŭ li, kaj tion faciligi al li.”

“Vi ne bezonas diri al mi, ke mi ne estas sufiĉe kuraĝa por esti en

Oragrifo, Malfid jam diris tion," Nevil esprimis singulte.

Hari esploris en la poŝo de sia robo kaj eltiris Ĉokoladan Ranon, la lastlastan el la skatolo, kiun Hermiona donacis al li pro Kristnasko. Li donis ĝin al Nevil, kiu aspektis ploronte.

"Vi valoras dekoble pli ol Malfid," Hari diris. "La Ordiga Ĉapelo elektis vin por Oragrifo, ĉu ne? Kaj kie estas Malfid? En aĉa Rampeno."

La lipoj de Nevil tikis en feblan rideton dum li elpakis la ranon.

"Dankon, Hari…mi supozas, ke mi iros enliten…Ĉu vi deziras la karton, vi kolektas ilin, ĉu ne?"

Dum Nevil forpaŝis, Hari alrigardis la Faman Sorĉiston sur la karto. "Denove Zomburdo," li diris, "Li estis sur la unua, kiun mi iam –"

Li anhelis. Li fiksrigardis la malantaŭon de la karto. Tiam li rigardis supren al Ron kaj Hermiona.

*"Mi trovis lin!"* li flustris. "Mi trovis Flamel!" Mi *diris* al vi, ke mi jam legis la nomon ie, mi legis ĝin en la trajno venante ĉi tien – aŭskultu ĉi tiun: 'Zomburdo estas aparte fama pro sia venko super la Mava sorĉisto Grindelvald en 1945, pro la eltrovo de la dek du utiloj de draka sango*, kaj pro sia laboro pri alĥemio kun sia kolego, Nikolao Flamel'*!"

Hermiona saltis surpieden. Ŝi neniam aspektis tiel ekscitita ekde kiam ŝi ricevis la noton por sia unua hejmtasko.

"Restu tie!" ŝi diris, kaj rapidis supren laŭ la ŝtuparo al la knabinaj dormejoj. Hari kaj Ron apenaŭ havis la tempon por gapi senkomprene inter si antaŭ ol ŝi hastis reen, kun grandega antikva libro en siaj brakoj.

Mi tute forgesis rigardi en ĉi tio!" ŝi flustris vigle. "Mi pruntis tion de la biblioteko antaŭ semajnoj por distra legado."

*"Distra!"* diris Ron, sed Hermiona ordonis al li silenti dum ŝi elserĉis ion, kaj komencis freneze hasti tra la paĝoj, murmurante al si mem.

Fine ŝi trovis kion ŝi serĉis.

"Kiel mi pensis! Kiel mi *pensis*!"

"Ĉu vi jam permesas al ni paroli?" diris Ron grumble. Hermiona ignoris lin.

"Nikolao Flamel," ŝi flustris teatre, "estas la sola konata farinto de la *Ŝtono de la Saĝuloj*!"

Tio ne estigis la intencitan rezulton.

"La kio?" diris Hari kaj Ron.

"Ho, *verdire*, oni supozus, ke vi neniam legas ion! Nu rigardu tion, ĉi tie."

Ŝi ŝovis la libron al ili, kaj Hari kaj Ron legis:

*La antikva arto de alĥemio temas pri la kreado de la Ŝtono de la Saĝuloj, legenda substanco kun mirigaj povoj. La Ŝtono metamorfozos*

*ajnan metalon en puran oron. Ĝi ankaŭ eligas la Eliksiron de Vivo, kiu igas la trinkanton senmorta.*

*Estiĝis multaj raportoj pri la Ŝtono de la Saĝuloj dum jarcentoj, sed la sola nune ekzistanta Ŝtono apartenas al s-ro Nikolao Flamel, notinda alĥemiisto kaj adepto pri opero. S-ro Flamel, kiu festis sian sescent sesdek kvinan naskiĝdatrevenon pasintjare, pasigas trankvilan vivon en Devono kun sia edzino, Perenela (aĝa sescent kvindek ok jaroj).*

"Komprenita?" diris Hermiona, kiam Hari kaj Ron jam finis. "Evidente la hundo gardas la Ŝtonon de la Saĝuloj de Flamel! Sendube li petis Zomburdon teni ĝin sekure por li, ĉar ili estas amikoj kaj li konis, ke iu celas ĝin, do por tio li deziris translokigi la Ŝtonon el Gajngotoj!"

"Ŝtono kiu faras oron kaj haltigas la morton!" diris Hari. "Kompreneble Snejp celas ĝin! *Iu ajn* dezirus tion."

"Kaj kompreneble ni ne sukcesis trovi Flamel en tiu *Traktato de Lastatempaj Disvolvaĵoj en Sorĉarto*," diris Ron. Li ne estas fakte lastatempa, se li havas sescent sesdek kvin jarojn, ĉu?

* * *

Sekvantmatene dum Defendo Kontraŭ la Mavaj Lertoj, dum ili skribis notojn pri la diversaj rimedoj por flegi tiujn morditajn de lupfantomoj[44], Hari kaj Ron ankoraŭ pridiskutis tion, kion ili farus kun la Ŝtono de la Saĝuloj, supoze ke ili havus ĝin. Nur kiam Ron diris, ke li aĉetus sian propran kvidiĉan teamon, tiam Hari ekmemoris pri Snejp kaj la venonta kvidiĉa matĉo.

"Mi ja ludos," li diris al Ron kaj Hermiona. "Alie, ĉiu el la Rampenaj konkludos, ke mi simple ne kuraĝas fronti Snejp. "Mi pruvos al ili la malon… Tio forviŝus iliajn ridaĉojn, se ni gajnus la matĉon."

"Kondiĉe ke ni ne viŝos vin de sur la tero," diris Hermiona.

Dum la matĉo proksimiĝis Hari fariĝis pli kaj pli nervoza, spite de tio, kion li diris al Ron kaj Hermiona. Nek la ceteraj teamanoj estis multe trankvilaj. La ideo, ke ili kuratingu Rampenon en la Doma konkurso estis belega, neniu sukcesis tion dum sep jaroj, sed ĉu permesus tia partia arbitraciisto, ke ili faru tion?

Hari ne certe sciis, ĉu li imagas tion aŭ ne, tamen li ŝajne renkontis Snejp ĉie ajn li iris. Fojfoje li suspektis ke Snejp sekvis lin, provante trafi lin sola. Klasoj de Pocioj fariĝis ĉiusemajna turmento, ĉar Snejp agis tiel terure kontraŭ Hari. Ĉu eblas ke Snejp sciis pri ilia malkovro pri la Ŝtono de la Saĝuloj? Hari ne povis imagi kiel tio okazus – tamen fojfoje li suspektis kun hororo, ke Snejp kapablis diveni la pensojn de aliaj.

Je la sekvanta posttagmezo Hari sciis, kiam ili deziris al li bonŝancon

ekster la vestoĉambrojn, ke Ron kaj Hermiona demandis al si, ĉu ili denove vidus lin viva. Tio ne estis aparte trankviliga. Hari apenaŭ aŭdis unu vorton de la instiga parolado de Arbo, dum li surmetis sian kvidiĉan robon kaj prenis sian Nimbuson 2000.

Dume Ron kaj Hermiona trovis en la benkaro sidejojn apud Nevil, kiu ne komprenis kial ili aspektas tiel grave kaj maltrankvile, aŭ kial ambaŭ kunportis siajn vergojn al la matĉo. Hari tute ne sciis, ke Ron kaj Hermiona estis sekrete ekzercintaj sin en la uzo de la Krur-Krampa Malbeno. Malfid havigis al ili la ideon, kiam li uzis ĝin kontraŭ Nevil, kaj ili estis pretaj uzi ĝin kontraŭ Snejp, se li montris ajnan intencon damaĝi Hari.

"Nu, ne forgesu, ĝi estas *Lokomotor Mortis*," Hermiona murmuris dum Ron kaŝis sian vergon en la manikon.

"Mi *scias* tion," Ron knalis. "Ne tedu min."

Dume en la vestoĉambro Arbo parolis diskrete kun Hari.

"Mi ne intencas puŝi vin, Potter, tamen, se ni iam ajn bezonis fruan kapton de la oreko, estas nun. Por fini la matĉon antaŭ ol Snejp havas la tempon por favori Hupopufon multe."

"La tuta lernejanaro estas tie ekstere!" diris Fredo Tordeli, spionante el la pordo. "Eĉ – mirinde! – Zomburdo ĉeestas!"

La koro de Hari eksaltis.

"*Zomburdo*?" li diris, kurante al la pordo por certigi tion. Fredo pravis. Neniu povus malrekoni tiun arĝentecan barbon.

Hari povis laŭtridi pro sento de malŝarĝo. Li estas sekura. Snejp tute ne kuraĝus damaĝi lin dum Zomburdo rigardas.

Eble pro tio Snejp aspektis tiel kolere dum la teamoj marŝis sur la terenon, kion ankaŭ Ron rimarkis.

"Mi neniam vidis Snejp aspekti tiel malice," li diris al Hermiona. "Rigardu – oni ekas. Aji!"

Iu frapis Ron al lia kapa malantaŭo. Estis Malfid.

"Ho, pardonu min, Tordeli, mi ne vidis vin tie."

Malfid ridis larĝe al Krab kaj Klus.

"Mi scivolas, kiel longe Potter restos sur sia balailo hodiaŭ? Ĉu iu dezirus veti? Eble vi, Tordeli?"

Ron ne respondis. Snejp ĵus aljuĝis penalan ŝoton al Hupopufo, ĉar Georgo Tordeli batis klabumon kontraŭ li. Hermiona, kiu krucigis en la sino ĉiujn el siaj fingroj por bonŝanco, fiksrigardis Hari rondiri kiel falko kaj serĉi la orekon.

"Ĉu vi scias mian opinion pri la elekto la teamanoj por Oragrifo?" diris Malfid laŭte post kelkaj minutoj, dum Snejp aljuĝis alian penalan ŝoton al Hupopufo por neniu kialo. "Temas pri kompatindaj homoj. Vidu, jen tiu

Potter, kiu ne havas gepatrojn, plue estas la paro Tordeli, kiu ne havas monon – vi devas esti kun la teamo, Longejo, vi ne havas cerbon."

Nevil fariĝis helruĝa, sed turniĝis sur la benko kaj frontis Malfid.

"Mi valoras dekoble pli ol vi, Malfid," li balbutis.

Malfid, Krab, kaj Klus hurlis pro rido, sed Ron, ankoraŭ ne kuraĝante eltiri siajn okulojn de la ludo, diris, "Bone dirite, Nevil."

"Longejo, se cerbo egalus oron, vi estus eĉ pli malriĉa ol Tordeli, kaj tio estas grava afero."

La nervoj de Ron jam streĉiĝis preskaŭ ĝis rompiĝo pro zorgo pri Hari.

"Mi avertas vin, Malfid – se vi pluan vorton –".

"Ron!" diris Hermiona subite, "Hari –!"

"Kio! Kie!"

Hari estis subite komencinta spektaklan plonĝon, kio okazigis anhelojn kaj huraojn de la homamaso. Hermiona stariĝis, kun sia fingroj krucitaj en sia buŝo, dum Hari impetis kontraŭ la tero kiel kuglo.

"Jen bonŝanco por vi, Tordeli, Potter evidente ekvidis moneron sur la teron!" diris Malfid.

Ron reagis. Antaŭ ol Malfid komprenis kio okazas, Ron estis sur li, kaj lukte faligis lin. Nevil hezitis, tiam eksaltis super sian benkon por helpi.

"Iru, Hari!" Hermiona kriis, saltante sur sian benkon por rigardi dum Hari rapidis rekte kontraŭ Snejp – ŝi eĉ ne rimarkis la ruladon de Malfid kaj Ron sub sia benko, aŭ la bruadon kaj hurladon kiuj venis el la ŝtormo de pugnoj kiu estis Nevil, Krab, kaj Klus.

Supre en la aero Snejp turniĝis sur sia balailo ĝustatempe por vidi iun skarlataĵon streki preter lin, maltrafante lin je centimetroj – la sekvantan sekundon Hari tiris sin el la plonĝo, etendante sian brakon triumfe, tenante la orekon enmane.

De la benkaroj ekis erupto de huraoj; tio devis esti rekordo, neniu povis memori kiam la oreko kaptiĝis tiel frue.

"Ron! Ron! Kie vi estas? La matĉo finiĝis! Hari venkis! Ni venkis! Oragrifo rangas unue!" ŝrikis Hermiona, dancante supre-malsupre sur sia benko kaj ĉirkaŭbrakante Parvati Patil en la apuda vico.

Hari saltis de sia balailo antaŭ ol li tute alteriĝis. Li apenaŭ kredis tion. Li sukcesis – la matĉo estis finita; ĝi estis daŭrinta je apenaŭ kvin minutoj. Dum la Oragrifaj fluis sur la terenon, li vidis Snejp alteriĝi proksime, kun pala vizaĝo kaj premataj lipoj – tiam Hari sentis tuŝon sur sia ŝultro, kaj rigardis supren en la ridantan vizaĝon de Zomburdo.

"Bone farita," diris Zomburdo kviete, tiel ke nur Hari povis aŭdi tion. "Plaĉas al mi, ke vi ne primeditas tiun spegulon…ke vi okupas vin… elstare"

Snejp kraĉis amare sur la teron.

Poste Hari eliris la vestoĉambron sola por meti sian Nimbuson 2000 reen en la balailan remizon. Li ne povis memori pli feliĉan tempon. Li vere sukcesis ion pri kio fieri – neniu povus ankoraŭ diri, ke li nur havis faman nomon. La vespero neniam aromis tiel dolĉe. Li paŝis sur la malseka herbo, vivante denove la lastan horon reve, kiu aspektis kiel ĝoja konfuzo: Oragrifaj kurantaj al li kaj lin levantaj sur siaj ŝultroj; malproksime Ron kaj Hermiona saltantaj, Ron huraanta spite de peza nazosangado.

Hari atingis la remizon. Li kliniĝis kontaŭ la ligna pordo kaj rigardis supren al Porkalo, kun ĝiaj fenestroj rebrilantaj pro la suna malleviĝo. Oragrifo antaŭas. Li sukcesis, li frontis Snejp.

Teme de Snejp…

Figuro en kapuĉa mantelo venis rapide suben laŭ la ĉefŝtuparo de la kastelo. Sendube ne dezirante sin montri, li hastegis kontraŭ la prohibata arbaro. La venko de Hari eliris el lia menso dum li observis tion. Li rekonis la ŝtelecan paŝon de tiu figuro. Snejp, kaŝirante al la arbaro dum ĉiuj ceteraj vespermanĝis – kio okazas?

Hari eksaltis ree sur sian Nimbuson 2000 kaj ekflugis. Glisante silente super la kastelo li vidis Snejp eniri la arbaron kurante. Li sekvis lin.

La branĉoj kunplektiĝis tiel dense, ke li ne povis vidi kien Snejp estis irinta. Li krozis ronde, pli kaj pli malalte, tuŝetante la plej suprajn branĉetojn ĝis li aŭdis voĉojn. Li glisis kontraŭ ili kaj haltis senbrue en turanta fazo[45].

Li grimpis atente laŭ iu branĉo, tenante sekure sian balailon, provante vidi tra la foliaro.

Sube en ombra placo staris Snejp, kiu ne estis sola. Ankaŭ Ciuro estis tie. Hari ne povis vidi lian mienon, sed li balbutis pli ol iam ajn. Hari penis kapti la vortojn.

“M-mi ne s-scias kial vi dez-ziris paroli kun m-mi, kaj en t-tia loko, Severus…”

“Ho, mi nur preferis privatan diskuton,” diris Snejp, kun frosta voĉo. “Studentoj ja ne devas ekscii pri la Ŝtono de la Saĝuloj.” Hari kliniĝis antaŭen. Ciuro murmuris ion. Snejp interrompis lin.

“Ĉu vi jam eltrovis rimedon por preterpasi tiun beston de Hagrid?”

“S-sed Severus, m-mi –”

“Vi preferu ne havi tian malamikon, kia mi, Ciuro,” diris Snejp farante paŝon kontraŭ li.

“M-mi ne k-komprenas kion vi –”

“Vi komprenas perfekte, kion mi sugestas.”

Strigo ululis laŭte, kaj Hari preskaŭ falis el la arbo. Li stabiligis sin kaj

ĝuste aŭdis Snejp diri, "—vian sorĉeton. Mi atendas."

"S-sed mi n-ne –"

"Bone," Snejp interrompis. "Ni baldaŭ havos denovan babileton, post kiam vi havos sufiĉe da tempo por cerbumi la aferojn, kaj decidi al kiu vi lojalas."

Li ĵetis sian mantelon super la kapon kaj forpaŝis el la loko. Nun preskaŭ noktiĝis, sed Hari povis vidi Ciuron starantan tute senmove, kvazaŭ li estis ŝtonigita pro timo.

"Hari, kie vi *estis*?" pepis Hermiona.

"Ni gajnis! Vi venkis! Ni venkis!" kriis Ron, batante al Hari amike surdorse. "Kaj mi donis al Malfid okulan bluaĵon, kaj Nevil provis trakti kun Krab kaj Klus sola! Li ankoraŭ estas senkonscia, sed sinjorino Pomfrej diris, ke li bonfartos – kia alfrontado kontraŭ Rampeno! Ĉiuj atendas vin en la komuna ĉambro, ni festas – Fredo kaj Georgo ŝtelis kukojn kaj similajn el la kuirejoj."

"Forgesu tion por nun," diris Hari senspire. "Ni trovu neokupatan ĉambron, kaj vi aŭskultu bone ĉi tion…."

Li kontrolis, ke Ĝenozo ne estis ene antaŭ ol li fermis la pordon post ili, tiam li rakontis al ili, kion li vidis kaj aŭskultis.

"Do ni pravis, ĝi *estas* la Ŝtono de la Saĝuloj, kaj Snejp intencas ŝteli ĝin kaj perforti Ciuron helpi. Li demandis ĉu Ciuro sciis kiel eviti Lanugan – kaj li diris ion pri 'sorĉeto' de Ciuro – mi supozas, ke aliaj aferoj gardas la ŝtonon aparte de Lanuga, eble amaso da sorĉoj, kaj Ciuro evidente faris ian sorĉon kontraŭ la Mavaj Lertoj, kiun Snejp bezonas nuligi –"

"Do vi volas diri, ke la Ŝtono estas sekura nur tiel longe kiel Ciuro alfrontas je Snejp?" diris Hermiona konsternite.

"Ĝi malaperos ĝis la venonta mardo," diris Ron.

# Ĉapitro dek kvar

# Norberto la Norvegia Krestodorsa

Ciuro evidente estis pli kuraĝa ol ili supozis. Dum la sekvantaj semajnoj li ŝajne fariĝis pli pala kaj pli malgrasa, sed nenio indikis, ke li jam kapitulacis.

Ĉiam, kiam ili preterpasis la triaetaĝan koridoron, Hari, Ron, kaj Hermiona premis siajn orelojn al la pordo por kontroli, ke ene Lanuga ankoraŭ graŭlis. Snejp glitadis ĉirkaŭe aspektante amarhumore laŭ sia kutimo, kio certe signifas, ke la Ŝtono restis ankoraŭ en sekuro. Nuntempe ĉiam ajn Hari preterpasis Ciuron li donis al li kuraĝigan rideton, kaj Ron komencis riproĉi tiujn, kiuj mokis la balbuton de Ciuro.

Okupis la atenton de Hermiona, tamen, pli ol la Ŝtono de la Saĝuloj. Ŝi komencis desegni siajn studohorarojn, kaj donis kolorkodiĝon al siaj notoj. Tio tute ne ĝenus Hari kaj Ron, se ŝi ne daŭre insistus, ke ili faru simile.

“Hermiona, la ekzamenoj okazos post epokoj.”

“Post dek semajnoj,” Hermiona knalis. “Tiuj ne estas epokoj, tio similas je sekundo al Nikolao Flamel.”

“Sed ni ne aĝas sescentjaraj,” Ron memorigis al ŝi. “Tamen, kial vi studas, vi ankoraŭ scias ĉion.”

“Kial mi studas? Ĉu vi frenezas? Vi scias, ĉu ne, ke ni devas sukcesi en ĉi tiuj ekzamenoj por altiĝi al la dua jaro? Ili tre gravas, mi devis komenci antaŭ monato, mi tute ne scias, kial mi prokrastis…”

Bedaŭrinde, la instruistoj ŝajne opiniis same kiel Hermiona. Ili ŝarĝis la studentojn per tia amaso da ekstraj hejmtaskoj, ke la Paskaj ferioj certe ne estis tiel gajaj kiel la Kristnaskaj. Kiel oni povis distriĝi dum Hermiona sidis proksime kaj recitis la dek du utilojn de draka sango, aŭ ekzercis sin al vergaj movadoj? Ĝemante kaj oscedante, Hari kaj Ron pasigis la plejparton de sia libera tempo kun ŝi en la biblioteko, provante plenumi siajn ekstrajn taskojn.

“Mi neniam memoros ĉi tion,” ekkriis Ron je iu posttagmezo, ĵetante sian plumon malsupren, kaj rigardante sopire el la biblioteka fenestro. Estis belege por la unua fojo en monatoj. La ĉielo estis klarblua, kiel miozota floro, kaj la aero eligis la aromon de la venonta somero.

Hari, kiu elserĉis la planton “Fraksinelo”[46] en *Mil Magiaj Herboj kaj*

*Fungoj,* eĉ ne rigardis supren antaŭ ol li aŭdis Ron diri, “Hagrid! Kion vi serĉas en la biblioteko?”

Hagrid pezpaŝante aperis, kaŝante ion malantaŭ la dorso. Li aspektis malkonvene en sia talpopelta mantelo.

“Nur vagr’gardes,” li diris tiel eviteme, ke ili tuj interesiĝis. “Kaj per ki’ vi ĉiuj ‘kupiĝes?” Li subite aspektis suspekteme. “Vi ‘nkoraŭ ne elserĉes Nik’laon Flamel, ĉu?”

“Ho, ni malkovris ĉion pri li antaŭ epokoj,” diris Ron impone. “*Ankaŭ* ni scias kion tiu hundo gardas, ĝi estas Ŝtono de la Sa –”

“*Ĉit!*” Hagrid ĉirkaŭrigardis subite por vidi se iu aŭskultis. “Ne kriadu pri ti’; ki’ mises al vi?”

“Fakte, ni volas demandi vin pri kelkaj aferoj,” diris Hari, “ekzemple, kio protektas la Ŝtonon aparte de Lanuga – ”

“ĈIT!” diris Hagrid denove. “ ‘Skultu – venu v’ziti min poste, mi ne promeses diri jon, m’moru, sed ne ĉirkaŭklaĉadu pri ti’, la studentoj ne deves scii pri ti’. Oni supozos, ke mi dir’s ti’n al vi –”

“Do, ĝis poste,” diris Hari.

Hagrid pezpaŝis for.

“Kion li kaŝis malantaŭ la dorso?” diris Hermiona penseme.

“Ĉu vi supozas, ke tio koncernis la Ŝtonon?”

“Mi iras sciiĝi en kia fako li estis,” diris Ron, kiu jam havis sufiĉe da studado. Li revenis post minuto kun amaso da libroj en siaj brakoj, kaj plaŭdfaligis ilin sur la tablon.

“*Drakoj!*” li flustris. Hagrid serĉis aferojn pri drakoj! Rigardu tiujn: *Drakaj Specoj de Britio kaj Irlando; De Ovo ĝis Incendio, Gvidlibro por la Vartisto de Drakoj*.”

“Hagrid ĉiam deziris havi drakon, li diris tion al mi je la unua fojo kiam ni parolis,” diris Hari.

“Sed tio kontraŭas niajn leĝojn,” diris Ron. “Draka bredado kontraŭleĝiĝis de la Sorĉista Kunveno en 1709, ĉiu scias tion. Ni ne facile evitus la rimarkon de mogloj, se ni paŝtus drakojn en la ĝardeno – krome, oni ne povas malsovaĝigi drakojn, estas danĝere. Vi ne kredus la brulvundojn, kiujn Karlo ricevis de la sovaĝaj en Rumanio.”

“Sed ne ekzistas sovaĝaj drakoj en *Britio*, ĉu?” diris Hari.

“Kompreneble ekzistas ili,” diris Ron. “Ordinaraj Kimraj Verdaj kaj Hebridaj Nigraj. La Ministerio de Magio peze okupas sin pri teni ilin en sekreto, kredu min. Nia gento devas daŭre sorĉi la moglojn, kiuj ekvidas ilin, tiel ke ili forgesas pri tio.”

“Do kion en la mondo Hagrid faras?”

Kiam ili frapis al la pordo de la ĉasgardisto post unu horo, ili surpriziĝis

pri tio, ke ĉiu kurteno estis fermita. Hagrid vokis "Kiu estes?" antaŭ ol li malfermis la pordon, kaj kiam ili eniris li ekfermis ĝin tuj.

En la ĉambro estis sufoke varme. Spite de tio, ke estis tiel varme ekstere, brulis fajrego en la kameno. Hagrid pretigis teon por ili, kaj proponis ermenaĵajn sandviĉojn, kiujn ili rifuzis ĝentile.

"Do – vi vol's demandi min pri jo?"

"Jes," diris Hari. Ne taŭgis ŝanceliĝi. "Ni scivolas, se vi povus diri al ni, kio gardas la Ŝtonon de la Saĝuloj aparte de Lanuga."

Hagrid grimacis al li.

"Kompr'neble m' ne poves," li diris. " 'Nue, m' mem ne scies ti'n. Due, v' jam scies tro multe pri ti', do se mi scius m' ne dirus jon al vi. Tiu Ŝton' estes ĉi tie pro grava kiolo. Ĝi preskaŭ mal'per's el Gajngotoj – mi supozes, ke vi jam d'ven's ĉion pri ti'? M'stifikes min, ki'l vi ek'ciiĝ's pri Lanuga."

"Bonvolu, Hagrid, povas esti, ke vi ne deziras diri tion al ni, sed vi *ja* scias, vi scias ĉion, kio okazas ĉi tie," diris Hermiona per dolĉa, flatanta voĉo. La barbo de Hagrid tikis, kaj ili rekonis, ke li ridetis. "Ni nur scivolas, *kiu* faris la aferojn, fakte." Hermiona pludiris. "Ni scivolas, al kiu Zomburdo fidis sufiĉe bone por helpi lin, aparte de vi."

La brusto de Hagrid pufiĝis pro fiero post tiuj vortoj. Hari kaj Ron ĝojbrilis al Hermiona.

"Nu, m' ne s'pozes, ke ti' damaĝus jon, se mi dires ti'n al vi…nu…li prunt's Lanugan de mi…post tiam kelkaj 'nstruistoj far's sorĉojn… profes'rino Sproso—prof'soro Flirtmeĉo—profes'rino M'Gongal –" li nombris ilin per siaj fingroj, "prof'soro Ciuro – kaj Zomburdo mem far's jon, kompr'neble. 'Tendu, mi forges's jun. Ho jes, kaj prof'soro Snejp."

"*Snejp?*"

"Jes – vi 'nkoraŭ ne mueles ti'n, ĉu? Pripensu, Snejp 'elp's *protekti* la Ŝtonon, li n' estes ŝtelonta ĝin."

Hari sciis, ke Ron kaj Hermiona pensis same kiel li. Se Snejp kunlaboris en la protektado de la Ŝtono, li facile povis ekscii kiel la aliaj instruistoj gardis ĝin. Li verŝajne sciis ĉion – aparte, evidente, de la sorĉo de Ciuro, kaj kiel eviti Lanugan.

"Vi estas la sola, kiu scias kiel pasi preter Lanuga, ĉu ne, Hagrid?" diris Hari zorgeme. "Kaj vi neniam dirus tion al iu ajn, ĉu? Eĉ ne al unu el la instruistoj?"

"Neniu scies ti'n krom mi kaj Zomburd'," diris Hagrid fiere.

"Do tio helpas," Hari murmuris al la aliaj. "Hagrid, ĉu ni povus malfermi fenestron? Mi brogiĝas."

"Ne poves, 'Ari, bedaŭre," diris Hagrid. Hari rimarkis, ke li ekrigardis al la fajro. Hari ankaŭ rigardis ĝin.

“Hagrid – kio estas *tio*?”

Sed li jam sciis, kio ĝi estis. Meze en la koro de la fajro, sub la kaldrono, kuŝis ega nigra ovo.

“Ho, ti’,” diris Hagrid, palpante nervoze sian barbon. “Ti’ estes, aah…”

“De kie vi akiris ĝin, Hagrid?” diris Ron, kaŭrante ĉe la fajro por rigardi la ovon deproksime. “Ĝi devis kosti al vi trezoron.”

“ ‘ Vetgajn’s ti’n,” diris Hagrid. “ ‘Jeraŭ v’spere. M’ est’s sube en la vilaĝ’, por preni jom da trinkaĵo, kaj eklud’s kartojn kun fremdulo. Fakte, mi s’pozes, ke li feliĉe seniĝ’s de ti’.”

“Sed kion vi intencas fari, kiam ĝi elkoviĝos?” diris Hermiona.

“Nu, m’ las’tempe leg’s jom,” diris Hagrid, tirante grandan libron el sub sia kuseno. “Mi ‘lpren’s ti’n el la bibli’teko – *Bredado de Drakoj por Plezuro kaj Profito* – ĝi n’ estes tute nuneca, kompr’neble, sed ĝi klariges ĉi’n. Tenu la ovon en la fajro, ĉar iliaj patrinoj elsp’rades super ilin, komprenu, kaj post l’ elkoviĝo, nutru ĝin per brando kaj sango de kokin’ po s’telo je ĉi’ duon’oro. Kaj rigardu – ĝi klariges ki’l rekoni la d’versajn ovojn – la mi’ estes Norvegja Krestodorsa. Est’s tre raraj, ili.”

Li aspektis tre memfiere, sed tio ne konvinkis Hermionan.

“Hagrid, vi loĝas en *ligna domo*,” ŝi diris.

Sed Hagrid ne atentis. Li zumadis gaje dum li pikis la fajron.

Do ili nun havis pluan aferon kiu ĉagrenis ilin: kio okazus al Hagrid, se iu ajn ekscius tion, ke li kaŝis nelican drakon en sia kabano.

“Mi scivolas pri la trankvila vivo,” ĝemis Ron, dum ĉiu vespere ili klopodis pri la amaso da hejmtaskoj, kiun ili ricevis. Hermiona komencis fari studhorarojn ankaŭ por Hari kaj Ron. Tio tute frenezigis ilin.

Unu tagon dum matenmanĝo, Hedvig alportis al Hari alian noton de Hagrid. Li estis skribinta nur du vortojn: *Ĝi eloviĝas.*

Ron deziris malĉeesti Herbologion kaj iri rekte al lia kabano. Hermiona tute ne pridiskutus tion.

“Hermiona, kiel ofte dum niaj vivoj ni havos okazon rigardi drakan eloviĝon?”

“Ni havas klasojn, ni embarasiĝos, kaj tio ne estas menciinda, kompare al kio okazos al Hagrid, se iu ajn ekscios, kion li faras –”

“Silentu!” Hari flustris.

Malfid staris nur metrojn for kaj li estis ekhaltinta por subaŭskulti. Kiom li jam aŭdis? Al Hari tute ne plaĉis la mieno de Malfid.

Ron kaj Hermiona disputis irante la tutan distancon al Herbologio, kaj finfine, Hermiona konsentis ke ili hastu ĉe Hagrid dum la matena paŭzo. Kiam la sonorilo aŭdiĝis el la kastelo je la klasfino, la tri el ili tuj faligis

siajn trulojn kaj rapidis tra la bieno ĝis la arbara rando. Hagrid salutis ilin, aspektante ruĝvange kaj ekscitite.

"Ĝi preskaŭ elires." Li kondukis ilin enen.

La ovo kuŝis sur la tablo. Profundaj fendoj vidiĝis en ĝi. Io moviĝis ene, kaj stranga klakado eliris.

Ili ĉiuj tiris seĝojn apud la tablon kaj rigardis apenaŭ spirante.

Subite okazis skrapado kaj la ovo disrompiĝis. La drakido falis sur la tablon. Ĝi ne estis aparte bela. Laŭ Hari ĝi aspektis kiel ĉifita nigra ombrelo. Ĝiaj ostecaj flugiloj estis egaj kompare al ĝia malgrasa gagatnigra korpo, ĝi havis longan muzelon kun larĝaj nazotruoj, burĝonajn kornojn, kaj ŝvelajn, oranĝajn okulojn.

Ĝi ternis. Kelkaj fajreroj elĵetiĝis de ĝia muzelo.

"Ĉu li n' estes *bela*?" Hagrid murmuris. Li etendis sian manon por karesi la kapon de la drako. Ĝi klake provis mordi liajn fingrojn, montrante pintajn dentojn.

"Benu lin, r'gardu, li ekkones si'n panjon!" diris Hagrid.

"Hagrid," diris Hermiona, "kiel rapide Norvegiaj Krestodorsoj kreskas, precize?"

Hagrid estis respondonta kiam lia vizaĝo subite paliĝis. Li saltis surpieden kaj kuris al la fenestro.

"Kio okazis?"

"Iu r'gardad's tra malfermaĵon de la kurtenoj – est's junul' – li kures supren a' la kastelo."

Hari hastis al la pordo kaj rigardis eksteren. Eĉ tiel fore li tuj rekonis la figuron.

Malfid vidis la drakon.

De la rideto kiu subvidiĝis en la vizaĝo de Malfid dum la sekvanta semajno, io tre nervozigis Hari, Ron, kaj Hermionan. Ili pasigis la plejparton de sia libertempo en la mallumigita ĉambro de Hagrid provante rezoni kun liagridHagrid, provante konvinki konk.

"Simple liberigu ĝin," Hari urĝis. "Ellasu ĝin."

"M' ne poves," diris Hagrid. "Li 'stes tro eta. Li mortus."

Ili rigardis la drakon. Ĝi jam plilongiĝis trioble dum nura semajno. Fumo kirliĝis daŭre el ĝiaj nazotruojn. Hagrid ne plenumis siajn devojn rilate al ĉasgardado, ĉar la drako tiel okupis lin. Malplenaj brandoboteloj kaj kokoplumoj disiĝis ĉie sur la planko.

"Mi d'cid's nomi lin Norberto," diris Hagrid, rigardante la drakon per sopiraj okuloj. "Li vere kones min nun. R'gardu. Norberto! Norberto! Kie 'stes panjo?"

"Li freneziĝis," Ron murmuris en la orelon de Hari.

“Hagrid,” diris Hari laŭte, “Atendu du semajnojn, kaj Norberto estos tiel longa, kiel via domo. Je ajna momento Malfid povas raporti al Zomburdo pri ĝi.”

Hagrid mordis sian lipon pro konsterno.

“Mi – mi r’kones, ke m’ ne poves teni lin por ĉiam, sed m’ ne poves simple ‘lĵeti lin, ti’n m’ ne poves.”

Hari subite turniĝis al Ron.

“Karlo,” li diris.

“Vi ankaŭ frenezas,” diris Ron. “Mi estas Ron, ĉu vi memoras tion?”

“Ne – Karlo – via frato, Karlo. Tiu en Rumanio. Studante drakojn. Ni povus sendi Norberton al li. Karlo povus varti ĝin, kaj poste remeti ĝin en sovaĝejo.”

“Brave!” diris Ron. “Do, ĉu vi akordas, Hagrid?”

Finfine Hagrid konsentis, ke ili sendu strigon al Karlo por pripeti tion.

La sekvanta semajno pasis ege malrapide. Je merkredo vespere Hermiona kaj Hari sidadis solaj en la komuna ĉambro, longe post kiam ĉiuj ceteraj jam enlitiĝis. La horloĝo sur la muro ĵus sonoris je la noktomeza horo, kiam la portreta truo eksplodis malfermite. Ron vidiĝis el nenie dum li elmetis la nevidebligan mantelon de Hari. Li estintis ĉe la kabano de Hagrid, helpante lin nutri Norberton, kiu nun glutis mortajn ratojn po plenaj latkestoj.

“Ĝi mordis min!” li diris, montrante al ili sian manon, kiu estis vindita per sanga naztuko. “Mi ne povos teni plumon dum tuta semajno. Mi diras al vi, ke tiu drako estas la plej horora besto, kiun mi iam ajn konis, sed laŭ la konduto de Hagrid, oni pensus, ke temas pri lanuga kuniklido. Kiam ĝi mordis min, li riproĉis min kvazaŭ mi timigus ĝin. Kaj kiam mi foriris li lulkantis al ĝi!”

Aŭdiĝis frapeto al la malluma fenestro.

“Jen Hedvig!” diris Hari, haste enlasante ŝin. “Ŝi havos la respondon de Karlo!”

Ili tri kunigis siajn kapojn por samtempe legi la noton.

> Kara Ron,
>
> Kiel vi fartas? Dankon pro la letero – mi feliĉe prenus la Norvegian Krestodorsan, sed ne estos facile alporti ĝin ĉi tien. Laŭ mi vi plej bone sendos ĝin al mi per kelkaj miaj amikoj, kiuj venos por viziti min je la venonta semajno. Tamen, tre gravas ke ili ne vidiĝos portante nelican drakon.
>
> Ĉu vi povas alporti la Krestodorsan supren sur la plej alta turo je la venonta sabato noktomeze? Ili renkontos vin tie kaj forportos ĝin dum ankoraŭ estos mallume.
>
> Bonvolu sendi respondon kiel eble baldaŭ.

Amike,
Karlo

Ili rigardis unu la alian.

"Ni havas nevidebligan mantelon," diris Hari. "Tio ne estos multe malfacile – mi opinias, ke la mantelo estas sufiĉe granda por kovri du el ni kaj Norberton."

Tio, ke ili tuj akordis kun li, indikis kiel malbona estis la pasinta semajno. Ili akordus al io ajn, kiu senigus ilin de Norberto – kaj la minaco de Malfid.

* * *

Sed okazis malhelpo. Antaŭ la sekvanta mateno la mordita mano de Ron ŝvelis ĝis grandeco duoble pli ol la normala. Li ne sciis, ĉu li povas sendanĝere iri al s-ino Pomfrej – ĉu ŝi rekonus mordon de drako? Tamen, ĝis la posttagmezo ne estis alia rimedo. La vundo fariĝis ĉagrenige verdeca. Evidente la dentegoj de Norberto estis venenaj.

Je la tagfino Hari kaj Hermiona hastis supren al la hospitala alo, kaj trovis Ron en terura stato enlite.

"Temas ne nur pri mia mano," li flustris, "kvankam tiu sentas kvazaŭ ĝi forfalontus. Malfid diris al s-ino Pomfrej, ke li deziras prunti libron de mi tiel, ke li povu priridaĉi min. Li minacadis informi al ŝi pri kio fakte mordis min – mi diris al ŝi, ke estis hundo, sed mi ne supozas, ke ŝi kredas tion – mi ne devis bati lin dum la kvidiĉa matĉo, pro tio li agas tiel."

Hari kaj Hermiona provis trankviligi Ron.

"La afero finiĝos je sabato noktomeze," diris Hermiona, sed tio tute ne konsolis Ron. Male, li eksidiĝis rekte, kaj ekŝvitis.

"Je sabato noktomeze!" li diris raŭke. "Ho ne – ho ne – mi ĵus memoris tion – la letero de Karlo estis en tiu libro kiun Malfid prenis, li scios, ke ni tiam forsendos Norberton."

Hari kaj Hermiona ne havis okazon por respondi. s-ino Pomfrej venis ĝuste tiam kaj ordonis ilin for, dirante ke Ron bezonas dormi.

"Nun estas tro malfrue por ŝanĝi la planon," Hari diris al Hermiona. "Ni ne havas la tempon por sendi al Karlo alian strigon, kaj ĉi tio povas esti la sola okazo por seniĝi je Norberto. Ni devas riski ĝin. Kaj ni *ja* havas la nevidebligan mantelon, Malfid ne scias pri tio."

Ekster la kabano sidis la ĉashundo Faŭko kun vindita vosto, kiam ili vizitis por diri la novaĵojn al Hagrid, kiu malfermis fenestron por paroli kun ili.

"M' ne lasos vin eniri," li alhelis. "Norberto k'menc's tiklan fazon – n' estes pli ol mi poves trakti."

Kiam ili informis lin pri la letero de Karlo, liaj okuloj pleniĝis je larmoj, tamen tiuj povis okazi pro tio, ke Norberto ĵus mordis al li la kruron.

“Araaĥ! Ne graves, l’ nur traf’s mi’n boton – nur ludante – l’ nur estes bebo, fakte.”

La bebo batis pervoste kontraŭ la muro, skuante la fenestrojn. Hari kaj Hermiona marŝis reen al la kastelo kun sento, ke ili ne malŝatus fruan alvenon de sabato.

Ili kompatus je Hagrid kiam li devis adiaŭi al Norberto, se ili ne tiom prizorgus kion ili devis fari. Estis tre malluma, nebula nokto, kaj ili malfrue alvenis al la kabano de Hagrid pro tio, ke ili devis atendi ĝis Ĝenozo lasis al ili la vojon liberan tra la vestiblo, kie li tenisadis kontraŭ la muro.

Hagrid jam pretigis Norberton kaj pakis ĝin en grandan keston.

“Li ‘aves sufiĉe da ratoj kaj brando por la vojaĝ’,” diris Hagrid per dampata voĉo. “Kaj mi kunpak’s lud’lurson, okaze ke li estos soleca.”

De la kesto aŭdiĝis bruoj, kiuj sugestis al Hari, ke la ludilurso suferis la deŝiron de ĝia kapo.

“Ĝis! Ĝis, Norberto!” Hagrid singultis, dum Hari kaj Hermiona kovris la keston per la nevidebliga mantelo kaj iris mem sub ĝin. “Panjo n’niam f’rgesos vin!”

Kiel ili sukcesis movi la keston supren ĝis la kastelo, ili neniam komprenis. Noktomezo tiktake proksimiĝis dum ili portis Norberton supren laŭ la marmora ŝtuparo en la vestiblo kaj laŭ la mallumaj koridoroj. Supren laŭ alia ŝtuparo, kaj plua – eĉ mallongiga vojo konata de Hari ne faciligis la laboron multe.

“Preskaŭ tie!” Hari anhelis kiam ili atingis la koridoron sub la plej alta turo.

Tiam subita movado tiom ektimigis ilin, ke ili preskaŭ faligis la keston. Forgesante, ke ili jam estis nevideblaj, ili ekkaŭris en la ombrojn, gapante al la malhelaj figuroj kiuj luktis je tri metroj antaŭ ili. Lampo ekflamiĝis.

Prof. MakGongal, vestita en tartana banrobo kaj harreto, tenis Malfid je la orelo.

“Detenpuno por vi!” ŝi kriis. “Kaj dudek poentojn de Rampeno! Ĉirkaŭvagante noktomeze, kiel vi *aŭdacas* tion –”

“Vi ne komprenas, profesorino. Hari Potter alvenos – li havas drakon!”

“Kia absoluta rubaĵo! Kiel vi aŭdacas mensogi tiamaniere! Venu – mi diskutos kun profesoro Snejp pri vi, Malfid!”

Post tio la kruta helica ŝtuparo ĝis la supro de la turo sentis kiel la plej facila afero en la mondo. Ne antaŭ ol ili paŝintis en la malvarman noktan aeron, ili deĵetis la mantelon, ĝojaj ĉar ili denove povis normale spiri. Hermiona dancis kvazaŭan ĵigon[47].

“Malfid havos detenpunon! Mi povus kanti!”

“Ne faru tion,” konsilis Hari al ŝi.

Ridklukante pri Malfid, ili atendis dum Norberto ĉirkaŭdraŝis en la kesto. Post dek minutoj, kvar flugbalailoj plonĝis el la mallumo.

La amikoj de Karlo estis gaja aro. Ili montris al Hari kaj Hermiona la jungaĵon, kiun ili estis aranĝintaj, tiel ke ili povus pendigi Norberton inter si. Ili ĉiuj helpis buki Norberton sekure en ĝi, kaj tiam Hari kaj Hermiona manpremis la aliajn kaj dankis ilin multe.

Finfine Norberto estis ironta…iranta…*irinta*.

Ili ŝteliris suben laŭ la helica ŝtuparo, kun koroj tiel malpezaj, kiel iliaj manoj, nun kiam Norberto ne plu pezas sur ili. Neniom plu da drakoj – Malfid en deteno – kio povus difekti tian ĝojon?

La respondo al tiu demando atendis ĉe la bazo de la ŝtuparo. Dum ili eniris la koridoron, la vizaĝo de Ŝteleti vidiĝis subite el la mallumo.

“Nu, jes,” li flustris, “ni *ja* estas en embaraso.”

Ili estis postlasintaj la nevidebligan mantelon ĉe la supro de la turo.

# Ĉapitro dek kvin

# La Prohibata Arbaro

La aferoj ne povis esti en pli malbona stato.

Ŝteleti kondukis ilin suben al la kabineto de prof. MakGongal sur la unua etaĝo, kie ili sidis kaj atendis sen diri iun vorton inter si. Hermiona tremetadis. Senkulpigoj, alibioj, kaj frenezaj pretekstoj rondiris en la menso de Hari, ĉiu eĉ pli febla ol la antaŭa. Li ne povis imagi, kiel ili eskapus punon ĉifoje. Ili estis enangulitaj. Kiel ili povis esti tiel stultaj, ke ili forgesis la mantelon? Ne ekzistis en la mondo iu kialo pro kiu profesorino MakGongal akceptus, ke ili estu eksterlitaj kaj ŝteliru ĉirkaŭ la kastelo en la profunda nokto, eĉ sen mencio de tio, ke ili estis supre sur la plej alta astronomia turo, kiu estas eksterlima escepte dum klasoj. Almete de Norberto kaj la nevidebliga mantelo, ili fakte povus ekpaki la kofrojn.

Ĉu Hari supozis, ke la aferoj ne povus esti pli malbone? Li malpravis. Kiam prof. MakGongal aperis, ŝi kondukis Nevil.

"Hari!" Nevil ekkriis, je la momento, kiam li vidis la aliajn. "Mi provis averti vin, mi aŭdis Malfid diri, ke li intencis kapti vin, li diris ke vi havis drak—"

Hari forte kapneis por silenti Nevil, sed prof. MakGongal vidis tion. Ŝi aspektis elsputonte fajron pli ol Norberto dum ŝi staris alte super ili.

"Mi neniam anticipus tian konduton de iu ajn el vi. S-ro Ŝteleti raportis ke vi estis sur la astronomia turo. Estas la unua horo matene. *Klarigu vin*."

Unuafoje en la vivo Hermiona malsukcesis respondi al instruista demando. Ŝi fiksrigardis siajn pantoflojn, senmove kiel statuo.

"Mi sufiĉe bone divenas tion, kio okazis," diris prof. MakGongal. "Oni ne bezonas esti geniulo por solvi tion. Vi logis Drakon Malfid per blaga rakonto pri iu drako, provante instigi lin ellite kaj en embarason. Mi jam kaptis lin. Mi supozas, ke vi amuziĝas pri tio, ke Longejo subaŭdis pri la afero, kaj kredis ĝin ankaŭ?"

Hari ekvidis la okulon de Nevil, kaj provis diri al li senvorte, ke la afero ne estis tiel, ĉar Nevil nun aspektis ŝokite kaj vundite. Kompatinda, fuŝema Nevil – Hari komprenis kiom tio devis postuli de Nevil por serĉi ilin en la mallumo kaj provi averti ilin.

"Tio naŭzigas min," diris prof. MakGongal. "Kvar studentoj ellite dum

sola nokto! Mi jam neniam konis similan! Vi, s-ino Granĝer, mi opiniis, ke vi havis pli da prudenco. Kaj pri vi, s-ro Potter, mi supozis, ke Oragrifo pli gravis al vi. Vi tri ricevos detenpunon – jes vi ankaŭ, s-ro Longejo, *nenio* donas al vi la rajton vagi la kastelon dumnokte, precipe nuntempe, kiam estas tre danĝere – kaj kvindek poentoj elpreniĝos de Oragrifo."

"*Kvindek!*" Hari anhelis – ili perdus la antaŭecon, kiun li gajnis dum la lasta kvidiĉa matĉo.

"Ĉiu el vi perdos po kvindek poentoj," diris profesorio MakGongal, peze spirante tra sia longa pinta nazo.

"Profesorino – *bonvolu* –"

"Vi ne *povas* –"

"Ne diru al mi kion mi povas aŭ malpovas, Potter. Nun iru al la litoj, ĉiuj. Mi neniam tiom hontis pri Oragrifaj studentoj."

Perdo de cent kvindek poentoj. Tio metis Oragrifon en la lastan rangon. Dum unu nokto ili rompis al Oragrifo ĉiun ŝancon por gajni la Dompokalon. Hari sentis kvazaŭ la bazo de lia stomako defalus. Kiel ili povus regajni tion?

Hari ne povis dormi dum la nokto. Li aŭskultis Nevil singultadi kontraŭ sia kuseno dum horo post horo. Hari ne povis imagi, kion diri por trankviligi lin. Li sciis, ke Nevil, kiel li, timegis la aŭroron. Kio okazos, kiam la ceteraj Oragrifaj ekscios kion ili faris?

Komence la Oragrifaj pasantaj la egajn sablohorloĝojn, kiuj montris la poentojn por la Domoj, supozis ke okazis fuŝo. Kiel ili povus ekhavi cent kvindek poentojn malpli ol hieraŭ? Kaj tiam la rakonto disiĝis: Hari Potter, la fama Hari Potter, ilia heroo de du kvidiĉaj matĉoj, estis perdinta tiom da poentoj, li kaj paro de aliaj stultaj unuajaraj.

Estinte unu el la plej popularaj kaj admirataj studentoj, Hari subite fariĝis la plej malamata. Eĉ Korakungaj kaj Hupopufaj antipatiis lin, ĉar ili tiel deziregis, ke Rampeno perdu la Dompokalon. Ĉie ajn Hari iris, homoj indikis lin, kaj eĉ ne ĝenis sin pri mallaŭtigi la voĉojn dum ili insultis lin. Rampenaj, siaflanke, aplaŭdis dum li preterpaŝis ilin, fajfante kaj huraante, "Dankon, Potter, ni ŝuldas al vi!"

Nur Ron restis fidela al li.

"Ili forgesos ĉi tion post kelkaj semajnoj, Fredo kaj Georgo perdis amasojn da poentoj dum ilia tempo ĉi tie, tamen oni ankoraŭ ŝatas ilin."

"Tamen, ili neniam perdis cent kvindek poentojn per unu fojo, ĉu?" diris Hari mizere.

"Fakte – ne," Ron konfesis.

Jam pasis la tempo por mildigi la domaĝon, sed Hari ĵuris al si, ke ekde nun li neniam miksus sin en aferoj, kiuj ne koncernis lin. Li jam havis sate

da ŝtelirado kaj spionado. Li tiom hontis, ke li iris al Arbo, kaj proponis rezigni pri la kvidiĉa teamo.

"*Rezigni?*" Arbo tondris. "Kiel tio helpos? Kiel ni regajnos iujn ajn poentojn, se ni ne povos gajni en kvidiĉo?"

Sed eĉ kvidiĉo perdis sian allogon. La ceteraj de la teamo ne parolis kun Hari dum trejnado, kaj se ili devis paroli pri li, ili nomis lin "la serĉisto."

Hermiona kaj Nevil suferis ankaŭ. Ili ne havis tiel malbonan tempon, kiel Hari, ĉar ili ne estis tiom konataj, sed oni rifuzis paroli ankaŭ kun ili. Hermiona ĉesis turni atenton al si dum la klasoj, kaj rigardante suben, ŝi laboris silente.

Al Hari preskaŭ plaĉis tio, ke la ekzamenoj estis baldaŭ. La amaso da studado, kiun li bezonis fari, deturnis liajn pensojn de lia mizero. Li, Ron, kaj Hermiona restis aparte de la aliaj, laborante ĝis plena nokto, provante memori la ingrediencojn de komplikaj pocioj, lerni parkere sorĉojn kaj malbenojn, ankaŭ la datojn de magiaj eltrovoj kaj ribeloj de koboldoj…

Tiam, je unu semajno antaŭ ol la ekzamenoj devis komenci, neatendite submetiĝis al provo la nova decido de Hari, ke li ne intervenu en io ajn, kiu ne koncernsis lin. Dum li sola marŝis domen de la biblioteko je iu posttagmezo, li aŭdis el klasĉambro iun ploradi. Kiam li proksimiĝis, li rekonis la voĉon de Ciuro.

"Ne – ne – ne denove, bonvolu –"

Tio aspektis, kvazaŭ iu minacis lin. Hari pliproksimiĝis.

"Bone – bone –" li aŭdis Ciuron singulte diri.

Post sekundo Ciuro hastis el la ĉambro rektigante sian turbanon. Li aspektis pale kaj ploronte. Li paŝis elvide; Hari kredis, ke Ciuro eĉ ne rimarkis lin. Li atendis ĝis la paŝoj de Ciuro malproksimiĝis, kaj tiam rigardis en la ĉambron. Ĝi estis malplena, sed pordo estis malfermita ĉe la kontraŭa flanko. Hari celis la pordon kaj iris meze en la ĉambron antaŭ ol li memoris, kion li promesis al si pri enmiksiĝado.

Tamen, li vetus je dek du Ŝtonoj de la Saĝuloj, ke Snejp ĵus eliris la ĉambron, kaj laŭ tio, kion Hari ĵus subaŭdis, Snejp nun marŝas per pli ĝoja paŝo – Ciuro evidente estis cedinta al li finfine.

Hari reiris al la biblioteko, kie Hermiona ekzercis je Ron en Astronomio. Hari rakontis al ili kion li ĵus aŭdis.

"Do Snejp sukcesis!" diris Ron. "Se Ciuro malkaŝis kiel nuligi lian sorĉon kontraŭ la Mava Povo –"

"Ankoraŭ estas Lanuga, tamen," diris Hermiona.

"Eble Snejp jam eksciis kiel eviti ĝin sen demandi tion al Hagrid," diris Ron, rigardante la milojn da libroj ĉirkaŭantaj ilin. "Mi privetus, ke ekzistas libro ie ĉi tie, kiu klarigas kiel preterpasi trikapan hundon. Do kion ni faros,

Hari?”

La ekscito de aventuro flirtis ankoraŭ en la okuloj de Ron, sed Hermiona respondis antaŭ ol Hari povis.

“Iru al Zomburdo. Tion ni devis fari antaŭ epokoj. Se ni provos ion mem, ni nepre eksiĝos.”

“Sed ni ne havas *pruvon!*” diris Hari. “Ciuro tiom timas, ke li ne apogos nin. Snejp bezonas nur diri, ke li ne scias, kiel la trolo eniris je Halovino, kaj ke li ne estis ie ajn proksime al la tria etaĝo – kiun oni kredos, laŭ via supozo, lin aŭ nin? Ne estas fakte sekreto, ke ni malamas lin, Zomburdo ekpensus, ke ni inventis ĉion por ke li estu maldungita. Ŝteleti ne helpus nin eĉ por savi sian vivon, li estas tro amika kun Snejp, kaj opinias, ke ju pli studentoj eksiĝos, des pli bone. Kaj ne forgesu, ke ni ne devas scii ion ajn pri la Ŝtono aŭ Lanuga. Pro tio ni devus multe klarigi.”

Tio ŝajne persvadis Hermionan, sed ne Ron.

“Se ni nur flarus iomete ĉirkaŭe–”

“Ne,” diris Hari kategorie. “Ni jam tro flaris ĉirkaŭe.”

Li tiris al si mapon de Jupitero kaj komencis lerni la nomojn de ĝiaj lunoj.

La sekvantan matenon, oni liveris notojn al Hari, Hermiona, kaj Nevil dum ili matenmanĝis. Ili ĉiuj estis samaj:

> Via detenpuno komencos hodiaŭ vespere je la dek unua. Renkontu s-ron Ŝteleti en la vestiblo.
> Prof. M. MakGongal

Pro la fururo pri la perditaj poentoj Hari jam forgesis, ke ili ankoraŭ devis plenumi la detenpunon. Li fakte anticipis la plendojn de Hermiona, ke tio estos tuta nokto da studado perdita, sed ŝi diris nenion. Kiel Hari, ŝi agnoskis, ke ili indis je tio, kion ili ricevis.

Tiun vesperon je la dek unua, ili ĝisis Ron en la komuna ĉambro, kaj iris suben al la vestiblo kun Nevil. Ŝteleti jam estis tie – kaj ankaŭ estis Malfid. Hari estis forgesinta, ke Malfid ankaŭ havis detenpunon.

“Sekvu min,” diris Ŝteleti, lumigante lampon kaj gvidante ilin eksteren.

“Mi supozas, ke ekde nun vi pripensos dufoje antaŭ ol rompi alian regulon, ĉu ne?” li diris, ridaĉante al ili. “Ho jes… peza laboro kaj doloro instruas plej bone, mi opinias… domaĝe, ke oni lasis malaperi la antikvajn punojn… pendigi onin de la plafono je la pojnoj dum kelkaj tagoj, mi ankoraŭ havas la ĉenojn por tio en mia oficejo, mi konservas ilin per oleo, en okazo de bezono… Ĝuste, ni eku, kaj ne pensu pri forkuro nun, vi trafos eĉ pli malbonan tiukaze.”

Ili marŝis for trans la mallumaj gazonoj. Nevil daŭre snufetis. Hari

scivolis, kio estos ilia puno. Devis esti io prave horora, alie Ŝteleti ne tiom ĝojus.

La luno brilis, sed nuboj impetantaj antaŭ ĝin tempe al tempe mergis ilin en mallumon. Antaŭe, Hari vidis la lumajn fenestrojn de la kabano de Hagrid. Tiam ili aŭdis foran krion.

"Ĉu 'stes vi, Ŝt'leti? 'Astu, mi voles k'menci."

La koro de Hari leviĝis; se ili laboros kun Hagrid, tio ne estos tre malbona. Lia trankviliĝo evidente aperis en lia mieno, ĉar Ŝteleti diris, "Mi supozas, ke vi anticipas ĝojan tempon kun tiu ŝtipo? Nu, pensu alie, knabo – en la arbaron vi iros, kaj mi ege eraras, se vi eliros sendifekte."

Pro tio Nevil eligis ĝemeton, kaj Malfid ekhaltis paŝmeze.

"La arbaro?" li eĥis kun tono malpli aplomba ol kutime. "Ni ne povas tien dumnokte – ekzistas ĉiaj aferoj tie – lupofantomoj, laŭ onidiro."

Nevil ekkroĉis la manikon de Hari kaj stertoris.

"Tio estas via afero, ĉu ne?" diris Ŝteleti, kun voĉo kraketanta pro ĝojo. "Vi devis pensi pri tiuj lupfantomoj antaŭ ol vi rompis la regulojn, ĉu ne?"

Hagrid marŝis kontraŭ ili el la mallumo, kun Faŭko ĉekalkane. Li portis sian grandan arbaleston, kaj plena sagujo pendis de lia ŝultro.

"F'nfine," li diris. "M' jam atend's je duon'or'. Fartes, 'Ari, 'Ermiona?"

"Mi ne estus tro amika kun ili, Hagrid," diris Ŝteleti froste, "ili venis por puno, ne forgesu."

"Kaj pro ti' vi malfrues, ĉu ne?" diris Hagrid, kaj malridetis al Ŝteleti. "Prel'gante al ili, ĉu? Fari ti'n n'estes via rol'. Do, vi jam far's vi'n parton, mi 'stros ekde nun."

"Mi revenos je la aŭroro," diris Ŝteleti, "por kolekti la restaĵojn de ili," li almetis malice, deturniĝis, kaj ekis kontraŭ la kastelo, kun lampo balanciĝanta for en la mallumo.

Malfid nun turnis sin kontraŭ Hagrid.

"Mi ne eniros tiun arbaron," li diris, kaj Hari kontente rimarkis panikan tonon en lia voĉo.

"V' iros se v' intences resti ĉe Porkalo," diris Hagrid furioze. "Vi m'sag's, kaj nun vi deves pagi."

"Sed ĉi tiu taŭgas por servistoj, ne decas, ke studentoj faru tion. Mi anticipis ke ni kopius versojn aŭ similan, se mia patro scius pri ĉi tio, li –"

"—dirus al vi, ke ti'l states la aferoj ĉe Porkalo," Hagrid graŭlis. "Kopi' versojn! Ki'l ti' 'elpus jun ajn? Vi faros jon utilan, aŭ vi f'riros. Se vi s'pozes, ke vi' patro pr'ferus vi'n eksiĝon, do iru reen al 'a kastelo kaj ekpaku. Iru!"

Malfid ne moviĝis. Li rigardis kolerege al Hagrid, sed tiam subigis la okulojn.

“Do ĝuste,” diris Hagrid, “nun ‘skultu atente, ĉar ti’ estes danĝera, ki’n ni faros ĉ’nokte, kaj m’ ne dezires, ke iu ajn agu riskeme. Sekvu min ĉi tie dume.”

Li gvidis ilin ĝuste ĉe la rando de la arbaro. Levante sian lampon alte, li indikis laŭ longa, serpenta pado, kiu malaperis inter la densaj nigraj arboj. Dolĉa bloveto levis al ili la harojn dum ili rigardis en la arbaron.

“R’gardu tie,” diris Hagrid, “Ĉu vi vides la brilan aferon sur la tero? Tiun arĝentaĵon? Ti’ estes sango de unikorno. Tie estes unikorno grave vundita per io. Nun estes la du’n fojon en ĉi ti’ semajno. Mi trov’s unu mortan je lasta merkredo. Ni klopodos trovi la kompatindan. Eble ni bezonos lib’rigi ĝin de ĝia mizero.”

“Kaj se tio, kio vundis la unikorno, unue trovas nin…?” diris Malfid, ne povante kaŝi la timon en sia voĉo.

“N’ ekzistes io ajn en la arbaro, kiu domaĝos vin, se v’ estes kun mi aŭ Faŭko,” diris Hagrid. “Kaj restu sur la pado. Bone, nun ni d’siĝos en du grupojn, kaj sekvos la padon laŭ malsamaj d’rektoj. Estes sango ĉie ajn, evidente ĝi ŝanc’liĝ’s ĉirkaŭe ekde ‘ieraŭ vespere, almenaŭ.”

“Mi deziras Faŭkon,” diris Malfid haste, rigardante liajn longajn dentojn.

“Laŭ vi’ plaĉo, sed m’ avertes al vi, ke l’ estes s’nkuraĝa,” diris Hagrid. “Do mi, ‘Ari, kaj ‘Ermiona iros laŭ iu direkto, kaj Drako, Nevil, kaj Faŭko iros kontraŭe. Nu, se iu ajn trovos la unikornon, tiu sendos supren verdajn fajrerojn, ĉu bone? Eltiru viajn vergojn, kaj ekzerzu vin kelkfoje – ĝuste – kaj se iu ajn trafos danĝeron, sendu supren ruĝajn fajrerojn, kaj ni venos al vi – nu, estu atentaj – ni eku.”

La arbaro estis nigra kaj silenta. Post mallonga distanco ili atingis forkon en la pado, kaj Hari, Hermiona, kaj Hagrid sekvis la maldekstran vojon, dum Malfid, Nevil, kaj Faŭko sekvis la dekstran.

Ili paŝis silente, rigardante teren. Fojfoje lunradio venante tra la supera branĉaro trafis makulon de arĝente blua sango sur la falintaj folioj.

Hari vidis, ke Hagrid aspektis tre ĉagrenite.

“Ĉu eblas, ke lupfantomo mortigis la unikornojn?” Hari demandis.

“Ne s’fiĉe rapidaj,” diris Hagrid. “Ne ‘stes facile kapti unikornon, ili ‘stes fortaj magiuloj. M’ neniam kon’s iun, kiu est’s vundita ĝis nun.”

Ili marŝis preter muskan arbostumpon. Hari povis aŭdi fluantan akvon; devis esti rivereto ie proksime. Estis ankoraŭ makuloj de unikorna sango tie kaj ĉi tie laŭ la torda pado.

“Ĉu bone, ‘Ermiona?” Hagrid flustris. “Ne zorgu, ĝi ne pov’s iri tre foren, se ĝi est’s ti’l grave vundita, kaj tiam ni povos – EKU! M’LANTAŬ TIUN ARBON!”

Hagrid ekkaptis Hari kaj Hermiona, kaj hisis ilin de sur la pado kaj malantaŭ altegan kverkon. Li eltiris sagon kaj sidigis ĝin en la arbaleston, levante tiun, preta por pafi. La tri el ili aŭskultis. Io rampis sur la sekaj folioj proksime: ĝi ŝajnis kiel mantelo tirata sur la tero. Hagrid streĉrigardis laŭ la malluma pado, sed post kelkaj sekundoj la sono mallaŭtiĝis.

"Ki'l mi s'poz's," li murmuris. "Tie estes io, ki' ne k'nvenes en arbaro."

"Lupfantomo?" Hari sugestis.

"Ti' est's nenia lupf'ntomo, kaj ĝi est's nenia unikorno ankaŭ," diris Hagrid grave. "Ĝuste, sekvu min, sed estu atentaj nun."

Ili paŝis pli malrapide, kun oreloj streĉitaj kontraŭ la plej febla sono. Subite en placo antaŭ ili, io certe moviĝis.

"Kiu estes tie?" Hagrid vokis. "Elmontru vin – mi portes armilon!"

Kaj en la placon venis – ĉu homo aŭ ĉevalo? Ĝis la talio estis homo, kun ruĝaj haroj kaj barbo, sed sub tio estis brila ĉevala korpo, kaŝtankolora kun longa ruĝeca vosto. Hari kaj Hermiona ekgapis.

"Ho estes vi, Ruan," diris Hagrid trankviligita. "Ki'l vi fartes?"

Li paŝis antaŭen kaj premis la manon de la centaŭro.

"Bonan vesperon al vi, Hagrid," diris Ruan. Li havis basan doloran voĉon. "Ĉu vi estis pafonta min?"

"Jen superflu' da s'ngardo, Ruan," diris Hagrid, frapetante sian arbaleston. "Ia malbonaĵo ĉases en ĉi tiu arbaro. Flanke, jen 'Ari Potter kaj 'Ermiona Granĝer. Studentoj supre en la lernejo. Kaj jen Ruan, vi ambaŭ. L' estes centaŭro."

"Tion ni jam rimarkis," diris Hermiona feble.

"Bonan vesperon," diris Ruan. "Studentoj, ĉu? Kaj ĉu vi lernas multon, tie supre en la lernejo?"

"Aah –"

"Iometon," diris Hermiona timeme.

"Iometon. Nu, estas sufiĉe bone." Ruan ĝemis. Li ĵetis la kapon malantaŭen kaj rigardis la ĉielon. "Marso tre brilas ĉinokte."

"Jes," diris Hagrid, rigardante supren ankaŭ. "Skultu, ni feliĉe traf's vin, Ruan, ĉar estes unikorno vundita – ĉu vi vid's jon?"

Ruan ne respondis tuj. Li rigardis senpalpebrume supren, tiam ĝemis denove.

"Ĉiam la senkulpaj estas la unuaj viktimoj," li diris. "Kiel okazis ekde pasintaj epokoj, tiel okazas nun."

"Jes," diris Hagrid, "tamen, ĉu vi vid's jon, Ruan, jon malk'timan?"

"Marso brilas ĉinokte," Ruan ripetis, dum Hagrid rigardis lin senpacience. "Malkutime hele."

"Jes, sed mi vol's d'mandi pri aferoj jom pli proksime," diris Hagrid.

“Do ĉu vi vid’s neni’n strangan?”

Denove Ruan hezitis antaŭ ol respondi. Finfine li diris. “La arbaro kaŝas multajn sekretojn.”

Pro movado en la arboj malantaŭ Ruan, Hagrid denove levis sian arbaleston, sed tio nur estis dua centaŭro, kun nigraj haroj kaj korpo, kaj pli sovaĝaspekta ol Ruan.

“S’luton, Pereo,” diris Hagrid. “Ĉu bone?”

“Bonan vesperon, Hagrid, mi esperas, ke vi bonfartas?”

“S’fiĉe bone. Nu, m’ ĵus d’mand’s al Ruan, ĉu vi lastatempe vid’s jon strangan ĉi tie? Estes unikorno vundita – ĉu vi scius jon pri ti’?”

Pereo marŝis antaŭen por stari apud Ruan. Li rigardis ĉielen.

“Marso tre brilas ĉinokte,” li diris simple.

“Ni jam konstat’s ti’n,” diris Hagrid grumble. “Nu, se iu el vi ja vidos jon, bonvolu sciigi min, bone? Do, ni ires.”

Hari kaj Hermiona sekvis lin el la placo, rigardante malantaŭen al Ruan kaj Pereo, ĝis la arboj baris ilian vidon.

“Neniam,” diris Hagrid agacite, “provu tiri ĝustan r’spondon el c’ntaŭro. Diablaj stelg’pantoj. Int’reses ilin neni’ pli proksima ol ‘a luno.”

“Ĉu ekzistas multe da *tiuj* en la arbaro?” demandis Hermiona.

“Ho, s’fiĉe multe… tenes sin aparte plejofte, sed ili s’fiĉe bone eltroviĝas, kiam ajn mi dezires p’roli. Sciu, estes pr’fundaj, la c’ntaŭroj… ili kones aferojn…nur r’veles malmulton.”

“Ĉu vi supozas, ke centaŭro estis tio, kion ni aŭdis antaŭe?” diris Hari.

“Ĉu ti’ son’s laŭ vi ki’l ‘ufoj? Ne, se mi dirus op’nion, ni aŭdes ti’n, ki’ buĉes la unikornojn—‘neniam aŭd’s s’milan ĝis nun.”

Ili marŝis plue inter la densaj, nigraj arboj. Hari daŭre rigardis nervoze super sian ŝultron. Li havis aĉan senton, ke oni rigardis ilin. Ege plaĉis al li, ke ili havis kun si Hagrid kaj lian arbaleston. Ili ĵus pasis kurbon de la pado, kiam Hermiona ekprenis la brakon de Hagrid.

“Hagrid! Rigardu! Ruĝaj fajreroj, la aliaj havas problemon!”

“V’ ambaŭ restu ĉi tie!” Hagrid kriis. “Restu sur la pado, mi r’venos por vi!”

Ili aŭdis lin perforti vojon for tra la kreskaĵojn kaj staris rigardante unu la alian, tre timigitaj, ĝis ili povis nenion aŭdi krom la susurado de folioj ĉirkaŭ ili.

“Vi ne supozas, ke ili estas vunditaj, ĉu?” flustris Hermiona.

“Ne ĝenas al mi, se Malfid estas, sed se io okazis al Nevil…ni kulpas fakte, ke li estas ĉi tie.”

La minutoj pasis malrapide. Iliaj oreloj ŝajne estis pli akraj ol kutime. Tiuj de Hari ŝajne perceptis ĉiun ĝemon de la vento, ĉiun klakantan

branĉeton. Kio okazas? Kie estas la aliaj?

Finfine, granda bruo de tretego anoncis la revenon de Hagrid. Malfid, Nevil, kaj Faŭko estis kun li. La kolero de Hagrid fumis. Efektive, Malfid estis ŝtelirante malantaŭ Nevil, kaj ekkaptis lin por ŝerco. Nevil panikis kaj sendis alte la fajrerojn.

"Ni b'zonus grandan bonsorton por kapti jon nun, post la bruego, kiun v' ambaŭ far's. Bone, ni ŝanĝes la grupojn – Nevil, vi restos kun mi kaj 'Ermiona, 'Ari v' iros kun Faŭko kaj tiu idjoto. Pardonu," Hagrid almetis flustre al Hari, "sed li malpli f'cile timigos vin, kaj ni b'zones finigi l' aferon."

Do Hari ekis kontraŭ la koro de la arbaro kun Malfid kaj Faŭko. Ili marŝis dum preskaŭ duona horo, pli kaj pli profunde en la arbaron, ĝis la pado fariĝis preskaŭ nesekvebla pro tio, ke la arboj estis tiel densaj. Sajnis al Hari, ke la sango fariĝis pli multa. Ŝprucaĵoj estis sur la radikoj de arbo, kvazaŭ la kompatinda estulo estis draŝinta sin pro doloro proksime. Hari ekvidis placon antaŭe, tra la tordaj branĉoj de antikva kverko.

"Rigardu –" li murmuris, levante sian brakon por haltigi Malfid.

Io helblanka glimbrilis sur la tero. Ili rampis antaŭen.

Vere estis la unikorno, kaj ĝi estis morta. Hari neniam vidis ion tiel bela kaj malĝoja. La longaj sveltaj kruroj etendis je strangaj anguloj kie ĝi estis falinta, kaj la kolhararo sterniĝis perloblanke sur la malhelaj folioj.

Hari estis farinta paŝon kontraŭ ĝi, kiam sono de rampado plenhaltigis lin. Arbusto ĉe la rando de la placo tremetis…tiam el la ombroj figuro en kapuĉa mantelo rampis trans la teron kiel ŝtelĉasanta besto. Hari, Malfid, kaj Faŭko staris kvazaŭ ŝtonigitaj. La vualata figuro atingis la unikornon, mallevis sian kapon sur la vundo ĉe la flanko de la animalo, kaj komencis trinki la sangon.

"AAAAAIIII!"

Malfid elĵetis teruran ŝrikon kaj fuĝis – kiel ankaŭ Faŭko. La enkapuĉa kapo leviĝis kaj rigardis rekte al Hari – gutis unikorna sango de lia mentono. La figuro stariĝis kaj venis rapide kontraŭ Hari – kiu ne povis moviĝi pro timo.

Tiam doloro kiel li neniam sentis antaŭe traboris lian kapon; estis kvazaŭ lia cikatro brulis. Duonblinda, li ŝanceliĝis malantaŭen. Li aŭdis galopantajn hufojn malantaŭ si, kaj io saltis glise super Hari, sturmante la figuron.

La doloro tiel ardis, ke li falis sur la genuojn. Ĝi daŭris unu aŭ du minutojn antaŭ ol forpasi. Kiam li rigardis supren, la figuro estis for. Centaŭro staris super li, ne Ruan aŭ Pereo; tiu aspektis pli june; li havis helblondajn kapharojn kaj kremkoloran korpon.

“Ĉu vi estas en ordo?” diris la centaŭro, levante Hari surpieden.

“Jes – dankon – kio *estis* tio?”

La centaŭro ne respondis. Li havis mirfrapante bluajn okulojn, kiel palaj safiroj. Li rigardis zorgeme al Hari, liaj okuloj paŭzante ĉe la cikatro, kiu reliefiĝis ruĝe sur la frunto de Hari.

“Vi estas la knabo Potter,” li diris. “Vi plej bone reiru al Hagrid. La arbaro ne estas sekura loko nuntempe – precipe por vi. Ĉu vi povas rajdi? Estos pli rapide tiel.”

“Mi nomiĝas Florenco,” li almetis, dum li subiĝis surgenue, tiel ke Hari povis grimpi sur lian dorson.

Subite aŭdiĝis la bruo de aliaj galopantaj hufoj de la kontraŭa flanko de la placo. Ruan kaj Pereo eksplodis tra la arboj, liaj flankoj anhelantaj kaj ŝvitaj.

“Florenco!” Pereo tondris. “Kion vi faras? Vi havas homon sur vian dorson! Ĉu vi ne hontas? Ĉu vi fariĝis ordinara mulo?”

“Ĉu vi ne rekonas, kiu li estas?” diris Florenco. “Tiu estas la knabo Potter. Ju pli rapide li eliros el la arbaro, des pli bone.”

“Kion vi diradis al li?” knaris Pereo. “Ne forgesu, Florenco, ke ni estas ĵurintaj, ke ni neniam kontraŭos la ĉielojn. Ĉu ni ne legis la estonton per la movadoj de la planedoj?”

Ruan piedumis la teron nervoze. “Certe Florenco supozis, ke li agis plej ĝuste,” li diris per sia malgaja voĉo.

Pereo kalcitris pro kolero.

“Plej ĝuste! Kion tio signifas al ni? Al centaŭroj koncernas nur tio, kio estas aŭgurita! Ne estas nia afero la ĉirkaŭkurado kiel azenoj post vagaj homoj en nia arbaro!”

Florenco subite baŭmis furioze, tiel ke Hari devis alkroĉiĝi al liaj ŝultroj por teni sian sidon.

“Ĉu vi ne vidas tiun unikornon?” Florenco kriegis al Pereo. “Ĉu vi ne komprenas kial ĝi estis murdita? Aŭ ĉu la planedoj ne malkaŝis al vi tiun sekreton? Mi metas min kontraŭ tiu, kiu kaŝkaŭras en ĉi tiu arbaro, Pereo, jes, starante kun homoj, se tio necesas.”

Kaj Florenco giris for; kun Hari kroĉante kiel li povis, ili plonĝis for inter la arbojn, lasante Ruan kaj Pereon malantaŭe.

Hari havis nenian ideon pri tio, kio okazis.

“Kial Pereo tiom koleras?” li demandis. “Krome, kio estis tiu estulo de kiu vi savis min?”

Florenco malakcelis ĝis paŝado, avertis al Hari, ke li tenu sian kapon sube pro la pendantaj branĉoj, sed ne respondis al la demando de Hari. Ili elpalpis vojon inter la arboj silente tiel longe, ke Hari supozis, ke Florenco

ne deziras paroli kun li plu. Ili trapasadis aparte densan grupon de arboj, tamen, kiam Florenco ekhaltis.

"Hari Potter, ĉu vi scias la utilon de unikorna sango?"

"Ne, diris Hari, mirfrapita per la stranga demando. "Ni estas uzinta nur la kornon kaj la vostajn harojn en la klaso de Pocioj."

"Tial, ke estas monstra ago, la murdo de unikorno," diris Florenco. "Nur tiu, kiu havas neniom por perdi kaj ĉiom por gajni, farus tian krimon. La sango de unikorno tenas onin en la vivo, eĉ se oni staras je centimetro for de la morto, sed je terura prezo. Oni estus mortiginta ion puran kaj sendefendan por savi sin, kaj oni havus nur duon-vivon, malbenitan vivon, ekde la momento kiam la sango tuŝas la lipojn."

Hari rigardis la kapan malantaŭon de Florenco, kiu en la lunlumo aspektis kvazaŭ makulite de arĝento.

"Sed kiu estus tiel senespera?" li demandis sin laŭte. "Se oni estus malbenita por ĉiam, la morto estus preferinda, ĉu ne?"

"Ĝuste," Florenco akordis, "krom se oni bezonas resti viva nur ĝis li povas trinki alian aferon – ion kio redonos lian plenan forton kaj potencon – ion kio faros, ke li neniam mortos. S-ro Potter, ĉu vi scias kio estas kaŝata en la lernejo je ĉi tiu momento?"

"La Ŝtono de la Saĝuloj! Kompreneble – la Eliksiro de la Vivo! Sed mi ne komprenas kiu –"

"Ĉu vi povas pensi pri neniu, kiu estas atendinta multajn jarojn por reveni al estreco, kiu estas kroĉinta al la vivo, atendante sian ŝancon?"

Estis al Hari kvazaŭ fera pugno ekkrampus ĉirkaŭ lian koron. Inter la susuroj de la arboj, li kvazaŭe aŭdis denove tion, kion Hagrid diris al li je la nokto kiam ili konatiĝis kun si: "Kelkaj diras, ke li mortis. Miaopinie, fiŝosterko. Ne scias, ĉu li havis en si sufiĉan homan por morti."

"Ĉu vi volas diri," Hari grakis, "tiu estis *Vol*–"

"Hari! Hari, ĉu vi bonstatas?"

Hermiona kuris kontraŭ ilin laŭ la pado, Hagrid anhelis poste.

"Mi fartas bone," diris Hari, apenaŭ komprenante kion li diris. "La unikorno estas morta, Hagrid, ĝi estas en la placo tie."

"Nun estas la tempo kiam mi foriras," Florenco murmuris dum Hagrid hastis for por ekzameni la unikornon. "Vi estas nun sekura."

Hari glitis de lia dorso.

"Bonŝancon, Hari Potter," diris Florenco. "La planedoj estas malĝuste legitaj ĝis nun, eĉ de centaŭroj. Mi esperas, ke nun estas tia tempo."

Li giris kaj galopetis reen en la profundaĵojn de la arbaro, lasante Hari tremanta malantaŭe.

Ron estis ekdorminta en la malluma komuna ĉambro dum li atendis ilian

revenon. Li kriis ion pri kvidiĉaj faŭloj kiam Hari forte vekis lin. Post nur sekundoj, tamen, liaj okuloj plene malfermiĝis dum Hari rakontis al li kaj Hermiona tion, kio okazis en la arbaro.

Hari ne povis sidi. Li paŝis tien kaj reen antaŭ la fajro. Li ankoraŭ tremis.

"Snejp deziras la Ŝtonon por Voldemorto… kaj Voldemorto atendas en la arbaro… kiel longe ni supozis, ke Snejp nur celis riĉigi sin…"

"Ĉesu diri la nomon!" diris Ron per terurita flustro, kvazaŭ li pensus, ke Voldemorto povus aŭdi ilin.

Hari ne atentis lin.

"Florenco savis min, sed li ne devis fari tion… Pereo koleriĝis… Li diris ke oni ne kontraŭu tion, kion la planedoj antaŭdiras… ili evidente indikas, ke Voldemorto revenos… Pereo kredas, ke Florenco devis lasi Voldemorton murdi min… mi supozas, ke tio ankaŭ estas skribita en la steloj."

"*Ĉu vi ĉesos diri tiun nomon!*" Ron siblis.

"Do mi havas por atendi nur tion, ke Snejp ŝtelos la Ŝtonon," Hari pludiris febre, "tiam Voldemorto povos veni kaj ekstermi min… Nu, mi supozas, ke Pereo ĝojos pri tio."

Hermiona aspektis tre timigite, sed ŝi havis trankviligan konsilon.

"Hari, ĉiuj diras ke Zomburdo estas la sola, kiun Vi-Scias-Kiu iam ajn timis. Dum Zomburdo estas proksima, Vi-Scias-Kiu ne tuŝos vin. Tamen, kiu konstatas, ke la centaŭroj ĉiam pravas? Tio aspektas al mi kiel divenado, kaj profesorino MakGongal diras, ke tio estas tre malpreciza fako de magio."

La ĉielo estis hela antaŭ ol ili ĉesis paroli. Ili enlitiĝis tute lacegaj, kun raŭkaj gorĝoj. Sed la surprizoj de la nokto ne finiĝis.

Kiam Hari detiris siajn littukojn, li trovis sian nevidebligan mantelon faldita nete sub ili. Noto estis alpinglita al ĝi:

***En okazo de bezono.***

# Ĉapitro dek ses

# Tra La Klapopordo

Hari estis neniam dum venontaj jaroj tute memoronta, kiel li sukcesis travivi siajn ekzamenojn, atendante daŭre ke je ajna momento Voldemorto eksplodos tra la pordo. Tamen la tagoj pasis rampe, kaj sendube Lanuga restis viva kaj sana malantaŭ la ŝlosita pordo.

Ŝvitige varmegis, precipe en la granda klasĉambro, kie ili faris siajn skribitajn ekzamenojn. Por la ekzamenoj oni donis al ili specialajn novajn plumojn, kiuj estis kontrolataj per kontraŭfripona sorĉo.

Ili havis ankaŭ praktikajn ekzamenojn. Profesoro Flirtmeĉo vokis ilin unuope en sian klasĉambron por konstati, ĉu ili povas fari tiel, ke ananaso klakdancu trans tablebeno. Profesorino MakGongal taskis al ili ŝanĝi muson en snuftabakan skatolon — oni gajnis poentojn laŭ la beleco de la skatolo, kaj perdis poentojn se ĝi ankoraŭ havis vangharojn. Snejp ĉiun nervozigis, kvazaŭ spirante sur iliajn nukojn dum ili provis memori kiel prepari forgesigan pocion.

Hari faris tiel bone, kiel li povis, provante ignori la pikantajn dolorojn en sia frunto, kiuj ĝenadis lin ekde lia nokto en la arbaro. Nevil supozis, ke Hari suferis de nervozeco pro la ekzamenoj, kiam li ne povis dormi, sed fakte Hari daŭre vekiĝis pro sia malnova koŝmaro, tamen nuntempe estis pli malbone ol iam ajn, tiel ke ĝi enhavis figuron en kapuĉa mantelo kiu prisalivumis sangon.

Eble pro tio, ke ili ne vidis tion, kion Hari vidis en la arbaro, aŭ pro tio, ke ili ne havis cikatrojn brulantajn sur la fruntoj, Ron kaj Hermiona evidente ne tiom zorgis pri la Ŝtono kiel Hari. Kompreneble, la ideo de Voldemorto timigis ilin, sed li ne vizitadis ilin en sonĝoj, kaj ili estis tiom okupataj pri studado, ke ili ne havis sufiĉe da tempo por ĉagreniĝi pri tio, kion Snejp aŭ ajna alia komplotis.

Ilia plej lasta ekzameno estis tiu de la Historio de Magio. Post unu horo da respondado al demandoj pri originalaj maljunaj sorĉistoj, kiuj inventis memkirlajn kaldronojn, ili estos liberaj, liberaj dum tuta ĝoja semajno ĝis kiam ili scios siajn ekzamenajn notojn. Kiam la fantomo de prof. Binz ordonis, ke ili metu la plumojn malsupren kaj volvu siajn pergamenojn, Hari ne povis rezisti, ke li hurau kun la aliaj.

“Tio estis ege pli facila, ol mi anticipis,” diris Hermiona dum ili kuniĝis kun la homamasoj disiĝantaj sur la sunaj gazonoj. “Mi ne bezonis lerni pri la “Lupfantoma Kodo de Konduto de 1637, aŭ pri la ribelo de Elfrik la Avida.”

Hermiona ĉiam ŝatis pridiskuti la ekzamenojn poste, sed laŭ Ron, tio malsanigis lin, do ili vagis malsupren al la lago kaj sin faligis sub arbo. La ĝemeloj Tordeli kaj Lij Ĝordan tikladis la tentaklojn de grandega loligo, kiu ripozis en la varma, malprofunda akvo.

“Neniom da studado,” Ron elspiris feliĉe, streĉante sin sur la herbo. “Vi povus aspekti pli gaje, Hari, ni havas semajnon antaŭ ol ni ekscios, kiom ni malsukcesis, oni ankoraŭ ne bezonas ĉagreni.”

Hari frotadis sian frunton.

“Mi volas scii kion tio *signifas*!” li eksplodis kolere. “Mia cikatro doloradas — tio okazis antaŭ nun, sed neniam tiel ripete.”

“Iru al sinjorino Pomfrej,” Hermiona sugestis.

“Mi ne malsanas,” diris Hari. “Mi kredas, ke estas averto… tio signifas, ke danĝero proksimiĝas…”

Ron ne kapablis ekscitiĝi, estis tro varme.

“Hari, trankviliĝu, Hermiona pravas, la Ŝtono estas sekura dum Zomburdo estas proksima. Krome, ni neniam ekhavis pruvon, ke Snejp malkovris rimedon por preterpasi Lanugan. Li preskaŭ postlasis sian kruron unufoje, li ne haste provos tion denove. Kaj Nevil ludos kvidiĉon por Anglio antaŭ ol Hagrid malservos Zomburdon.”

Hari kapjesis, sed li ne povis eskapi la senton, kvazaŭ kaŝkaŭrus io, kion li forgesis fari, io tre signifa. Kiam li provis esprimi tion, Hermiona diris, “Tio estas nur la ekzamenoj. Mi vekiĝis dum la pasinta nokto, kaj mi traserĉis la duonon de miaj notoj pri Transformado antaŭ ol mi memoris, ke ni jam finis tiun.”

Tamen, Hari estis tute certa, ke la ĝena sento ne devenis de la laboro. Li rigardis strigon flirti kontraŭ la lernejo trans la helblua ĉielo kun noto krampita en sia beko. Hagrid estis la sola, kiu iam ajn sendis al li leterojn. Hagrid neniam perfidus Zomburdon. Hagrid neniam dirus al iu ajn kiel preterpasi Lanugan… neniam… tamen —

Subite Hari saltis surpieden.

“Kien vi iras?” diris Ron dormeme.

“Mi ĵus ekpensis pri io,” diris Hari. Li estis pala. “Ni devas nepre iri al Hagrid. Tuj.”

“Kial?” anhelis Hermiona, hastante por resti kune.

“Ĉu tio ne aspektas al vi iom strange,” diris Hari, kurante supren laŭ herba deklivo, “ke tio, kion Hagrid deziras pli ol ion ajn, estas drako, kaj

nekonato aperas kiu hazarde havas drakan ovon en la poŝo? Kiom da homoj ĉirkaŭvagas kun drakaj ovoj, spite ke tio kontraŭas la sorĉistajn leĝojn? Bonŝance estis, ke tia homo trafis Hagrid, ĉu ne? Kial mi ne antaŭe komprenis tion?”

“Pri kio vi paroladas?” diris Ron, sed Hari, jam kuranta trans la gazonoj kontraŭ la arbaro, ne respondis.

Hagrid sidis en seĝo ekster sia kabano; liaj krurumoj kaj manikoj estis volvitaj, kaj li elŝeligis pizojn en pelvon.

“S’luton,” li diris ridetante. “Jam fin’s la ekz’menojn? Ĉu ’aves tempon por trinki jon?”

“Jes, dankon,” diris Ron, sed Hari interrompis lin.

“Ne, ni hastas. Hagrid, mi bezonas demandi vin pri io. Ĉu vi memoras la vesperon, kiam vi vetgajnis Norberton? Kiel aspektis la nekonato, kun kiu vi ludis kartojn?”

“Ne scies,” Hagrid diris senzorge, “li ne vol’s d’meti si’n mantelon.”

Li vidis, ke la tri el ili aspektis ŝokite, kaj li levis siajn brovojn.

“Tio ne estes malord’nare, oni trafes multe da strangaj gentoj en la Porkokap’ — ti’ estes la t’verno tie en la v’laĝo. ‘ Pov’s esti k’mercisto de drakoj, ĉu ne? Mi neniam vid’s li’n vizaĝon, li ten’s sian kapuĉon surkape.”

Hari malleviĝis apud la pelvon de pizoj.

“Pri kio vi parolis kun li, Hagrid? Ĉu vi menciis ion ajn pri Porkalo?”

“La tem’ eble leviĝ’s,” diris Hagrid, grimacante dum li provis memori. “Jes… li d’mand’s ki’l mi ofices, kaj mi dir’s, ke mi ’stes ĉasgardisto ĉi tie… Li demand’s jom pri la specoj da bestoj, ki’jn mi prizorges…, kaj mi dir’s tion al li… kaj mi dir’s, ke tio, kion mi ĉiam dezireg’s, est’s drako… kaj poste… m’ ne poves bone m’mori, ĉar li aĉ’tad’s por mi tiom da trinkaĵoj… nu tiam… jes, tiam li dir’s, ke li ‘aves drakan ovon, kaj li povus riski ĝin en kartludo, se plaĉus al mi… sed li deves sci’ certe, ke mi poves regi ĝin; li ne dezires, ke ĝi iru al netaŭga ‘ejmo… do mi dir’s al li, ke kompare al Lanuga, drako estus facila ŝarĝo…”

“Kaj li — ĉu li interesiĝis pri Lanuga?” Hari demandis, provante teni la voĉon trankvile.

“Nu — kompr’neble — kiom da trikapaj ‘undoj oni trafes, eĉ ĉirkaŭ Porkalo? Do mi dir’s al li, ke Lanuga estes kiel katido, s’ oni scies, kiel trankviligi lin, simple ludi jom da muzik’ por li, kaj li tuj ’ndormiĝos —”

Hagrid aspektis subite hororante.

“M’ ne dev’s dir’ tion al vi!” li ekdiris. “Forges’ kion mi dir’s! ’Oj — kien v’ iras?”

Hari, Ron, kaj Hermiona entute ne parolis antaŭ ol ili ekhaltis en la vestiblo, kiu aspektis frostece kaj malgaje, kompare kun la bieno.

“Ni devas iri al Zomburdo,” diris Hari. “Hagrid diris al tiu nekonato, kiel preterpasi Lanugan, kaj estis aŭ Snejp aŭ Voldemorto sub tiu kapuĉo— estis evidente facile, post kiam li ebriigis Hagrid. Mi nur esperas, ke Zomburdo kredas al ni. Florenco povos apogi nin, se Pereo ne malebligos tion. Kie estas la oficejo de Zomburdo?”

Ili rigardis ĉirkaŭe, kvazaŭ ili esperis vidi afiŝon montrante al ili la direkton. Oni neniam diris al ili kie Zomburdo loĝas, kaj ili sciis pri neniu, kiu estis iam sendita al li.

“Ni nur devos —” Hari komencis, sed alia voĉo subite sonis tra la koridoro.

“Kion vi triope faras en la kastelo?”

Estis prof. MakGongal, portante grandan amason da libroj.

“Ni deziras paroli kun profesoro Zomburdo,” diris Hermiona, tre kuraĝe, laŭ la opinioj de Hari kaj Ron.

“Paroli kun profesoro Zomburdo?” prof. MakGongal ripetis, kvazaŭ tio estus suspektinda celo. “Kial?”

Hari glutis nervoze — nun kio?

“Estas kvazaŭa sekreto,” li diris, sed li tuj bedaŭris tion, ĉar la nazaloj de prof. MakGongal tikis.

“Profesoro Zomburdo foriris antaŭ dek minutoj,” ŝi diris frostece. “Li ricevis urĝan strigomesaĝon de la Ministerio de Magio kaj flugis senprokraste al Londono.”

“Li estas *for?*” diris Hari freneze. “*Nun?*”

“Profesoro Zomburdo estas tre eminenta sorĉisto, Potter, multaj aferoj postulas lian atenton —”

“Sed ĉi tio gravas.”

“Ĉu vi havas por diri ion pli gravan ol tio de la Ministerio de Magio, Potter?”

“Aŭskultu,” diris Hari, forlasante ĉiun singardon, “Profesorino — temas pri la Ŝtono de la Saĝuloj—”

Kion ajn prof. MakGongal estis anticipinta, ne estis tio. La libroj, kiujn ŝi portis, rulfalis el ŝiaj brakoj, sed ŝi ne kolektis ilin.

“Kiel vi eksciis pri tio — ?” ŝi balbutis.

“Profesorino, mi kredas — mi *scias* — ke Sn — ke iu provos ŝteli la Ŝtonon. Mi bezonas paroli kun profesoro Zomburdo.”

Ŝi rigardis lin samtempe ŝokite kaj suspekteme.

“Profesoro Zomburdo revenos morgaŭ,” ŝi diris fine. “Mi ne scias, kiel vi eltrovis ion pri la Ŝtono, sed estu trankvilaj, ne eblas, ke iu ajn ŝtelos ĝin, ĝi estas tiel forte gardata.”

“Sed profesorino —”

“Potter, mi sufiĉe komprenas pri kio mi parolas,” ŝi respondis abrupte. Ŝi kliniĝis kaj kolektis la falintajn librojn. “Mi sugestas, ke ĉiu el vi iru denove eksteren kaj ĝuu la sunbrilon.”

Sed ili ne faris tion.

“Ĝi okazos ĉinokte,” diris Hari, post kiam li konstatis, ke prof. MakGongal estis ekster aŭdatingo. “Snejp iros tra la klapopordo ĉinokte. Li jam eltrovis ĉion, kion li bezonas, kaj nun li sukcesis logi Zomburdon for. Li sendis tiun noton, mi vetus ke la Ministerio de Magio ricevos veran ŝokon kiam Zomburdo aperos.”

“Sed kion ni povos —”

Hermiona anhelis. Hari kaj Ron giris returnen.

Snejp staris tie.

“Bonan tagon,” li diris glate.

Ili gapis al li.

“Vi ne devas esti endome dum tia bela tago kia hodiaŭ,” li diris kun stranga, torda rideto.

“Ni estis —” Hari komencis sen iu ajn ideo, kion li intencis diri.

“Vi devas esti pli atentaj,” diris Snejp. “Se vi ariĝos tiel, oni suspektos, ke vi komplotas. Kaj Oragrifo ne havas per kio perdi plu da poentoj, ĉu?”

Hari ruĝiĝis. Ili turnis por iri eksteren, sed Snejp vokis ilin reen.

“Estu avertata, Potter — se vi denove vagos dumnokte, mi mem garantias, ke vi eksiĝos. Bonan tagon al vi.”

Li paŝis for kontraŭ la instruista salono.

Ekstere ĉe la ŝtona ŝtuparo, Hari turnis sin al la aliaj.

“Ĝuste, jen tio, kion ni bezonas fari,” li flustris urĝe. “Unu el ni devas observi Snejp — atendi ekster la instruista salono kaj sekvi lin se li foriros. Hermiona, vi devas fari tion.”

“Kial mi?”

“Estas evidente,” diris Ron. “Vi povas preteksti, ke vi atendas profesoron Flirtmeĉo, ĉu klare?” Li almetis falsete, “Ho, profesoro Flirtmeĉo, mi timas, ke mi erare respondis al demando numero 14b…”

“Ho, silentu,” diris Hermiona, sed ŝi konsentis iri kaj gvati Snejp.

“Kaj ni plej bone restos ekster la koridoro sur la tria etaĝo,” Hari diris al Ron. “Ni iru.”

Sed tiu parto de la plano malsukcesis. Ĝuste kiam ili atingis la pordon, kiu apartigis Lanugan de la lernejo, prof. MakGongal aperis denove, kaj ĉi tiun fojon ŝi koleriĝis.

“Evidente vi kredas, ke vi pli bone baros la vojon ol aro da sorĉoj!” ŝi tondris. “Estas sufiĉe da tiu galimatio! Se mi aŭdos, ke vi denove venis ie ajn proksime al ĉi tie, mi prenos pluajn kvindek poentojn de Oragrifo! Jes,

Tordeli, de mia propra Domo!"

Hari kaj Ron iris reen al la komuna ĉambro. Hari estis ĵus diranta, "Almenaŭ Hermiona spuras Snejp," kiam la portreto de la Dika Damo svinge malfermiĝis kaj Hermiona alvenis.

"Mi bedaŭras tion, Hari!" ŝi ploris. "Snejp eliris kaj demandis al mi kion mi faras, do mi diris ke mi atendas Flirtmeĉon, kaj Snejp iris venigi lin, kaj mi ĵus nun eskapis de tiu, mi ne scias kien Snejp iris."

"Do tio decidas la aferon, ĉu ne?" Hari diris.

La aliaj rigardis al li. Li estis pala, kaj liaj okuloj brilis.

"Mi eliros ĉinokte, kaj mi provos kapti la Ŝtonon antaŭ ol li."

"Vi frenezas!" diris Ron.

"Vi ne povas!" diris Hermiona. "Post tio, kion MakGongal kaj Snejp diris?" Vi estos eksigita!"

"DO KIO?" Hari kriis. "Ĉu vi ne komprenas? Se Snejp ekhavos la Ŝtonon, Voldemorto revenos! Ĉu vi ne aŭdis, kiel statis la aferoj, kiam li provadis ekestri? Ne ekzistos ajna Porkalo el kiu eksiĝi! Li frakasos ĝin, aŭ ŝanĝos ĝin al lernejo por la Mavaj Lertoj! La perdo de poentoj ne plu gravas, ĉu vi ne komprenas? Ĉu vi supozas, ke li lasos vin kaj viajn familiojn en paco, pro tio, ke Oragrifo gajnas la Dompokalon? Se mi kaptiĝos antaŭ ol atingi la Ŝtonon, nu, mi devos iri reen al la familio Dursli kaj atendi ĝis Voldemorto min trovos tie, tio estos nur morti iom pli malfrue ol alie, ĉar mi neniam aliĝos al la Mava Povo! Mi iros tra tiu klapopordo ĉinokte, kaj nenio, kion vi diros, haltigos min! Voldemorto murdis miajn gepatrojn, ĉu vi memoras tion?"

Li rigardegis al ili.

"Vi pravas, Hari," diris Hermiona per eta voĉo.

"Mi uzos la nevidebligan mantelon," diris Hari. "Feliĉe mi ekhavis ĝin ree."

"Sed ĉu ĝi kovros la tri el ni?" diris Ron.

"La – tri el ni?"

"Ho, ne ŝercu, ĉu vi supozis, ke ni lasus vin iri sola?"

"Kompreneble ne," diris Hermiona vigle. "Kiel vi intencas atingi la Ŝtonon sen nia helpo? Mi devas iri kaj trafoliumi miajn librojn, mi povas trovi ion utilan…"

"Sed se ni estos eltrovataj, vi ambaŭ eksiĝos, ankaŭ."

"Ne tiel, se mi povos alie," diris Hermiona grave. "Flirtmeĉo konfidis al mi, ke mi gajnis cent dek du procentojn en lia ekzameno. Oni ne elĵetos min post tio."

Post la vespermanĝo la tri amikoj nervoze sidis aparte en la komuna ĉambro. Neniu ĝenis ilin; neniu el la oragrifaj ankoraŭ havis ion ajn por diri

al Hari, fakte. Tiu estis la unua vespero, kiam tio ne maltrankviligis je Hari. Hermiona foliumis sian tutan notaron, esperante trafi iun el la sorĉoj, kiujn ili celos nuligi. Hari kaj Ron ne parolis multe. Ambaŭ pripensis tion, kion ili estis farontaj.

Iom post iom la ĉambro malpleniĝis dum la homoj vagis al la litoj.

"Ĝustan tempon por alporti la mantelon," Ron murmuris, dum Lij Ĝordan finfine foriris, streĉante sin kaj oscedante. Hari kuris supren al la malluma dormejo. Li prenis la mantelon el sia kofro, kaj tiam liaj okuloj trafis la fluton, kiun Hagrid donis al li pro Kristnasko. Li enpoŝigis ĝin por uzo je Lanuga — li ne sentis sin kantema.

Li kuris reen al la komuna ĉambro.

"Ni devas surmeti la mantelon ĉi tie, kaj certigi ke ĝi tute kovros la tri el ni — se Ŝteleti ekvidos solan vagantan piedon —"

"Kion vi faras?" demandis voĉo de la angulo de la ĉambro. Nevil aperis de malantaŭ fotelo, firme tenante la bufon Trevor, kiu ŝajne estis strebinta denove al libero.

"Nenion, Nevil, nenion," diris Hari, haste kaŝante la mantelon malantaŭ sian dorson.

Nevil rigardis iliajn kulpaspektajn vizaĝojn.

"Vi iras denove eksteren," li diris.

"Ne, ne, ne," diris Hermiona. "Ne, tio. Kial vi ne enlitiĝu, Nevil?"

Hari rigardis la grandan pendolhorloĝon apud la pordo. Ili devis ne perdi pli da tempo, fakte eblis, ke Snejp jam lulkantas al Lanuga.

"Vi devas ne eliri," diris Nevil, "oni kaptos vin denove. Oragrifo embarasiĝos eĉ pli."

"Vi ne komprenas," diris Hari, "tio ĉi ege gravas."

Sed Nevil evidente firmigis sin por fari ion senesperan.

"Mi ne lasos vin fari tion," li diris, rapide metante sin antaŭ la portreta truo. "Mi — mi luktos kun vi!"

"*Nevil*," Ron eksplodis, "foriru de la truo kaj ne estu stultulo —"

"Ne nomu min stultulo!" diris Nevil. "Mi ne kredas, ke vi devas rompadi pluajn regulojn! Kaj vi mem kuraĝigis min alfronti homojn!"

"Klare, sed ne al *ni*," diris Ron konsternite. "Nevil, vi tute ne scias, kion vi faras."

Li faris paŝon antaŭen kaj Nevil faligis Trevor la bufon, kiu saltis eksterviden.

"Do, venu kaj provu bati min!" diris Nevil, levante siajn pugnojn. "Mi estas preta!"

Hari turniĝis al Hermiona.

"*Faru ion*," li urĝis.

Hermiona paŝis antaŭen.

"Nevil," ŝi diris, "Mi ege, ege bedaŭras ĉi tion."

Ŝi levis sian vergon.

"*Petrifikus Totalus*!" ŝi kriis, direktante la vergon al Nevil.

La brakoj de Nevil plaŭdis al liaj flankoj. Liaj kruroj kuntiriĝis. Lia tuta korpo rigidiĝis, li ŝanceliĝis kelkfoje, kaj tiam falis sur sian vizaĝon, rekta kiel breto.

Hermiona haste rulis lin vizaĝsupren. La makzeloj de Nevil krampiĝis kune, tiel ke li ne povis paroli. Nur liaj okuloj moviĝis, rigardante al ili kun hororo.

"Kion vi faris al li?" Hari flustris.

"Tio estas la plena Korpo-Krampo," diris Hermiona mizere. "Ho, Nevil, mi vere bedaŭras tion."

"Ni bezonis fari tion, Nevil, nun ni ne havas la tempon por klarigi," diris Hari.

"Vi komprenos la tuton poste, Nevil," diris Ron dum ili transpaŝis lin kaj almetis la nevidebligan mantelon.

Sed lasante Nevil senmovan sur la planko ne antaŭsignis bonon. Pro ilia maltrankvilo ĉiu statua ombro aspektis kiel Ŝteleti, ĉiu fora susuro de vento ŝajnis kiel Ĝenozo plonĝanta al ili.

Ĉe la fundo de la unua ŝtuparo, ili ekvidis S-inon Noris kaŭrantan proksime al la supro.

"Ho, ni piedbatu ŝin, nur ĉifoje," Ron flustris en la orelon de Hari, sed Hari kapneis. Dum ili grimpis atente ĉirkaŭ ŝi, S-ino Noris turnis ŝiajn lampsimilajn okulojn kontraŭ ili, sed ne faris ion ajn.

Ili trafis neniun plu antaŭ ol ili atingis la ŝtuparon al le tria etaĝo. Ĝenozo balanciĝis en la mezo de tio, malfiksante la tapiŝon, tiel ke oni stumblu.

"Kiu estas tie?" li diris subite dum ili grimpis kontraŭ li. Li streĉigis siajn malicajn nigrajn okulojn. " 'Scias ke vi estas tie, eĉ se mi ne vidas vin. Ĉu vi estas feaĉjo aŭ fantoĉjo aŭ eta studenta besĉjo?"

Li altiĝis en la aeron kaj ŝvebis tie, streĉrigardante kontraŭ ili.

"Ĉu mi devas voki al Ŝteleti, ja mi devas, se io ĉirkaŭrampas nevideble."

Hari subite ekhavis ideon.

"Ĝenozo," li diris per raŭka flustro, "La Sanga Barono havas siajn kialojn por resti nevidebla."

Ĝenozo preskaŭ falis elaeren pro ŝoko. Li ekhaltis sin ĝustatempe, kaj ŝvebis je duonmetro super la ŝtupoj.

"Mi ege petas pardonon, via sangomoŝto, sinjoro Barono, sinjoro," li diris glate. "Jen mia eraro, mia eraro — mi ne vidis vin — kompreneble ne,

se vi estas nevidebla — Pardonu al maljuna Ĝenozo lian etan ŝercon, sinjoro.”

“Mi traktas aferon ĉi tie, Ĝenozo,” grakis Hari. “Restu for de ĉi tiu loko ĉinokte.”

“Tiel mi faros, sinjoro, mi nepre faros tiel,” diris Ĝenozo, altiĝante denove en la aeron. “Mi esperas, ke via afero bone sukcesos, Barono, mi ne ĝenos vin.”

Kaj li flugis for.

“*Bravege*, Hari!” flustris Ron.

Post sekundoj ili estis tie, ekster la koridoro sur la tria etaĝo — kaj la pordo jam staris iom malfermita.

“Nu, tiel statas la afero,” diris Hari mallaŭte, “Snejp jam preterpasis Lanugan.”

La vido de la malfermita pordo iom impresis al ili pri tio, kio alfrontis ilin. Sub la mantelo Hari turniĝis al la aliaj.

“Se vi deziras iri reen, mi ne kulpigos vin,” li diris. “Vi povas preni la mantelon, ekde nun mi ne bezonos ĝin.”

“Ne estu stulta,” diris Ron.

“Ni venos kun vi,” diris Hermiona.

Hari puŝis la pordon plene malfermita.

Kiam la pordo grincis, basaj, muĝaj graŭloj aŭdiĝis. Ĉiu el la tri hundomuzeloj flaris freneze kontraŭ ili, eĉ kvankam ĝi ne povis vidi ilin.

Kio estas tio ĉe ĝiaj piedoj?” Hermiona flustris.

“Ŝajne estas harpo,” diris Ron. “Evidente Snejp lasis ĝin tie.”

“Klare ĝi vekiĝas je la momento kiam oni ĉesas ludadi,” diris Hari. “Nu, ni komencu…”

Li metis la fluton de Hagrid ĉe siajn lipojn kaj blovis. Ĝi ne estis vera melodio, sed ekde la unua noto, la okuloj de la besto komencis velki. Hari apenaŭ enspiris. Iom post iom la graŭloj de la hundo ĉesis — ĝi ŝanceliĝis kaj falis surgenuen, tiam sterniĝis sur la plankon, plendormante.

“Ne ĉesu ludadi,” Ron avertis lin dum ili demetis la mantelon kaj rampis al la klapopordo. Ili sentis la varman, haladzan elspiron de la hundo dum ili proksimiĝis al la grandegaj kapoj.

“Mi kredas, ke ni povos malfermi la pordon,” diris Ron, rigardante super la hundan dorson. “Ĉu vi deziras eniri unue, Hermiona?”

“Ne mi!”

“Bone.” Ron kunpremis la dentojn kaj atente transpaŝis la krurojn de la hundo. Li kliniĝis kaj tiris la ringon de la klapopordo, kiu svingis supren kaj malfermiĝis.

“Kion vi vidas?” Hermiona diris malkviete.

“Nenion — nur nigraĵon — ne estas iu rimedo por grimpi malsupren, ni simple devas desalti.”

Hari, kiu ankoraŭ ludis la fluton, gestis al Ron por atentigi lin, kaj indikis sin mem.

“Vi deziras estis la unua? Ĉu vi estas certa?” diris Ron. “Mi ne scias kiel profunde tiu truo ampleksas. Donu la fluton al Hermiona, tiel ke ŝi povu teni ĝin dormanta.”

Hari transdonis la fluton. Dum la sekundoj da silento, la hundo grumblis kaj tikis, sed tuj post kiam Hermiona komencis ludi, ĝi ree endormiĝis profunde.

Hari grimpis super ĝin kaj rigardis suben tra la klapopordo. Vidiĝis neniu fundo.

Li mallevis sin tra la truo ĝis kiam li kroĉiĝis nur per la fingroj. Tiam li rigardis supren al Ron kaj diris, “Se io ajn okazos al mi, ne sekvu min. Iru rekte al la strigejo kaj sendu Hedvig al Zomburdo, ĉu bone?”

“Ĝuste,” diris Ron.

“Ĝis baldaŭ, mi esperas…”

Kaj Hari malkroĉis. Malvarma, humida aero siblis preter liaj oreloj dum li falis suben, suben, suben kaj —

VUMP. Kun stranga obtuza batbruo li ekhaltis sur iu molaĵo. Li sidiĝis kaj palpis ĉirkaŭe dum liaj okuloj alĝustiĝis al la mallumo. La molaĵo impresis lin kiel speco de planto.

“Estas bone!” li vokis al la lumo, kiu aspektis ne pli grande ol poŝtmarko, kaj estis la malfermita klapopordo, “vi havos molan surteriĝon, vi povas desalti!”

Ron sekvis tuj. Li alteriĝis, dissternita apud Hari.

“Kio estas tiu aĵo?” estis liaj unuaj vortoj.

“ ‘Ne scias, ia planta afero. Mi supozas, ke ĝi estas ĉi tie por helpi la ekhaltadon. Venu, Hermiona!”

La fora muziko ĉesis. Aŭdiĝis laŭta bojo de la hundo, sed Hermiona estis jam saltinta. Ŝi alteriĝis ĉe la alia flanko de Hari.

“Ni devas esti je kilometroj sub la lernejo,” ŝi diris.

“Feliĉe tiu planto estas ĉi tie, fakte,” diris Ron.

“*Feliĉe!*” ŝrikis Hermiona. “Rigardu vin ambaŭ!”

Ŝi eksaltis kaj strebis por atingi la malsekan muron. Ŝi devis lukti, ĉar je la momento kiam ŝi alteriĝis la planto komencis volvi serpentajn tentaklojn ĉirkaŭ ŝiajn krurojn. Teme de Hari kaj Ron, iliaj kruroj jam estis ĉirkaŭitaj firme per longaj volvotigoj, sen ilia rimarko.

Hermiona estis sukcesinta liberigi sin antaŭ ol la planto havis fortan tenon. Nun ŝi rigardis kun hororo dum la du knaboj luktis por detiri la

planton de si, sed ju pli ili streĉis sin kontraŭ ĝi, des pli streĉe kaj rapide ĉirkaŭ ili la planto volvis sin.

"Ĉesu moviĝi!" Hermiona ordonis al ili. "Mi konas tiun planton — estas la Diabla Kaptilo!"

"Ho, mi ĝojas, ke ni scias la nomon, tiu ege helpas," knaris Ron, kliniĝante dorsen, provante malhelpi, ke la planto tordiĝas ĉirkaŭ lia kolo.

"Silentu, mi provas memori, kiel mortigi ĝin!" diris Hermiona.

"Do, hastu, mi ne povas spiri!" Hari anhelis, baraktante dum ĝi volvis sin ĉirkaŭ lia brusto.

"Diabla Kaptilo, Diabla Kaptilo…kion profesorino Sproso diris? — ĝi ŝatas mallumon kaj humidecon —"

"Do faru fajron!" Hari pepis strangolate.

"Jes — kompreneble — sed ne estas ligno!" Hermiona ploris, tordpremante siajn manojn pro senespero.

"ĈU VI FRENEZAS?" Ron kriegis. "ĈU VI ESTAS SORĈISTINO AŬ NE?"

"Ho, ĝuste!" diris Hermiona, kaj ŝi eltiris sian vergon, flirtis ĝin, murmuris ion, kaj sendis kontraŭ la planto ŝprucon de la samaj kampanule bluaj flamoj, kiujn ŝi estis uzinta kontraŭ Snejp. Post sekundoj, la du knaboj sentis, ke ĝi lasis sian tenon, dum ĝi retiris sin de la lumo kaj varmo. Tordiĝante kaj draŝante, ĝi malvolvis sin de iliaj korpoj, kaj ili liberigis sin.

"Feliĉe vi bone atentas dum Herbologio, Hermiona," diris Hari kiam li atingis la muron apud ŝi, forviŝante la ŝviton de sia frunto.

"Jes," diris Ron, "kaj feliĉe Hari kapablas pensi dum krizo. 'Ne estas ligno' — *nekredeble*."

"Jen la vojo," diris Hari, indikante laŭ ŝtontegita pasejo, kiu estis la sola vojo antaŭen.

Krom siaj piedpaŝoj ili aŭdis nur la akvon, kiu fluetis malsupren laŭ la muroj. La pasejo deklivis malsupren, kaj rememorigis Gajngotojn al Hari. Kun malplaĉa korbato li memoris la drakojn kiuj, laŭ onidiro, gardis la ŝloskelojn en la sorĉista banko. Se ili trafus drakon, plenkreskan drakon — Norberto estis sufiĉe malfacila…

"Ĉu vi aŭdas ion?" Ron flustris.

Hari aŭskultis. Mallaŭta susurado kaj tintado ŝajne devenis de antaŭe.

"Ĉu vi supozas, ke tio estas fantomo?"

"Mi ne scias tion… la sono ŝajnas al mi kiel flugiloj."

"Lumas antaŭe — mi vidas iun moviĝon."

Ili atingis la finon de la pasejo kaj trovis antaŭ si brile lumatan ĉambron, kies plafono volbiĝis alte super ili. Ĝi plenis je malgrandaj juvelbrilaj birdoj, kiuj papiliumis kaj turbulis[48] ĉie en la ĉambro. Ĉe la kontraŭa

flanko de la ĉambro estis peza ligna pordo.

“Ĉu vi supozas, ke ili atakos nin, se ni transiros la ĉambron?” diris Ron.

“Verŝajne,” diris Hari. “ili ne aspektas tre ferocaj, sed se ĉiuj falatakus samtempe… nu, ni ne povas alie… mi kuros transen.”

Li profunde enspiris, kovris sian vizaĝon per siaj brakoj, kaj ekkuris trans la ĉambro. Li anticipis je ajna sekundo la senton de pikaj bekoj kaj ungoj ŝirantaj lin, sed nenio okazis. Li atingis la pordon senvunde. Li tiris la anson, sed ĝi estis ŝlosita.

La aliaj sekvis lin. Ili tiris kaj puŝis la pordon, sed ĝi tute ne moviĝis, eĉ kiam Hermiona provis sian Alohomora-sorĉon.

“Kaj nun?” diris Ron.

“Tiuj birdoj… ili certe ne estas simple ornamaj,” diris Hermiona.

Ili rigardis la birdojn suprenglisantajn super ili, glimbrilantajn — *glimbrilantajn?*

“Ili ne estas birdoj!” Hari diris subite. “Ili estas ŝlosiloj! Ŝlosiloj kun flugiloj — rigardu atente. Do tio signifas…” li rigardis ĉirkaŭ la ĉambro dum la aliaj streĉrigardis supren al la aro da ŝlosiloj. “…jes — rigardu! Jen balailoj! Ni devas kapti la ŝlosilon por la pordo!”

”Sed estas *centoj* da ili!”

Ron ekzamenis la seruron en la pordo.

“Ni serĉas grandan eksmodan ŝlosilon — probable de arĝento. Kiel la anso.”

Ĉiu el ili kaptis balailon kaj saltis en la aeron, glisante mezen de la nebulo de ŝlosiloj. Ili svingis la brakojn kaj ekkroĉis la aeron, sed la sorĉitaj ŝlosiloj sagis kaj plonĝis tiel rapide, ke preskaŭ ne eblis kapti iun.

Tamen taŭgis tio, ke Hari estis la plej juna serĉisto de la jarcento. Li havis talenton por ekvidi tion, kion aliaj ne rimarkis. Post minuto sinuante inter la kirlaĵo de diverskoloraj plumoj, li rimarkis grandan arĝentan ŝlosilon, kiu havis ĉifitan flugilon, kvazaŭ oni jam kaptis ĝin kaj perfortis ĝin en la ŝlosiltruon.

“Jen ĝi!” li vokis al la aliaj. “Tiu granda — tie — ne, tie — kun helbluaj flugiloj — la plumoj estas tute ĉifitaj ĉe la flanko.”

Ron impetis en la direkto kie Hari indikis, batis sin kontraŭ la plafono, kaj preskaŭ falis de sia balailo.

“Ni devas ĉirkaŭi ĝin!” Hari vokis, neniam tirante siajn okulojn for de la ŝlosilo kun difektita flugilo. “Ron, venu al ĝi de supre — Hermiona, restu sube kaj baru al ĝi plonĝon — kaj mi provos kapti ĝin. Bone, EKU!”

Ron plonĝis, Hermiona raketis supren, la ŝlosilo evitis ambaŭ kaj Hari impetis sekvante; ĝi rapidis kontraŭ muro, Hari klinis antaŭen, kaj kun aĉa krako blokis ĝin kontraŭ la ŝtonoj per unu mano. La huraoj de Ron kaj

Hermiona eĥis ĉirkaŭ la alta ĉambro.

Ili haste alteriĝis, kaj Hari kuris al la pordo, kun la ŝlosilo baraktanta en lia mano. Li perfortis ĝin en la seruron kaj turnis ĝin — ĝi taŭgis. Je la momento kiam la seruro klake malfermiĝis, la ŝlosilo ekflugis denove, aspektante iom kriple, post sia dua kaptiĝo.

"Ĉu pretaj?" Hari demandis la du aliajn, kun sia mano sur la anso. Ili kapjesis. Li malfermis la pordon.

La sekvanta ĉambro estis tiel malluma, ke ili povis vidi nenion. Sed kiam ili eniris ĝin, subita inundo de lumo montris mirindaĵon.

Ili staris ĉe la rando de grandega ŝaktabulo, malantaŭ la nigraj figuroj, kiuj estis pli grandaj ol ili kaj ĉizitaj ŝajne el nigra ŝtono. Alfrontante ilin, tie trans la ĉambro staris la blankaj figuroj. Hari, Ron kaj Hermiona skuiĝis iomete — la imponaj blankaj figuroj ne havis vizaĝojn.

"Kion ni nun devas fari?" Hari flustris.

"Estas klare, ĉu ne?" diris Ron. "Ni devas sakludi trans la ĉambron."

Malantaŭ la blanka pecaro vidiĝis alia pordo.

"Kiel?" diris Hermiona nervoze.

"Mi supozas," diris Ron, "ke ni devas fariĝi ŝakfiguroj."

Li paŝis al nigra kavaliro kaj etendis sian manon por tuŝi la ĉevalon. Tuj la ŝtono animiĝis. La ĉevalo piedumis kontraŭ la tero kaj la kavaliro turnis sian kaske ŝirmatan kapon por rigardi suben al Ron.

"Ĉu ni devas aliĝi al vi por transiri?"

La nigra kavaliro kapjesis. Ron turniĝis al la aliaj.

"Ĉi tio postulas pripenson…" li diris. "Mi supozas, ke ni bezonas anstataŭi tri el la nigraj figuroj…"

Hari kaj Hermiona restis silentaj, rigardante dum Ron pensis. Fine li diris, "Nun, ne sentu vin ofenditaj iel ajn, sed neniu el vi bone ludas ŝakon —"

"Ni ne estas ofenditaj," diris Hari tuj. "Nur diru al ni kion fari."

"Nu, Hari, vi anstataŭos tiun kurieron, kaj Hermiona, vi staros apud li anstataŭ tiu turo."

"Kaj vi?"

"Mi estos kavaliro," diris Ron.

Evidente la ŝakpecoj aŭskultadis, ĉar post tiuj vortoj kavaliro, kuriero, kaj turo turnis siajn dorsojn al la blankaj figuroj, kaj marŝis de la tabulo, lasante tri malokupitajn kvadratojn, kiujn Hari, Ron, kaj Hermiona prenis.

"La blanka flanko ĉiam komencas en ŝako," diris Ron, rigardante trans la tabulo. "Jes… rigardu…"

Blanka peono iris antaŭen je du kvadratoj.

Ron komencis direkti la nigrajn pecojn. Ili moviĝis silente ien ajn laŭ lia

ordono. La genuoj de Hari skuiĝis. Kio okazus, se ili malgajnus la ludon?

"Hari, iru diagonale kaj rekte je kvar kvadratoj."

Ilia unua ŝoko okazis kiam la alian nigran kavaliron estis prenata. La blanka damo bategis lin ĝisteren, kaj trenis lin flanken de la tabulo, kie li kuŝis tute senmove, vizaĝsube.

"Mi devis lasi tion okazi," diris Ron, aspektante ŝokite. "Vi nun estas libera por preni tiun kurieron, Hermiona, iru."

Ĉiun fojon, kiam unu el iliaj pecoj perdiĝis, la blankaj estis tute senkompataj. Baldaŭ kuŝis miksamaso da senmovaj nigraj pecoj kontraŭ la muro. Dufoje Ron nur ĝustatempe rimarkis, ke Hari kaj Hermiona venis en danĝeron. Li mem kuris ĉirkaŭ la tabulon, prenante preskaŭ tiom da blankaj pecoj, kiom ili perdis nigrajn.

"Ni alvenas al la fino," li murmuris subite. "Lasu min pensi — lasu min pensi…"

La blanka damo turnis sian senforman vizaĝon kontraŭ li.

"Jes…" diris Ron kviete, "Ne estas alia rimedo… mi devas fariĝi prenata."

"NE!" Hari kaj Hermiona kriis.

"Tiel estas en ŝako!" knalis Ron. "Por gajni la ludon oni bezonas pagi la prezon! Mi antaŭos je unu salto kaj ŝi prenos min — tio liberigos vin por matigi la reĝon, Hari!"

"Sed —"

"Ĉu vi volas haltigi Snejp aŭ ne?"

"Ron —"

"Pensu, se vi ne hastos, li jam havos la Ŝtonon!"

La elekto estis klara.

"Ĉu pretaj? Ron vokis, kun vizaĝo pala sed rezoluta. "Mi iras — nun aŭskultu — ne restadu ĉi tie post kiam vi venkos."

Li paŝis antaŭen, kaj la blanka damo atakis. Ŝi batis Ron forte sur la kapo kun sia ŝtona brako, kaj li kraŝis planken — Hermiona ekkriis, sed restis ĉe sia kvadrato — la blanka damo trenis Ron al la flanko. Li aspektis senkonscie.

Tremante, Hari moviĝis je tri kvadratoj maldekstren. La blanka reĝo demetis sian kronon kaj ĵetis ĝin ĉe la piedojn de Hari. Ili venkis. La ŝakopecoj cedis flanken kaj riverencis, lasante klaran vojon ĝis la pordo. Kun lasta senespera rigardo dorsen al Ron, Hari kaj Hermiona hastis tra la pordo kaj laŭ la sekvanta pasejo.

"Se li estas — ?"

"Li bonfartos," diris Hari, provante konvinki sin mem. "Laŭ via konjekto, kio sekvas?"

“Ni jam havis ion de Sproso, tio estis la Diabla Kaptilo; Flirtmeĉo evidente sorĉis la ŝlosilojn; MakGongal transformis la ŝakopecojn por animi ilin; do restas la sorĉo de Ciuro kaj de Snejp lia…”

Ili trovis sin antaŭ la pordo.

“Ĉu bone?” Hari flustris.

“Do eku.”

Hari puŝis ĝin malferma.

Aĉa haladzo plenigis iliajn sinusojn, kaj igis ilin kovri la nazojn per siaj roboj. Per larmantaj okuloj ili vidis, sternitan sur la planko antaŭ ili, trolon eĉ pli grandan ol tiu, kiun ili kontraŭbatalis, kaj ĝi estis senkonscia kun sanga tubero sur la kapo.

“Feliĉe ni ne devas lukti kontraŭ tiu,” Hari flustris dum ili transpaŝis atente unu el ĝiaj grandegaj kruroj. “Ni iru, mi ne povas spiri.”

Dum li malfermis la sekvantan pordon, ili apenaŭ kuraĝis rigardi al tio, kio sekvis — sed tie ne estis io ajn tre timiga, nur tablo kun sep diversformaj boteloj starantaj sur ĝi en vico.

“La snejpa,” diris Hari. “Kion ni devas fari?”

Ili preterpaŝis la sojlon, kaj tuj fajro ekflamis malantaŭ ili en la pordejo. Kaj ĝi ne estis ordinara fajro; ĝi estis purpura. Samtempe, nigraj flamoj altiĝis en la pordejo, kiu kondukis antaŭen. Ili estis kaptataj.

“Rigardu!” Hermiona ekkaptis volvaĵon da papero, kiu kuŝis apud la boteloj. Hari rigardis super ŝian ŝultron por legi ĝin:

*Danĝero estas antaŭ vi, sed dorsen la sekuro,*
*Nur du el ni vin portos tra la nigro aŭ purpuro,*
*Unu el ni sep senpere sendos vin antaŭen,*
*Alia ujo la trinkanton translokigos malen,*
*Du el ni enhavas fermentaĵon de urtiko,*
*Aliaj tri eltiros tujan morton el maniko,*
*Elektu saĝe, aŭ vivadu jarojn en ekzilo,*
*Por helpi vin donacas ni kvar pecojn de konsilo:*
*Unue, kiel lerte la veneno kaŝas sin,*
*Vi nepre trovos iom live*[49] *de urtika vin’,*
*La dua: malsimilaj likvoj ĉe la flankoj staras,*
*Sed por antaŭeniro tiuj du ne vin preparas.*
*La tria: ujoj diversgrandaj la pociojn tenas,*
*Sed nek el eta, nek el ega vi la morton prenas,*
*Kvare,  du boteloj ĉe la flankoj antaŭlaste*
*Gustas same, sed aspektas ili ja kontraste.*

Hermiona ellasis grandan elspiron kaj Hari vidis, mirante, ke ŝi ridetis, montrante senton tute malsimilan je lia.

"*Bravege*," diris Hermiona. "Tio ne estas magio — tio estas logiko — estas enigmo. Multaj el la plej eminentaj sorĉistoj ne havas gramon da logiko, ili estus kaptataj ĉi tie por ĉiam."

"Sed ni ankaŭ, ĉu ne?"

"Kompreneble ne," diris Hermiona. "Ĉio, kion ni bezonas, estas skribita sur ĉi tiu papero. Sep boteloj: tri kun veneno; du kun vino; unu alvenigos nin sekure tra la nigra fajro, kaj la lasta kondukos nin revene tra la purpura."

"Sed kiel ni divenos kion trinki?"

"Lasu al mi minuton."

Hermiona legis la paperon kelkfoje. Tiam ŝi paŝis tien kaj reen laŭ la vico de boteloj, murmurante al si kaj gestante al ili fingre. Finfine, ŝi plaŭdis siajn manojn.

"Mi solvis ĝin," ŝi diris. "La plej malgranda botelo kondukos nin tra la nigra fajro — al la Ŝtono."

Hari ekzamenis la etan botelon.

"Tio nur sufiĉas por unu el ni," li diris. "ĝi enhavas apenaŭ solan gluton."

Ili rigardis unu la alian.

"Kiu portas vin revene tra la purpuraj flamoj?"

Hermiona indikis rondan botelon ĉe la dekstra fino de la vico.

"Vi trinku tiun," diris Hari. "Ne, aŭskultu, iru reen kaj kolektu Ron. Prenu balailojn el la flugŝlosila ĉambro, per tiuj vi iru tra la klapopordo kaj preter Lanugan — iru rekte al la strigejo kaj sendu Hedvig al Zomburdo, ni bezonas lin. Mi eble povos forteni Snejp je iom da tempo, sed mi ne egalas al li, fakte."

"Sed Hari — kion vi faros se Vi-Scias-Kiu estos kun li?"

"Nu — unufoje mi travivis, ĉu ne?" diris Hari, indikante sian cikatron. "Eble mi havos bonŝancon denove."

La lipo de Hermiona tremis, kaj ŝi subite kuris al Hari kaj ĉirkaŭbrakumis lin.

"*Hermiona!*"

"Hari — vi estas grandega sorĉisto, fakte."

"Mi ne estas tiel bona, kiel vi," diris Hari, tre embarasate, kiam ŝi delasis lin.

"Mi!" diris Hermiona. "Nur libroj! Kaj lerteco! Ekzistas pli gravaj aferoj — amikeco kaj kuraĝo kaj — ho Hari — *estu atenta*!"

"Vi trinku unue," diris Hari. "Vi estas certa pri la ĝustaj boteloj, ĉu ne?"

"Tute," diris Hermiona. Ŝi prenis longan gluton el la ronda botelo ĉe la flanko, kaj skuiĝis.

"Tio ne estas veneno, ĉu?" diris Hari zorgeme.

“Ne — sed similas al glacio.”
“Rapide, iru, antaŭ ol ĝi eluziĝos.”
“Bonŝancon — atentu —”
“IRU!”
Hermiona turniĝis kaj marŝis rekte tra la purpura fajro.
Hari profunde enspiris kaj prenis la plej etan botelon. Li turniĝis por alfronti la nigrajn flamojn.
“Do, mi venas,” li diris, kaj li eltrinkis la etan botelon per sola gluto.
Ja sentis kvazaŭ glacio trafluis lian korpon. Li remetis la botelon kaj marŝis antaŭen; li firmigis sin, vidis la nigrajn flamojn lekante lian korpon, sed li ne sentis ilin — dum momento li povis vidi nenion, escepte de malhela fajro — tiam li estis transe, en la lasta ĉambro.
Iu jam estis tie — sed tiu ne estis Snejp. Tiu eĉ ne estis Voldemorto.

# Ĉapitro dek sep
# La Duvizaĝa Homo

Estis Ciuro.

"*Vi!*" anhelis Hari.

Ciuro ridetis. Lia vizaĝo tute ne tikis nun.

"Mi," li diris trankvile. "Mi demandis min ĉu mi renkontus vin ĉi tie, Potter."

"Sed mi supozis — Snejp —"

"Severus?" Ciuro ridis, sed ne per sia kutima tremanta tenoro, sed frostige kaj akre. "Jes, Severus aspektas ja taŭge por la rolo, ĉu ne? Li tre helpeme ĉirkaŭglisadis kiel trokreskinta vesperto. Kompare al li, kiu suspektus la komp-p-patinda, b-b-balbutanta, p-profesoro Ciuro?"

Hari ne povis koncepti la tuton. Tio ne povis esti la vero, tute ne.

"Sed Snejp provis murdi min!"

"Ho, ne, ne. *Mi* provis murdi vin. Via amikino sinjorino Granĝer hazarde renversis min dum ŝi hastis ekbruligi Snejp ĉe tiu kvidiĉa matĉo. Ŝi rompis mian vidkontakton kun vi. Post pluaj sekundoj mi sukcesus trudi vin de tiu balailo. Mi sukcesus eĉ pli frue se Snejp ne murmuradus kontraŭsorĉon, provante savi vin."

"Snejp provadis *savi* min?"

"Kompreneble," diris Ciuro aplombe. "Alie kial li deziris arbitracii la sekvantan matĉon? Li provis certigi, ke mi ne faru tion denove. Tio estas ridinda… li ne bezonis ĝeni sin. Mi ne kapablis ion ajn dum Zomburdo spektis. La ceteraj instruistoj supozis, ke Snejp provis malhelpi Oragrifan venkon, li *ja* igis sin malpopulara… kaj kia malŝparo da tempo tio fariĝos, kiam, post ĉio, mi mortigos vin ĉinokte."

Ciuro klakigis la fingrojn. Ŝnuroj ekaperis el la aero kaj vindiĝis streĉe ĉirkaŭ Hari.

"Vi tro scivolemas por resti viva, Potter. Tial, ke vi kuradis ĉirkaŭ la lernejo je Halovino, mi alfrontis la riskon, ke vi vidis min veni por ekzameni tion, kio gardis la Ŝtonon.

"*Vi* enlasis la trolon?"

"Evidente. Mi havas apartan talenton rilate al troloj — vi nepre rimarkis kion mi faris al tiu en la alia ĉambro tie. Bedaŭrinde, kvankam la ceteraj

disiĝis por trovi la trolon, Snejp, kiu jam suspektis min, celis rekte al la tria etaĝo por superatuti min — domaĝe, krom tio, ke mia trolo malsukcesis bati vin ĝismorte, ankaŭ tiu trikapa hundo malsufiĉe formordis la kruron de Snejp.”

“Nun, atendu kviete, Potter. Mi bezonas ekzameni ĉi tiun interesan spegulon.”

Nur tiam Hari rekonis tion, kio staris malantaŭ Ciuro. Estis la Spegulo de Orized.

“Ĉi tiu spegulo estas la ŝlosilo por trovi la Ŝtonon,” Ciuro murmuris, frapetante ĉirkaŭ la kadron. “Fidu Zomburdon inventi ĉi tian aferon…tamen li estas ĉe Londono…mi estos tre fora antaŭ ol li revenos…”

Hari ne havis ion fari, krom instigi Ciuron al parolado, tiel ke li ne fikse atentu la spegulon.

“Mi vidis vin kaj Snejp en la arbaro —” li ekdiris.

“Jes,” diris Ciuro distrate, dum li rondiris la spegulon por ekzameni la dorson. “Ĝis tiam li suspektis min, kaj provis ekscii kiom mi jam solvis. Li ĉiam malkonfidis min. ‘Provis timigi min — kvazaŭ li povus, dum mi havas la helpon de la Lordo Voldemorto…”

Ciuro revenis de malantaŭ la spegulo, en kiu li nun rigardis avide.

“Mi vidas la Ŝtonon… mi prezentas ĝin al mia mastro… sed kie ĝi estas?”

Hari baraktis kontraŭ la ŝnuroj lin tenantaj, sed ili ne cedis. Li *devas* malhelpi, ke Ciuro tute atentu al la spegulo.

“Sed Snejp ĉiam aspektis, kvazaŭ li ege malamus min.”

“Ho, avide,” diris Ciuro senzorge, “Certe jes. Li estis studento ĉe Porkalo kun via patro, ĉu vi ne sciis? Ili malamegis unu la alian. Sed li neniam deziris al vi la *morton*.”

“Sed mi subaŭdis vin antaŭ kelkaj tagoj, singultante — mi supozis, ke Snejp minacis vin…”

Unuafoje, spasmo de timo flirtis trans la vizaĝon de Ciuro.

“Fojfoje,” li diris, “Mi hezitas antaŭ ol obei la ordonojn de mia mastro — li estas eminenta sorĉisto, kaj mi estas malforta —”

“Ĉu vi volas diri, ke li estis tie kun vi en la klasĉambro?” anhelis Hari.

“Li estas kun mi ĉie ajn mi iras,” diris Ciuro kviete. “Mi renkontis lin dum mi veturis ĉirkaŭ la mondo. Malsaĝa junulo mi estis tiam, plena je ridindaj ideoj pri la bono kaj la mavo. Lordo Voldemorto montris al mi kiom mi eraris. Ne ekzistas bono kaj mavo, ekzistas nur la povo, kaj tiuj, kiuj estas tro malfortaj por celi ĝin…. Ekde tiam, mi servadas lin fidele, kvankam mi ofte malsukcesis plaĉi al li. Li bezonis trakti min tre severe.” Ciuro skuiĝis subite. “Li ne trankvile pardonas erarojn. Kiam mi

malsukcesis ŝteli la Ŝtonon el Gajngotoj, tio ege malplaĉis al li. Li punis min… decidis, ke li devas gvati min pli strikte…”

La voĉo de Ciuro malfortiĝis. Hari rememoris sian viziton al Diagon' Aleo — kiel li povis esti tiel stulta? Li *vidis* Ciuron tie je la sama tago, kaj premis al li la manon ĉe la Likema Kaldrono.

Ciuro blasfemis murmure.

“Mi ne komprenas tion… ĉu la Ŝtono estas *interne* de la spegulo? Ĉu mi devas rompi ĝin?”

La pensoj de Hari kuregis.

*Tio, kion mi deziras nuntempe pli ol ion ajn en la mondo,* li pensis*, estas ke mi trovu la Ŝtonon antaŭ ol Ciuro. Do se mi rigardas en la spegulon, mi vidos min trovi ĝin — kio signifas, ke mi ekscios, kie ĝi estas kaŝita! Sed kiel rigardi sen atentigi Ciuron pri tio, kion mi faras?*

Li provis movetiĝi maldekstren, por meti sin antaŭ la spegulon sen rimarkigi Ciuron, sed la ŝnuroj ĉirkaŭ liaj maleoloj estis tiel streĉitaj, ke li stumblis kaj falis planken. Ciuro ignoris lin. Li ankoraŭ parolis al si.

“Kion faras ĉi tiu spegulo? Kiel ĝi funkcias? Ho, Mastro, helpu min!”

Kaj horore al Hari, voĉo respondis, kaj la voĉo ŝajne devenis el Ciuro mem.

“Uzu la knabon… uzu la knabon…”

Ciuro giris al Hari.

“Jes — Potter — venu ĉi tien.”

Li frapis unufoje la manojn, kaj la ŝnuroj ligantaj Hari forfalis. Hari malrapide surpiediĝis.

“Venu ĉi tien,” Ciuro ripetis. “Rigardu en la spegulon kaj diru kion vi vidas.”

Hari marŝis kontraŭ li.

*Mi devas mensogi*, li pensis senespere. *Mi devas rigardi kaj mensogi pri kion mi vidas, nur tio*.

Ciuro moviĝis tuj malantaŭ lin. Hari enspiris la strangan odoron, kiu ŝajne devenis de la turbano de Ciuro. Li fermis la okulojn, paŝis antaŭ la spegulon, kaj malfermis ilin denove.

Li vidis sian reflektaĵon, komence palan kaj timeman. Sed post momento, la figuro ridetis al li. Ĝi metis la manon en sian poŝon kaj eltiris sangoruĝan ŝtonon. Ĝi palpebrumis kaj remetis la Ŝtonon en la poŝon — kaj dum ĝi faris tion, Hari sentis ion pezan fali en lian veran poŝon. Iele — nekredeble — *li ekhavis la Ŝtonon.*

“Nu?” diris Ciuro senpacience. “Kion vi vidas?”

Hari firmigis sian kuraĝon.

“Mi vidas min premante la manon de Zomburdo,” li inventis. “Mi — mi

ĵus gajnis la Dompokalon por Oragrifo."
Ciuro blasfemis denove.
"Moviĝu flanken," li diris. Dum Hari moviĝis, li sentis la Ŝtonon de la Saĝuloj kontraŭ sia kruro. Ĉu li risku forkuri?
Sed li ne faris kvin paŝojn antaŭ ol akuta voĉo parolis, kvankam Ciuro ne movis siajn lipojn.
"Li mensogas… li mensogas…"
"Potter, venu ĉi tien!" Ciuro kriis. "Diru al mi la veron! Kion vi ĵus vidis?"
La akuta voĉo parolis denove.
"Lasu min paroli al li… vizaĝ-al-vizaĝe…"
"Mastro, vi ne havas sufiĉan forton!"
"Mi havas sufiĉan forton… por ĉi tio…"
Hari sentis kvazaŭ la Diabla Kaptilo enradikus lin ĉe tiu loko. Li povis movi nenian muskolon. Ŝtoniĝinta, li rigardis dum Ciuro levis la manojn, kaj komencis malvindi sian turbanon. Kio okazas? La turbano forfalis. La kapo de Ciuro aspektis strange malgrande sen tio. Tiam li malrapide turniĝis.
Hari ekkrius, se li povus fari ajnan sonon. Tie, kie devis esti la kapa malantaŭo Ciuro, estis alia vizaĝo, la plej terura vizaĝo, kiun Hari iam ajn vidis. Ĝi estis kretoblanka, kaj havis ardajn ruĝajn okulojn kaj fendojn por naztruoj, kiel serpento.
"Hari Potter…" ĝi flustris.
Hari klopodis paŝi malantaŭen, sed liaj kruroj ne moviĝis.
"Ĉu vi vidas tion, kion mi fariĝis?" la vizaĝo diris. "Nura ombro kaj vaporo… mi havas formon nur kiam mi povas kunhavi la korpon de alia… sed ĉiam ekzistas tiuj, kiuj feliĉe enlasas min en siajn korojn kaj mensojn… Unikorna sango fortigis min, dum la pasintaj semajnoj… vi vidis la fidelan Ciuron trinki ĝin por mi en la arbaro… kaj post kiam mi havas la Eliksiron de la Vivo, mi povos krei mian propran korpon…. Nun… kial vi ne donu al mi tiun Ŝtonon en via poŝo?"
Do li sciis. La sento subite ondis reen en la krurojn de Hari. Li stumblis malantaŭen.
"Ne estu stultulo," minacis la vizaĝo. "Prefere savi vian vivon kaj aliĝi al mi… ol trafi la saman finon, kiel viaj gepatroj… ili mortis petegante kompaton de mi…"
"MENSOGULO!" Hari kriis subite.
Ciuro paŝis malantaŭen al li, tiel ke Voldemorto povis ankoraŭ vidi lin. La mava vizaĝo nun ridetis.
"Kiel korfrape…" ĝi siblis. "Mi ĉiam taksas alte la kuraĝon… Jes,

knabo, viaj gepatroj estis kuraĝaj… mi mortigis vian patron unue, kaj li rezistis kuraĝe… sed via patrino ne bezonis morti… ŝi provis protekti vin… Nun donu al mi la Ŝtonon, krom se vi deziras, ke ŝi mortis vane.”

“NENIAM!”

Hari saltis kontraŭ la flama pordo, sed Voldemorto ŝrikis “KAPTU LIN!” kaj je la sekvanta sekundo, Hari sentis la manon de Ciuro ekkroĉi lian pojnon. Kudrile akra doloro tuj bruligis la cikatron de Hari; li sentis kvazaŭ lia kapo estis fendonta endue; li kriegis, baraktis per sia tuta forto kaj, surprize al li, Ciuro delasis lin. La doloro en lia kapo mildiĝis — li ĉirkaŭrigardis freneze por vidi kien Ciuro iris, kaj vidis lin kaŭranta pro doloro, rigardantan siaj fingrojn — ili blaziĝis dum li rigardis ilin.

“Kaptu lin! KAPTU LIN! ŝrikis Voldemorto denove, kaj Ciuro ataksaltis, plene sternante Hari, kaj eksidante sur lin, kun ambaŭ manoj ĉirkaŭ lia kolo — la cikatro de Hari preskaŭ blindigis lin per doloro, tamen li povis aŭdi Ciuron hurli agonie.

“Mastro, mi ne povas teni lin — miaj manoj — miaj manoj!”

Kaj Ciuro, kvankam blokante Hari kontraŭ la tero per siaj genuoj, lasis sian tenon de lia kolo, kaj gapis, konsternate, al siaj proproj manplatoj — Hari povis vidi, ke ili aspektis brulvundite, senhaŭte, ruĝe, kaj brile.

“Do mortigu lin, stultulo, kaj finu tion!” ŝrikis Voldemorto.

Ciuro levis la manon por fari mortigan malbenon, sed Hari instinkte etendis sian manon kaj prenis Ciuron je la vizaĝo —

“AAAAARĤĤĤ!”

Ciuro rulis de li, kun vizaĝo blazigita ankaŭ, kaj tiam Hari komprenis: Ciuro ne povas tuŝi lian nudan haŭton, sen suferi teruran doloron — lia sola savo estus tenadi Ciuron, kaŭzi al li sufiĉan doloron por malhelpi lin fari malbenon.

Hari saltis surpieden, kaptis Ciuron je la brako, kaj alkroĉiĝis tiel forte, kiel li kapablis. Ciuro kriegis kaj klopodis forĵeti je Hari — la kapdoloro de Hari kreskis — li ne povis vidi — li nur aŭdis la terurajn ŝrikojn de Ciuro, la kriojn de Voldemorto, “MORTIGU LIN! MORTIGU LIN!”, kaj aliajn voĉojn, kvazaŭ imagaĵojn de Hari, kiuj kriis, “Hari, Hari!”

Li sentis, ke la brako de Ciuro eltiras sin el lia teno, komprenis, ke li estas venkata, kaj falis en nigraĵon, malsupren… malsupren… malsupren…

Ia oraĵo glimbrilis ĝuste super li. La oreko! Li provis kapti ĝin, sed liaj brakoj tro pezis.

Li palpebrumis. Fakte, ĝi ne estas la oreko. Estas okulvitroj. Kiel strange.

Li palpebrumis denove. Super li la ridetanta vizaĝo de Albus Zomburdo ŝvebis en lian vidon.

“Bonan posttagmezon, Hari,” diris Zomburdo.

Hari gapis al li. Tiam li memoris tion: “Sinjoro! La Ŝtono! Estis Ciuro! Li havas la Ŝtonon! Sinjoro, hastu —”

“Trankviliĝu, karulo, kelkaj novaĵoj mankas al vi,” diris Zomburdo. “Ciuro ne havas la Ŝtonon.”

“Do kiu havas ĝin? Sinjoro, mi —”

“Hari, bonvolu kvietiĝi, alie sinjorino Pomfrej forigos min.”

Hari glutis kaj rigardis ĉirkaŭ si. Li rekonis, ke li estas en la alo hospitala. Li kuŝis enlite inter blankaj tolaĵoj, kaj apud li staris tablo alte ŝarĝita per duona butikpleno da dolĉaĵoj.

“Jen signoj de bondeziroj fare de viaj amikoj kaj admirantoj,” diris Zomburdo ĝojbrilante. “Tio, kio okazis tie en la karceroj inter vi kaj profesoro Ciuro, estas gardata sekreto, do kompreneble la tuta lernejo scias tion. Mi supozas, ke viaj amikoj, la sinjoroj Fredo kaj Georgo Tordeli respondecas pri la neceseja sidejo, kiu alvenis. Evidente ili intencis amuzi vin per tio. Sinjorino Pomfrej, tamen, ne konsideris ĝin tute higiena, kaj konfiskis ĝin.”

“Kiel longe mi estadas ĉi tie?”

“Je tri tagoj. Sinjoro Rejnaldo Tordeli kaj sinjorino Granĝer tre ĝoje ekscios, ke vi denove konscias, ili ege zorgas pri vi.”

“Sed sinjoro, la Ŝtono —”

“Mi kredas, ke vi ne lasos vin distriĝi. Do bone, teme de la Ŝtono. Profesoro Ciuro ne sukcesis preni ĝin de vi. Mi alvenis ĝustatempe por malebligi tion, kvankam vi sola agis tre brave, mi devas konfesi.”

“Vi alvenis? Vi ricevis la strigon de Hermiona?”

“Ni verŝajne preterpasis nin survoje. Kiam mi atingis Londonon, tuj evidentiĝis al mi, ke la ĝusta loko por mi estas tie, de kie mi ĵus veturis. Mi alvenis ĝustatempe por tiri Ciuron de vi —”

“Estis *vi.*”

“Mi timis, ke mi malfruis.”

“Vi ja preskaŭ malfruis, mi ne povus forteni lin de la Ŝtono multe plu —”

“Mi ne parolas pri la Ŝtono, karulo, sed pri vi — la penado al vi preskaŭ mortigis vin. Dum terura momento, mi timis, ke tio okazis. Teme de la Ŝtono, ĝi estas detruita.”

“Detruita?” diris Hari gape. “Sed pri via amiko — Nikolao Flamel —”

“Ho, vi scias pri Nikolao?” diris Zomburdo, kun evidenta ĝojo. “Vi *ja* traktis la aferon korekte, ĉu ne? Nu, Nikolao kaj mi pridiskutis iom, kaj konsentis, ke tio estus ĝuste.”

“Sed tio signifas, ke li kaj lia edzino mortos, ĉu ne?”

“Ili havas sufiĉan akumuladon de Eliksiro por aranĝi iliajn aferojn, kaj tiam, jes, ili mortos.”

Zomburdo ridetis pro la mirfrapita mieno de Hari.

“Al junulo kiel vi, mi supozas, ke tio aspektas nekompreneble, sed al Nikolao kaj Perenela, tio ŝajnos simple kiel enlitiĝi post tre, *tre* longa tago. Fakte, por la bonorda menso, la morto estas simple la sekvanta granda aventuro. Sciu, ke la Ŝtono vere ne estis tiel bonega afero, kiel oni supozas. Tiom da mono kaj da vivo, kiom oni kapablas deziri! Jen la du aferoj, kiujn la plejparto da homoj elektus prefere al ĉiuj ceteraj — la ĝeno estas, ke la homoj inklinas elekti ĝuste tiujn aferojn, kiuj estas la plej malbonaj por ili.”

Hari kuŝis tie, parolmanka. Zomburdo zumis iom, kaj ridetis al la plafono.

“Sinjoro?” diris Hari. “Mi pensadas pri ion… Sinjoro — eĉ se la Ŝtono estas for, Vol–, tio estas, Vi-Scias-Kiu —”

“Nomu lin Voldemorto, Hari. Ĉiam uzu la ĝustajn nomojn por la aferoj. La timo al la nomo pliigas la timon antaŭ la afero mem.”

“Jes, sinjoro. Nu, Voldemorto klopodos eltrovi aliajn rimedojn por returni, ĉu ne? Mi volas demandi, li ne estas for, ĉu?”

“Ne, Hari, li ne estas for. Li ankoraŭ ekzistas ie, eble celante kunhavi alian korpon…ne estante tute viva, li ne kapablas morti. Li forlasis Ciuron mortontan; li malkompatas tiom siajn disciplojn, kiom siajn malamikojn. Tamen, Hari, kvankam vi nur malfruigis lian revenon al estreco, je la sekvanta fojo necesos nur alian homon, kiu pretas lukti ŝajne senesperan batalon— kaj se li estos malfruigita denove, kaj denove, do eblas, ke li neniam reakiros sian povon.”

Hari kapjesis, sed haltis tuj, ĉar tio dolorigis lian kapon. Tiam li diris, “Sinjoro, estas aliaj aferoj pri kiuj mi deziras ekscii, se vi povas klarigi… aferoj pri kiu mi volas scii la veron…”

“La veron.” Zomburdo ĝemis. “Tio estas bela kaj terura afero, kaj pro tio oni devas trakti ĝin tre zorgeme. Tamen, mi respondos al viaj demandoj, krom se pro grava kialo mi ne povos, en kiu kazo mi petos vian pardonon. Kompreneble, mi ne mensogos al vi.”

“Nu…Voldemorto diris, ke li murdis mian patrinon nur pro tio, ke ŝi klopodis malhelpi lin mortigi min. Sed kial li fakte deziris mortigi min?”

Zomburdo ĝemis tre profunde tiufoje.

“Domaĝe, al via unua demando, mi ne povas respondi. Ne hodiaŭ. Ne nun. Vi ekscios iam… Formetu ĝin de viaj pensoj nuntempe, Hari. Kiam vi pli aĝos… mi komprenas, ke vi malamas ĉi tiujn vortojn… kiam vi estos preta, vi scios.”

Hari komprenis, ke disputi tion ne utilus.

“Sed, kial Ciuro ne kapablis tuŝi min?”

“Via patrino mortis por savi vin. Se ekzistas io ajn, kion Voldemorto ne komprenas, tio estas la amo. Li ne rekonis, ke amo tiel forta, kiel tiu de via patrino por vi, lasas sian propran markon. Nek cikatron, nek videblan signon… eĉ post kiam tiu, kiu amas nin, forpasas, pro tio, ke ni estas tiel profunde amitaj, ni por ĉiam havos iom da protekto. Ĝi kuŝas en via propra haŭto. Ciuro, plena je malamo, avaro, kaj ambicio, oferdonante sian spiriton al Voldemorto, ne kapablis tuŝi vin pro tiu kialo. Li suferis doloregon tuŝante iun markitan per io tiel bona.”

Zomburdo nun ege interesiĝis pri birdo ekstere sur la fenestra sojlo, kio donis al Hari la tempon por sekigi siajn okulojn per la littuko. Kiam li retrovis sian voĉon, Hari diris, “Kaj la nevidebliga mantelo — ĉu vi scias, kiu sendis ĝin al mi?”

“Ah — via patro hazarde lasis ĝin en mia posedo, kaj mi supozis, ke vi ŝatus ĝin.” La okuloj de Zomburdo trembrilis. “Jen tre utilaj aferoj… via patro uzis ĝin ĉefe por kaŝiri al la kuirejoj kaj ŝteli manĝaĵojn, kiam li estis ĉi tie.”

“Kaj estas alia afero…”

“Ekpafu.”

“Ciuro diris, ke Snejp —”

“*Profesoro* Snejp, Hari.”

“Jes tiu — Ciuro diris, ke li malamas min, ĉar li malamis mian patron. Ĉu tio pravas?”

“Nu ili ja iome abomenis unu la alian. Ne malsimile al vi kaj sinjoro Malfid. Kaj plue, via patro faris ion, kion Snejp ne kapablis pardoni.”

“Kio?”

“Li savis al li la vivon.”

“*Kio?*”

“Jes…” diris Zomburdo reve. “Strange la homaj mensoj funkcias, ĉu ne? Profesoro Snejp ne povis toleri tion, ke li ŝuldas al via patro… mi ja kredas, ke li tiom klopodis por protekti vin ĉijare, ĉar li sentis, ke tio kvitigus la aferon inter li kaj via patro. Tiam li povus denove malamadi la memoron de via patro senĝene…”

Hari klopodis kompreni, sed tio faris lian kapon bategi, do li ĉesis.

“Kaj sinjoro, restas sola demando…”

“Nur tiu sola?”

“Kiel mi ekhavis la Ŝtonon el la spegulo?”

“Ah, nun mi ĝojas, ke vi demandas tion. Tio estis unu el miaj pli geniaj ideoj, kaj inter ni mi konfesas, ke tiu signifas multon. La solvo estis tia: nur tiu, kiu deziras *trovi* la Ŝtonon — trovi ĝin, sed ne uzi ĝin — nur tiu povis

ekhavi ĝin, alie oni vidus sin farante oron aŭ trinkante la Eliksiron de la Vivo. Mia cerbo fojfoje surprizas eĉ min… Nu, sufiĉe da demandoj. Mi sugestas, ke vi komencu ĝui tiujn dolĉaĵojn. Ho! Berĉjo Boc' Ĉiagustaj Ĵeleeroj! Dum mia juneco mi malfeliĉe trafis unu kun gusto de vomaĵo, kaj ekde tiam ili bedaŭrinde perdis sian allogon por mi. — sed mi supozas, ke mi riskus nenion ĉe bona tofeo, ĉu?"

Li ridetis kaj ĵetis flavbrunan ĵeleeron en sian buŝon. Tiam li strangoletiĝis kaj diris, "Domaĝe! Jen orelvakso!"

S-ino Pomfrej, la flegistino, estis afabla virino, sed tre strikta.

"Nur kvin minutojn," Hari petegis.

"Tute ne."

"Vi enlasis profesoron Zomburdo…"

"Nu, kompreneble, temis pri la lernejestro, jen tute alia afero. Vi bezonas *ripozon*."

"Rigardu, mi ja ripozas, tute kuŝante. Ho, bonvolu, sinjorino Pomfrej…"

"Ho, bone," ŝi diris. "Sed *nur* kvin minutojn."

Kaj ŝi enlasis Ron kaj Hermionan.

"*Hari!*"

Hermiona aspektis, kvazaŭ ŝi estus ĵetonta siajn brakojn ĉirkaŭ lin denove, sed Hari ĝojis, ke ŝi detenis sin, ĉar lia kapo ankoraŭ doloris ege.

"Ho, Hari, ni timis, ke vi estis — Zomburdo tiom zorgis —"

"La tuta lernejo parolas pri tio," diris Ron. "Kio *vere* okazis?"

Estis unu el la raraj fojoj, kiam la vera rakonto estis eĉ pli stranga kaj ekscitiga ol la senbridaj onidiroj. Hari rakontis ĉion: pri Ciuro, la spegulo, la Ŝtono, kaj Voldemorto. Ron kaj Hermiona estis helpema aŭdantaro; ili anhelis je la ĝustaj tempoj, kaj kiam Hari diris al ili kio kuŝis sub la turbano de Ciuro, Hermiona ekkriis laŭte.

"Do la Ŝtono estas for?" diris Ron finfine. "Flamel simple *mortos*?"

"Mi diris ĝuste tion, sed Zomburdo opinias, ke — kiel li diris tion? — 'por la bonorda menso, la morto estas simple la sekvanta granda aventuro.'"

"Mi ĉiam diris, ke li frenezas," diris Ron, aspektante ege impresate pri kiom lia heroo frenezas.

"Kaj kio okazis al vi ambaŭ?" diris Hari.

"Nu, mi reiris senprobleme," diris Hermiona. "Mi revigligis Ron — tio daŭris iom da tempo — kaj ni impetis al la strigejo por kontakti Zomburdon, kiam ni trafis tiun en la vestiblo — li jam sciis — li nur diris, 'Hari postkuras lin, ĉu ne?' kaj forflugis al la tria etaĝo."

"Laŭ via supozo, ĉu li intencis, ke vi faru tion?" diris Ron. "Post kiam li sendis al vi la mantelon de via patro, kaj la ceteraj aferoj?"

"*Nu*," Hermiona eksplodis, " se li intencis tion — mi volas diri — tio

estas hontinda — vi povus esti mortigita.”

“Ne, ne estas hontinda,” diris Hari penseme. “Li estas originala viro, Zomburdo. Mi opinias, ke li kvazaŭe volis doni al mi ŝancon. Mi kredas, ke li scias proksimume ĉion, kio okazas ĉi tie, fakte. Laŭ mia supozo, li sufiĉe bone komprenis, ke ni intencis provi tion, kaj anstataŭ bari nin, li nur instruis nin sufiĉe por helpi. Mi ne kredas, ke tio okazis hazarde, ke li lasis min ekscii, kiel la spegulo funcias. Tio aspektas kvazaŭ li pensus, ke mi rajtas alfronti Voldemorton, se mi kapablas…”

“Zomburdo ja frenezas, sendube,” diris Ron fiere. “Aŭskultu, vi devas fariĝi sufiĉe forta por la semestrofina bankedo morgaŭ. La poentoj estas sumigitaj, kaj Rampeno venkis, kompreneble — vi ne partoprenis la finan kvidiĉan matĉon, kaj sen vi Korakungo facile premfrakasis nin — sed la manĝaĵoj estos elstaraj.”

Je tiu momento, s-ino Pomfrej hastis proksimen.

“Vi jam havis dek kvin minutojn, nun FOR,” ŝi diris firme.

Post noktodaŭro da bona dormo, Hari sentis sin preskaŭ bonstata.

“Mi dezirus ĉeesti la bankedon,” li diris al s-ino Pomfrej dum ŝi netigis liajn multajn skatolojn da bombonoj. “Mi povos, ĉu ne?”

“Profesoro Zomburdo diras, ke oni permesu vin ĉeesti,” ŝi diris indignete, kvazaŭ laŭ ŝia opinio prof. Zomburdo ne komprenus kiel riskaj la bankedoj povas esti. “Kaj vi havas alian vizitanton.”

“Do, bone,” diris Hari. “Kiu estas tiu?”

Hagrid krablis tra la pordo dum li parolis. Kiel kutime, kiam li estis endome, Hagrid aspektis tro granda por esti permesata. Li sidiĝis apud Hari, nur ĵetis rigardon al li, kaj eksplodis pro larmoj.

“Tiu — estes — mia — aĉa — kulpo!” li singultis, kun sia vizaĝo en la manoj. “Mi sc’ig’s al la mava bestid’, ki’l pret’rpasi Lanugan! Mi dir’s ti’n al li! Ti’ est’s la sola ‘fero, ki’n li ne sci’s, kaj mi don’s ĝin al ‘i. Vi pov’s esti morta! Kaj por ‘avi drakan ovon! Mi n’niam trinkos denove! Mi deves esti forp’lita, kaj sendita por ekzil’ kun la mogloj!”

“Hagrid!” diris Hari, ŝokita pro la vido de Hagrid tremanta kun bedaŭro kaj aflikto, kun egaj larmoj likantaj en lian barbon. “Hagrid, li nepre estus malkovrinta tion alie; temas de Voldemorto; li eltrovus ĝin, eĉ se vi ne dirus tion al li.”

“Vi pov’s esti murdita!” singultis Hagrid. “Kaj ne diru la nomon!”

“VOLDEMORTO!” Hari kriegis, kaj Hagrid estis tiel ŝokita, ke li ĉesis plori. “Mi trafis lin, kaj mi nomas lin per lia nomo. Bonvolu gajiĝi, Hagrid, ni savis la Ŝtonon, ĝi estas for, li ne povos uzi ĝin. Prenu Ĉokoladan Ranon, mi havas amason…”

Hagrid viŝis sian nazon per sia mandorso kaj diris, “Ti’ r’memoriges jon al mi. Mi alport’s donacon por vi.”

“Tio ne estus ermenaĵa sandviĉo, ĉu?” diris Hari nervoze, kaj je la unua fojo Hagrid ridis feble.

“Ne. Zomburd’ don’s al mi lib’rtagon ‘ieraŭ por ke mi pr’tigu ĝin. Kompr’neble li dev’s maldungi min — tam’n, mi ‘aves ti’n por vi…”

Ĝi aspektis kiel bela libro kun leda bindaĵo. Hari malfermis ĝin scivoleme. Ĝi estis plena je sorĉistaj fotoj. Ridetante, kaj mansalutante al li de ĉiu paĝo estis liaj gepatroj.

“ ‘Send’s strigojn al ĉiuj el ‘a jamaj lernejk’legoj de viaj g’patroj, petante fotojn…’sci’s, ke vi ne ‘aves iun ajn…ĉu plaĉes al vi?”

Hari ne povis paroli, sed Hagrid komprenis.

Hari trovis sola sian vojon malsupren al la semestrofina bankedo tiun vesperon. Li malfruiĝis pro la zorgoj de s-ino Pomfrej, kiu insistis, ke ŝi faru finan ekzamenon de li, kaj pro tio la Granda Halo jam estis plena. Ĝi estis festonita kun la verda kaj arĝenta koloroj de Rampeno, por festi tion, ke Rampeno gajnis la Dompokalon je la sepa fojo sinsekve. Ega standardo montranta la Rampenan serpenton kovris la muron malantaŭ la Ĉefa Tablo.

Kiam Hari eniris, ekis silento, kaj tiam ĉiuj komencis laŭte paroli samtempe. Li glitis en sidejon inter Ron kaj Hermiona ĉe la Oragrifa tablo, kaj klopodis ignori tion, ke homoj stariĝis por vidi lin.

Feliĉe, Zomburdo alvenis je momentoj poste. La babilado iom post iom ĉesis.

“Jen plia jaro for!” Zomburdo diris gaje. “Kaj mi devas ĝeni vin per la anhelanta alparolo de maljunulo antaŭ ol ni plendente almordos nian bongustan festenon. Kia jaro ĝi estis! Mi esperas, ke viaj kapoj nun estas iom pli plenaj ol antaŭe… vi havos tutan someron por malplenigi ilin sufiĉe antaŭ ol la nova jaro komencos…”

“Nun, laŭ mia kompreno, necesas fordoni ĉi tiu Dompokalo, kaj la poentoj nombriĝas tiel: en la kvara rango, Oragrifo, kun tricent dek du poentoj; en la tria, Hupopufo, kun tricent kvindek du; Korakungo havas kvarcent dudek ses, kaj Rampeno kvarcent sepdek du.”

Ŝtormo da huraoj kaj stampfoj eksplodis de la Rampena tablo. Hari povis vidi Drakon Malfid bati la tablon per sia pokalo. Estis naŭza aspekto.

“Jes, jes, bone farite, Rampeno,” diris Zomburdo. “Tamen, la okazojn lastatempajn ni nun devas preni en la kalkulon.”

La ĉambro eksilentiĝis. La ridetoj de la Rampenaj iom mallarĝiĝis.

“Nu,” diris Zomburdo. “Mi havas kelkajn lastajn poentojn por disdoni. Nu, atendu. Jes…”

“Unue — al sinjoro Rejnaldo Tordeli…”

La vizaĝo de Ron fariĝis purpura; li aspektis kiel rafano kun forta sunbrulo.

"…pro la plej bone ludita ŝakludo, kiun Porkalo estas vidinta dum multaj jaroj, mi premias Oragrifan Domon je kvindek poentoj."

Oragrifaj huraoj kvazaŭ levis la sorĉitan plafonon; la steloj supraj ŝajne tremis. Persi aŭdiĝis dirante al la aliaj prefektoj, "Mia frato, vi scias! Mia plej juna frato! Li preterpasis la egan ŝakpecaron de MakGongal!"

Finfine silentis denove.

"Due — al sinjorino Hermiona Granĝer… pro la aplomba uzo de logiko fronte al fajro, mi premias Oragrifan Domon je kvindek poentoj."

Hermiona kaŝis sian vizaĝon en siaj brakoj; Hari ege suspektis, ke ŝi ekploris. Oragrifaj ĉie laŭ la tablo ekstazis — ili ĵus gajnis cent poentojn.

"Trie — al sinjoro Hari Potter…" diris Zomburdo. La ĉambro fariĝis morte silenta. "…pro pura aŭdaco kaj elstara kuraĝo, mi premias Oragrifan Domon je sesdek poentoj."

La bruo fariĝis surdiga. Kiuj povis kalkuli dum ili raŭkigis sin kriante, tiuj komprenis, ke Oragrifo nun havis kvarcent sepdek du poentojn — precize same kiel Rampeno. Ili egalgajnis la Dompokalon — se nur Zomburdo estus doninta al Hari solan poenton plian…

Zomburdo levis sian manon. Iom post iom la ĉambro silentiĝis.

"Ekzistas multaj specoj de kuraĝo," diris Zomburdo, ridetante. "Ni bezonas grandan kuraĝon por alfronti niajn malamikojn, sed ĝuste tiom por alfronti niajn amikojn. Pro tio mi premias je dek poentoj sinjoron Nevil Longejo."

Iu staranta ekster la Granda Halo povis supozi, ke ia eksplodo ĵus okazas, tiel laŭta estis la bruo, kiu eruptis de la Oragrifa tablo. Hari, Ron, kaj Hermiona ekstaris por krii kaj hurai dum Nevil, blanka pro ŝoko, malaperis sub amason da homoj kiuj ĉirkaŭbrakis lin. Li neniam gajnis eĉ solan poenton por Oragrifo antaŭ tiam. Hari, ankoraŭ huraante, frapetis al Ron la ripojn kaj montris Malfid, kiu ne povus aspekti pli ŝokate kaj hororante, se oni ĵus sorĉus lin per la Korpo-Krampa Malbeno.

"Kiu signifas," Zomburdo vokis super ŝtormo de aplaŭdoj, ĉar eĉ Korakungo kaj Hupopufo jubilis la forfalon de Rampeno, "ke ni bezonas ian ŝanĝon de dekoracio."

Li plaŭdis permane. Momente, la verdaj drapiraĵoj fariĝis skarlataj, kaj la arĝentaj fariĝis oraj; la ega Rampena serpento malaperis, kaj impona Oragrifa leono anstataŭis ĝin. Jen Snejp premis la manon de prof. MakGongal, kun terura, perfortata rideto. Li ĵetis rigardon rekte al Hari kaj Hari rekonis tuj, ke la sentoj de Snejp teme de li ne estis ŝanĝitaj je eta iomo. Tio ne koncernis Hari. Ŝajne la vivo fariĝos denove normala je la

venonta jaro, aŭ tiel normala, kiel eblas ĉe Porkalo.

Por Hari tio estis la plej bona vespero de la vivo, eĉ pli bona ol venki je kvidiĉo, aŭ festi Kristnaskon, aŭ bate svenigi montajn trolojn… li neniam, neniam forgesos ĉi tiun vesperon.

Hari preskaŭ forgesis, ke la ekzamenaj notoj ankoraŭ venos, sed tamen ili alvenis. Surprizege al li kaj Ron, ambaŭ sukcesis la jaron kun bonaj notoj; Hermiona, kompreneble, ricevis la plej bonajn notojn inter la unuajaraj. Eĉ Nevil iel eltenis, ĉar lia bona Herbologia noto kompensis lian abisman Pocian noton. Ili esperis, ke Klus, kiu estis preskaŭ tiel stulta, kiel li estis kruela, fariĝu eksigata, sed ankaŭ li sukcesis. Estis domaĝe, sed kiel Ron diris, oni ne povas havi ĉiun deziron en la vivo.

Kaj subite iliaj ŝrankoj estis malplenaj, iliaj kofroj estis pakitaj, la bufo de Nevil troviĝis kaŭranta en angulo de la necesejo; oni distribuis avizilojn al ĉiuj el la studentoj, avertante ilin, ke ili ne uzu magion dum la ferioj. (“Mi ĉiam esperas, ke ili forgesu disdoni tiujn,” diris Fredo Tordeli malfeliĉe); Jen Hagrid por gvidi ilin malsupren al la floto da boatoj, kiuj velas trans la lagon; ili eniris en la Porkalan Ekspreson; babilante kaj ridante dum la kamparo iĝis pli kaj pli verda kaj neta; manĝante Berĉjo Boc’ Ĉiagustajn Ĵeleerojn dum ili rapidis preter moglajn urbetojn; demetante iliajn sorĉistajn robojn, kaj surmetante jakojn kaj paltojn; alvenante apud la kajo numero naŭ kaj tri kvaronoj ĉe la Kings Kros stacidomo.

Daŭris sufiĉe da tempo antaŭ ol ili eliris de la kajo. Maljuna ŝrumpa gardisto estis tie ĉe la bileta kontrolejo, lasante ilin iri nur podue, potrie tra la pordo, tiel ke ili ne logu atenton kaj timigu la moglojn per amasa eksplodo eksteren samtempe el solida muro.

“Vi devas veni kaj viziti min ĉisomere,” diris Ron, “vi ambaŭ — mi sendos al vi strigon.”

“Dankon,” diris Hari, “mi bezonos ion por antaŭĝui.”

Homoj ŝancelis ilin dum ili moviĝis antaŭen kontraŭ la pordo reen al la mogla mondo. Iuj vokis:

“Adiaŭ, Hari!”

“Ĝis, Potter!”

“Ankoraŭ fama,” diris Ron kun larĝa rideto.

“Tio certe ne estos la kazo kie mi iros,” diris Hari.

Li, Ron, kaj Hermiona pasis la pordon kune.

“Jen li, Panjo, jen li, rigardu!”

Estis Ĝina Tordeli, la pli juna fratino de Ron, sed ŝi ne montris Ron.

“Hari Potter!” ŝi pepis. “Rigardu, Panjo! Mi povas vidi —”

“Silentu, Ĝina, ne decas almontri.”

S-ino Tordeli ridetis malsupren al ili.

“Okupitaj ĉijare?” ŝi diris.

“Ege,” diris Hari. “Dankon pro la molbombono ĉokolada kaj la trikoto, sinjorino Tordeli.”

“Ho, ne menciinde, karulo.”

“Do, preta?”

Estis onklo Verno, ankoraŭ purpurvizaĝa, ankoraŭ lipharhava, ankoraŭ aspektante furioze pro la aŭdaco de Hari kiu portis strigon en kaĝo tra stacidomo plena je ordinaraj homoj. Malantaŭ li staris onklino Petunjo, kaj Dadli, aspektante terurataj pro la nura vido de Hari.

“Vi devas esti la familio de Hari!” diris s-ino Tordeli.

“Laŭ iu esprimmaniero,” diris onklo Verno. “Hastu, knabo, ni ne havas la tutan tagon por tio.” Li marŝis for.

Hari marŝis malrapide por havi finan parolon kun Ron kaj Hermiona.

“Do, ni vidos nin dum la somero.”

“Mi esperas, ke vi havos — e — bonajn feriojn,” diris Hermiona, rigardante dubeme al onklo Verno, ŝokate, ke iu ajn povas esti tiel malagrabla.

“Ho, mi havos,” diris Hari, kaj ili surpriziĝis pri la rideto, kiu ampleksis lian vizaĝon. “*Ili* ne scias, ke ni ne rajtas uzi magion hejme. Mi intencas amuzi min multe kun Dadli ĉisomere…”

# Nomindekso

**Aberik Grunio** *Aberic Grunnion*
**Abot** *Abbott*
**Adalbert** *Adalbert*
**Adriano** *Adrian*
**Agripo** *Agrippa*: Heinrich Cornelius Agrippa, germana magiisto de la 16a jarcento
**Akcipitro** *Goshawk*: akcipitro
**Albus** *Albus*: blanka (latina)
**Alĉjo** *Al*: karesformo de Alberto
**Alico** *Alicia*: formo de Alice
**Alio** *Switch*: interŝanĝo
**Anĝelina** *Angelina*: anĝelo
**Arbo** *Wood*: arbo; ligna klabo
**Argus** *Argus*: mita filo de Zeŭso kaj Nioba, monstro homforma, havanta cent okulojn (greka)
**Arsenio** *Arsenius*: arseno (latina)
**Barufo** *Baruffio*:  (itala)
**Bathilda** *Bathilda*
**Bel** *Bell*: bela, de *belle* (franca); *Bell*, sonorilo, angla familinomo
**Berĉjo** *Bertie*: karesformo de Berto
**Binz** *Binns*: rubujoj
**Blackpul** *Blackpool*: nigra baseno; loko en Londono
**Blagado** *Waffling*: dubsencema
**Blazio** *Blaise*
**Bleĉli** *Bletchley*
**Bobavel** *Droobles*: de *drool*, bavi, kaj *bubble*, bobelo
**Boc'** *Botts*
**Bonz** *Bones*: osoj
**Bovpaŝ** *Bullstrode*: virbovo paŝis
**Braŭn** *Brown*: bruna
**Brokelhurst** *Brockelhurst*
**But** *Boot*: boto
**Circo** *Circe*: diino en la Odiseo de Homero
**Ciuro** *Quirrel*: de *squirrel*, sciuro

**Daĉjo** *Dave*: karesformo de Davido
**Dadli** *Dudley*
**Dadliĉjo** *Dudleykins*: karesformo de Dudley
**Dedalo** *Daedalus*: (greka)
**Denizo** *Dennis*
**Devono** *Devon*:  angla kantono
**Diagon' Aleo** *Diagon Alley*: *diagonally,* diagonale
**Diglo** *Diggle*
**Dijn** *Dean*
**Dika Damo** *Fat Lady*: ŝerznomo por operkantistino
**Dora** *Doris*
**Dozo** *Jigger*: mezuro por likvoro
**Drako** *Drago*: drako (latina)
**Drakokapo** *Caput Draconis*:  (latina)
**Dundio** *Dundee*: skota urbo
**Dursli** *Dursley*: brita urbeto
**Eejlopsa Emporio de Strigoj** *Eeylops Owl Emporium*
**Elfrik** *Elfric*
**Emerik** *Emeric*
**Emerik la Fieca** *Ermeric the Evil*
**Enida** *Enid*
**Eta Vinĝing** *Little Whinging*: de *whinging*, ĝemado
**Faŭko** *Fang*: dentego (angla)
**Fig** *Figg*: figo
**Filida** *Phyllida   filuma*
**Finĉ-Fleĉli** *Finch-Fletchley*
**Fingan** *Finnegan*
**Flamel** *Flamel*: alkemisto de la 14a jarcento
**Flirtmeĉo** *Flitwick*: flirti meĉon; angla urbeto
**Florenco** *Firenze*: urbo en norda Italio
**Fredo** *Fred*: karesformo de *Frederiko*
**Fuĵo** *Fudge*: ĉokolada molbonbono; fuŝa duonrimedo
**Gajngotoj** *Gringotts*: de *grin*, rideto, kaj *ingots,* ingotoj; gajni ingotojn
**Georgo** *George*
**Godrikvalo** *Godrick's Hollow*: valeto de Godrik
**Gordon** *Gordon*
**Granda Halo** *Great Hall*
**Granĝer** *Granĝer*: bienisto; stabila, mezklasa
**Greĉjo** *Greg*: karesformo de Gregoro
**Gregoro la Glatparola** *Gregory the Smarmy*

**Grindelvald** *Grindelwald*: arbaro de Grindel
**Grunings** *Grunings*
**Ĝenozo** *Peeves*: de *peeve*, ĝeni; sugestas nomo por doma ĉefservisto
**Ĝina** *Ginny*: karesformo de Reĝina
**Ĝonson** *Johnson*
**Ĝordan** *Jordan*
**Hagrid** *Hagrid*
**Hanna** *Hannah*
**Hari** *Harry*
**Haroldo** *Harold*
**Harvi** *Harvey*
**Hedvig** *Hedwig*: germana sanktulino de la 13a jarcento
**Hengist de Vudkroft** *Hengist of Woodcroft*: de Hengist, kvina jarcenta reĝo de Kento
**Hermiona** *Hermione*: (greka) de Hermeso, helena dio
**Higz** *Higgs*
**Hovardo** *Howard*
**Hupopufo** *Hufflepuff*: de *huff and puff*, anheli; laborema
**Ivona** *Yvonne:* (franca)
**Jaĉjo** *Jim*: karesformo de Jakobo
**Jakobo** *James*
**Justeno** *Justin*
**Ĵeleeroj** *Beans (Jelly)*
**Ĵurnalo Profeta** *Daily Prophet*
**Kanjo** *Katie*: karesformo de Katerina
**Karlo** *Charlie*: karesformo de *Charles*, Karlo
**Kento** *Kent*: angla kantono
**Kings Kros** *Kings Cross*: londona stacidomo
**Kliodna** *Cliodna*: mita druidino de Irlando
**Klus** *Goyle*: ravineto (dialekta angla); loko por embuski
**Koaksvillo** *Cokeworth*: vilao de koakso
**Korakungo** *Ravenclaw*: ungo de korako
**Kornelio** *Cornelius*: (latina)
**Krab** *Crabbe*: sugestas *crab*, krabo
**Krakford** *Crockford*: travadejo de Crock; *crock* sugestas frenezulon
**Kroĉhoko** *Griphook*
**Kventin** *Quentin*
**Lanuga** *Fluffy*
**Lavenda** *Lavender*
**Ligustra** *Privet*

**Lij** *Lee*
**Likema Kaldrono** *Leaking Cauldron*
**Lilio** *Lily*
**Lisa** *Lisa*
**Longejo** *Longbottom*: kampo apud rivero; larĝkoksa
**Lun** *Moon*
**MakDugal** *MacDougal*: skota familinomo
**MakGofin** *McGuffin*: skota familinomo
**MakGongal** *McGonagall*: skota familinomo
**MakKino** *MacKinnons*: skota familinomo
**MakKul** *Blotts*: makuloj aparte de inko; sugestas skota familinomo
**Malfid** *Malfoy*: malfidela (franca)
**Malkin** *Malkin*
**Malkolm** *Malcolm*
**Mandi** *Mandy*: karesformo de Amanda
**Marĝa** *Marge*: karesformo de Margareta
**Marko** *Marcus*: (latina)
**Merlino** *Merlin*: sorĉisto de la oka jarcento
**Milicen** *Millicent*
**Minerva** *Minerva*: Romana diino de milito kaj inteligenteco
**Miranda** *Miranda*
**Mizgila** *Mimsy*: de *miserable*, mizera, kaj *flimsy*, fragila; vorto inventita de Lewis Carroll
**Morag** *Morag*
**Morgana** *Morgana*: fikcia sorĉistino, duonfratino de la reĝo Arturo
**Nat** *Nott*
**la Nenomenda** *He-Who-Must-Not-Be-Named*
**Nevil** *Neville*
**Nigra** *Black*
**Niko** *Nick*: karesformo de *Nikolao*
**Nikolao** *Nicolas*
**Nimbuso** *Nimbus*
**Nioba** *Nioba*
**Norberto** *Norbert*
**S-ino Noris** *Mrs. Norris*
**Olivandro** *Ollivander*
**Olivero** *Oliver*
**Oragrifo** *Griffindor*: grifo ora
**Orized** *Erised*: inverso de *deziro*
**Paddington** *Paddington*: londona stacidomo

**Panzi** *Pansy*: penseo, trikoloreto
**Paracelso** *Paracelsus*: svisa kuracisto kaj alkemisto de la 16a jarcento
**Parafo** *Flourish*: ondostreko sub subskribo
**Parkinson** *Parkinson*
**Parvati** *Parvati*: hindua diino
**Patil** *Patil*
**Percevalo** *Percival*
**Perenela** *Perenelle*: jardaŭra
**Perks** *Perks*
**Pereo** *Bane*: ruinigo
**Persi** *Percy*: karesformo de Percevalo
**Petunjo** *Petunia*: karesformo de Petunio
**s-ro Piedetoj** *Mr. Paws*: piedetoj
**Pinĉ** Pince: nazumo, pince-nez (franca)
**Pirs** *Piers*: Petro (norvega)
**Plumpino** *Bagshot*: urbeto proksime de Londono; de *bag*, malbela virino, kaj *shot*, elĉerpita
**Polkis** *Polkiss*
**Pomfrej** *Pomfrey*: de *pommes frites*, terpomfritoj (franca)
**Porkalo** *Hogwarts*: krotono; sugestas *warthog*, fakocero
**Porkokap** *Hogshead*: grandega barelo por ŝipado; sugestas *hog's head*, porkokapo
**Porpington** *Porpington*
**Potter** *Potter*: ceramikisto; originala tipo
**Preskaŭ Senkapa Niko** *Nearly Headless Nick*
**Pruet** *Prewett*
**Ptolemeo** *Ptolemy*: astronomo kaj matematikisto de la dua jarcento
**Pulo** *Pucey*: pulkolora
**Rampeno** *Slytherin*: de *slither in*, rampi ene
**Rejnaldo** *Ronald*
**Ron** *Ron*: karesformo de Rejnaldo
**Relvida** *Railview*: vido sur fervojo
**Ruan** *Ronan*: ruana; irlanda sanktulo
**Rubeo** *Rubeus*
**Sali-Anna** *Sally-Ann*
**Severus** *Severus*: severa (latina)
**Siliko** *Flint*
**Siriuso** *Sirius*: nomo de la ĉefstelo de konstelacio Granda Hundo
**Skabro** *Skabbers*: skabia (dialekta angla); plena je krustoj
**Skamandro** *Skamander*: rivero en Anatolio; sugestas *salamander*,

salamandro

**Smeltinzo** *Smeltings*: sugestas *smelter*, fandejo

**Snejp** *Snape*: urbo en norda Anglio; sugestas *snipe*, kaŝpafi, kaj *snake*, serpento

**Spineto** *Spinnet*: malgranda klaviceno

**Sporo** *Spore*: sporo

**Sproso** *Sprout*: sproso

**Surio** *Surrey*: angla kantono

**Suzana** *Susan*

**Ŝemus** *Seamus*

**Ŝteleti** *Filch*: ŝteleti

**Ŝtonbara** *Stonewall*: ŝtona baro aŭ muro; *stonewall*, obstrukci obstine

**Ŝvarcvaldo** *Black Forest*: nigra arbaro (germana); granda arbaro en sudokcidenta Germanio

**Teĉjo** *Ted*: karesformo de Teodoro

**Terenc** *Terence*: Terencio

**Teri** *Terry*: karesformo de Terencio

**Tiblido** *Tibbles*

**Tomaso** *Thomas*

**Tordeli** *Weasley*: mustelsimila

**Tremo** *Trimble*: sugestas *tremble*, tremi

**Trevor** *Trevor*

**Triton** *Newt*: mallongiĝo de *Newton*; sugestas *newt*, tritono, trituro

**Tufa** *Tufty*

**Turpin** *Turpin*

**Umberto** *Humberto*

**Urik la Freneza** *Uric the Oddball*: *oddball,* originala

**Ŭejneĉjo** *ickle Wonnie*: ŝajnigo de beba prononco

**Ŭeno** *Wonnie*: ŝajnigo de beba prononco

**Vajt-Insulo** *Isle of Wight*

**Verno** *Vernon*

**West-ham** *West Ham*: anglia urbo; signifas *okcidenta vilageto*; prononco: ŭest ham

**Vilĉjo** *Bill*: karesformo de Vilhelmo

**Vindictus** *Vindictus*: venĝema

**Viridian** *Viridian*

**V-Scias-Kiu** *You-Know-Who*

**Viskio** *Hooch*: viskio (angla slango)

**Voldemorto** *Voldemort*: flugilo de morto (franca)

**Zabini** *Zabini*

**Zomburdo** *Dumbledore*: burdo (antikva angla)

# Terminaro

**akonito** *aconite*: genro Aconitum (latina)
**balailo** *broomstick*
**balastango** *broomstick*
**batisto** *Beater*
**bezoaro** *bezoar*
**brufantomo** *poltergeist*
**ĉasisto** *Chaser*
**colo** tradicia brita mezurunuo de longo, kiu egalas 25,4 milimetrojn
**Drakokapo** *Caput Draconis* (latina)
**Estingilo** *Put-Outer*
**Feaĉo** *bogie*
**flano de Jorkŝiro** *Yorkshire Pudding*
**flugbalailo** *broomstick*
**fraksinelo** *dittany*: Dictamnus albus (latina); diktamno
**galiono** *Galleon*
**gardisto** *Keeper*
**gufo** *Eagle owl*: Bubo bubo (latina)
**harpio** monstro havanta formon kiel virinkapa birdo, aŭ flugilhava virino.
**Herbologio** *Herbology*
**hilo** *tree frog*: amfibio, parenca al bufo, vivanta en arboj
**kara mia!** *My goodness!*
**kaskofloro** *monkshood*: Aconitum …; vidu **napelo**
**kavaliro** *Sir*
**klabulo** *Bludger*: de *bludgeon*, bati forte
**kneto** *Knut*
**krembulko kun ĉokolada glazuro** *Chocolate éclair*
**kukurba pasteĉo** *Pumpkin pasty*
**kvaflo** *Quaffle*: sugestas *quaff*, trinki, kaj *waffle*, dubasencumi
**Kvidiĉo** *Quiddich*: fiktive devena de kvera fosaĵo, *queer ditch*; kvera digo; sugestas *quiddit*, bagatelaĵo
**lupfantomo** *werewolf*: homo, kiu alformiĝas en lupon pro lumo de la plena luno
**mantelo (senmanika)** *cloak*

**Mavaj Lertoj** *Dark Arts*

**melastorteto** *treacle tart*

**moglo** *Muggle*: diminuativo de *Mug* (dialekta angla); stultulo

**molbombono ĉokolada** *fudge*:

**napelo** *wolfbane*: Aconitum napellus (latina)

**neĝostrigo** *Snowy owl*: Nyctea scandiaca (latina)

**noktuo** *Little owl*: Athene noctua (latina); la originala *brown owl* ne ekzistas kiel specio

**oreko** *Golden Snitch*

**otuso** *Screech owl*: genro Otus (latina)

**patkuko** *crumpet*

**pezle** *paisley*: tartana desegno devena de la skota urbo Paisley

**pipromentsukeraĵoj** *Peppermint Humbugs*

**proparolant-koboldo** *spokesgoblin*

**Ronkilo** *Conk:* ŝercvorto por nazo

**ronkokluki** *chortle*

**savarino** *trifle*

**sirnio** *Tawny owl*: Syrnium aluco (latina)

**skorpeno** *lionfish*: fiŝo de genro Scorpaena, kies naĝilostoj havas venenglandojn

**sorĉkadavro** *zombie:* kadavro revigligita per sorĉo

**stango** *broomstick*

**ermenaĵa sandviĉo** *stoat sandwich*

**sukerbulko plenigita de konfitaĵo** *Jelly roll*

**ŝiklo** *sickle*

**teuja kovrilo** *tea cozy*: peploma sako por konservi teujin konvene varma

**Transformado** *Transfiguration*

**turstrigo** *Barn owl*: Strix flammea (latina); Tyto alba

**Tutmemorilo** *Remembrall*

**unco** tradicia brita mezurunuo de pezo

**vergo** *wand*

# 1

Ronkokluki: eligi la sono, kiu estas miksaĵo de kluko (chuckle) kaj ronko (snort). Angle: chortle – inventita de la verkisto Lewis Carroll, tiu nun estas konata angla vorto.

# 2

Fikcia varnomo por glaciaĵo. De melbo: frandaĵo el glaciaĵo, frukto, frandopureo, k kirlita kremo.

# 3

‘amiko’ en la portugala

# 4

Angle: “Tiptoe through the Tulips”. Kanto famigita de la originala muzikisto “Tiny Tim” Herbert Khaury

# 5

mava: malbona

# 6

Halovino (angle: Hallowe’en) festo je la 31a de oktobro, ĉefe en Britio kaj Nord-Ameriko, kiam oni tradicie maskaradas kiel gesorĉistoj, fantomoj, aŭ similaj. Esperante: antaŭvespero de ĉiusanktula tago.

# 7

harpio: monstro havanta formon kiel virinkapa birdo, aŭ flugilhava virino.

# 8

unco: tradicia brita mezurunuo de pezo, kiu egalas 28.4 gramoj

# 9

specoj de strigo

# 10

brita monunuo

# 11

ondostreko sub subskribo

# 12

tradicia brita mezurunuo de longo, kiu egalas 25,4 milimetrojn

# 13

angle: Kings Cross Station

# 14

Angla karesformo de Frederiko

# 15

Angla karesformo de Rejnaldo

# 16

“ne ĉagreniĝu”

# 17

Mars: varnomo de dolĉaĵo el nugato kaj ĉokolado

# 18

ĵeleero: dolĉaĵo havanta gelatenaĵa kerno en sukera ŝelo

## 19

blovgumo: maĉgumo taŭga por blovi en bobelojn

## 20

tradicia brita manĝaĵo

## 21

Mizgila: (angle: mimsy) kunmetita vorto signifanta ‘mizera’ kaj ‘fragila’. La vorto estis inventita de Lewis Carroll.

## 22

Kaĉa deserto el rizo, lakto, sukero, kaj spicoj.

## 23

malpermesata

## 24

La mita Argus estis la filo de Zeŭso kaj Nioba. Li estis monstro homforma, escepte havanta cent okulojn.

## 25

Kadavro revigligita per sorĉo

# 26

speco de pafarko kun ligna fusto por direkti la sagon

# 27

Urbo en Anglio (prononco: Ŭest Ham)

# 28

speco de granda strigo

# 29

Olivero Arbo: La angla “Oliver Wood” sugestas arbareton de olivarboj. “Wood” sole, krom simple ligno, ankaŭ sugestas sportan klabon el ligno.

# 30

Studento en la kvina jaro de studado

# 31

De la angla “clean sweep,” kio signifas, ke oni gajnas ĉiun vetona sur la tablo, aŭ balaas la tablon je vetoj.

# 32

pivoti sin kiel rado

# 33

Homo komisiita de duelanto por kontroli la batalon

# 34

fiŝo, kies naĝilostoj havas venenglandojn. Angle: lionfish

# 35

amfibio, parenca al bufo, vivanta en arboj

# 36

angle: crumpets

# 37

angle: marshmallows; malgrandaj pecoj  da ŝaŭmsukeraĵo

# 38

la kavaliro, rajdante ĉevalon, moviĝas kiel la ĉevalo en mogla ŝako

# 39

penco: Brita monunuo egalvalora al centono da pundo

# 40

molbombono ĉokolada: angle: fudge

# 41

angle: chipolatas

# 42

angle: crackers

# 43

angle: paisley: tartana desegno devena de la skota urbo Paisley

# 44

lupfantomo: homo, kiu alformiĝas en lupon pro lumo de la plena luno

# 45

speco de arbo

# 46

planto, kies floroj ellasas ekflameblajn vaporojn. angle: dittany

# 47

speco de vigla danco , tradicia en Skotlando

# 48

turbuli: flui kun kirla movado

# 49

maldekstre